

că intrerupseră câteva secunde jocul și inimile le tăcăneau ca un ceasornic. Locotenentul, venindu-și în fire cel dintâiu, șopti :

— Ce imprudență, „Efrosin“ : să mă săruți de față cu bărbat' tu !

— Taci fricosule, — murmură madam Pisălog, — el nu simte nimic, absolut nimic : e cu desăvârșire prostovainizat !...

Mitică Miticescu nu-și putu stăpâni

un hohot de râs. Coana Frosa de asemenea. Nenea Matache, intrerupându-și citania, tresări :

— Ce râdeți așa, bre ?

— Inchipuește-ți Matache că i-am dat la cap !

— Și el ?

— M'a găsit dintr'odată !

— Mare noroc dom'le are vâru Mitică ăsta, — răsă și nenea Pisălog, — eu aș fi dat gheală la sigur !

Moșia lui Caracudy

La Capșa se fac reparații. Nepu-tând concepe Bucureștii fără Capșa, mai toți clienții obișnuți au plecat care 'ncotro. Puținii cari au mai rămas, la mesele ce împiedică circulația democrației pedestre pe trotuar, au parcă înfățișarea suferindă a unor peștișori ce se sbat pe fundul uscat al unei bălți secate. Printre acești fideli, tânărul Caracudy, costum alb, panama, pantofi de piele de căprioară, sughe melancolic din paiul unui mazagran. Am trecut de vreo trei patru ori pe acolo și tot în aceeași atitudine l'am văzut : cu buzele lipite de extremitatea paiului, încât sunt și acum nedumerit dacă ju-nele Caracudy sorbia din băutură, ori mânca paie.

E o căldură senegaleză. Cauciucurile de la roțile muscalilor, ce trec agale fără mușterii, au devenit aproape lichide. Din gurile canalelor se răspân-dește o duhoare mai urită ca vorbele ce se din gurile canaliilor. Bucureștii e pu-stiu. Toată lumea cu dare de mână, și mai ales cea cu dare... de polițe, s'a re-fugiat la munți sau la mare, încât — cu drept cuvânt mirat că elegantul Cara-cudy împodobește încă pe această vre-me Capitala cu prezența sa — nu mă pot împotrivi ispitei de a-l întreba asu-pra acestui fapt fenomenal.

— Bună ziua domnule Caracudy
— Bonjour mon vieux.
— Căldură-al dracului în Capitală.
— C'est une fournaise
— Nu pleci nicăeri ?
— Dans quelques jours.
— Unde ?
— D'abord, la moșie, après je file à Aix-les-bains, Ostende, Trouville...
— Nu te-ai hotărât încă.
— L'embarras du choix, mon cher...
— Așa, e când ai punga plină
— N'est-ce pas ?
— Recolta de la moșie e bună ?
— Care moșie ?
— A d-tale, spuneai adineaori că...
— A da, moșia mea !... Prodigieuse, mon cher !
— N'ai avut niciun neajuns cu tă-ranii ?

— Ce țărani ?
— Țărani de pe moșia d-tale
— A da, moșia mea... Vous savez moi je traite mes paysans en grand seigneur, par consequent ils sont doux comme des agneaux.

— Bravo ! La revedere, domnule Ca-racudy.

— Au revoir cher...
...M'am grăbit să plec ca să nu întâr-zii dela slujbă, mai ales că trebuia să mă abat pe la o prăvălie să cumpăr niște țacherlin pentru afurisitele de gânganii cari nu-mi dau pace noaptea. Când m'am reintors prin fața lui Capșa ca să iau drumul spre minister, reflectând cu invidie la soarta fericitului Caracudy care va petrece în cele mai luxoase lo-calități din străinătate, în timp ce eu mă voi chinui la biroul meu de arhivar adevărat cal de tramvai înhămat la ca-rul Statului... iată că zăresc din nou pe Caracudy și surprind acest interesant crâmpie de convorbire :

— Garcon, vite, l'addition, voila ma bonne amie qui m'attend la bas...

— Un franc cinquante.

— Deux francs avec le pourboire...

Très bien, dă-mi restul la cinci franci și scrie-i la mine.

— Apoi s'a făcut cam mult...

— Moncher, îmi trebuie absolutement acești trei franci, pentru trăsură.

— Poftim.

...Caracudy „ampoșă“ cei trei lei, a-poi grăbit se duse până la o cucoană bă-trână, cu fața pictată grozav — ad-o-vărată natură moartă ! — care de câte-va clipe îi făcea semne cu umbreluța. Caracudy luă la braț galant pe venera-

Pentru risipirea
gândurilor negre
cereți cartea de mare humor :

Niță
Pitpalac
la Londra

de C. COSCO

Prețul 40 Lei

bila matroană, spuse uului muscal să ri-dice coșul, se urcă și trăsura sbură în direcția șoselei.

— Am înțeles, zisei în sinea mea: moșia aia de adineaori despre care vor-bea Caracudy, e baba din trăsură !...

Moșia Băbenii de jos cu alte cuvinte !

EPIGRAMISTUL

Trei epigrame ale lui George Rautti

Lui Rădulescu-Niper care a
luat premiul de 5000 lei al
Academiei.

Ți-a dat cinci mii de lei peșin
Pentr'un volum, Academia...
Chiar socotind un leu prostia,
Și încă este prea puțin.

Lui Emil Honigman (Emil
D. Fagure) care a criticat
traducerea piesei „La femme
une“ (Femeia goală) datorită
subsemnatului.

Măi Honigmane, nu te face !
Femeia goală ție-ți place ;
Dar ce nu-ți place ție, moi,
Sunt doar traducătorii... goi !

Unui Avar

Mai groaznic decât Mărunțelu,
In marea-i arghirofilie
Și-a cumpărat un loc la Belu,
Și-i trist... că nu-l dă cu chirie.

Desen de ARY MURNU

AGENTUL ELECTORAL

(„Furnica“)

Taxa postală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. Nr. 24.464/939.
TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL“, STRADA BREZOIANU 23—25 BUCUREȘTI (ROMANIA).

8 AUGUST 1940.

Veselia

Număr consacrat marelui umorist D. Urechia

— Da, poate că vre-o duduică... va trimite bomboane „Veseliiei” — pentru ideia publicării acestui combativ portret.

LEI 5

Proprietar :
Soc. Anon. „Universul“, București,
Str. Brezoianu 23—25

Director și Ad-tor delegat :
STELIAN POPESCU
Redactor responsabil :
CONSTANTIN COSCO

Inscrisă sub Nr. 162 Trib. Ilfov.
Redacția și Administrația :
București I
Str. Brezoianu 23-25, tel. 3.30.10

INTERVIEW EXPRES *Cu* *Doctorul Alceu Urechia* *de Virgiliu Slăvescu*

Suntem datori să declarăm dela început, pentru acei cari mai au nevoie de vre-o lămurire, că domnul doctor Urechia nu este un morticol oarecare. Cu alte cuvinte, nu face parte din categoria acelor medici cari au inspirat pe autorii de vodeviluri, pe epigramiști sau pe desenatorii umoriști.

D-sa a preferat, ca și colegul său Pierre Veron, să treacă de mult în tabăra adversă. S'a simțit deci mai bine alături de Rabelais și de Molière, decât în societatea lui Ambroise Paré și a altor confrăți dintr'o breaslă pe care, totuși, n'a părăsit-o niciodată în mod definitiv.

Căci doctorul Urechia a fost un foarte mare terapeut.

În acțiunea sa profilactică împotriva stupidității s'a folosit uneori de bisturiu, fără să fie chirurg și a vindecat zeci de mii de neurastenici fără să se poată spune că a fost un neurolog.

Dacă în practica acestei medicine neconformiste, pe care a profesat-o mai bine de jumătate de veac, uneltele sale — cum era și firesc — n'au fost întotdeauna prea ortodoxe, putem adăoga că începând cu unii din confrății săi și sfârșind cu ultimul gușat beletristic, el a administrat tuturor remedii cari nu figurează în nicio farmacopee din lume. Gluma acidă, ironia subțire, parodia caricaturală, conferința zeflemistă și calamburul, iată leacurile cu cari, în doze mici sau masive, doctorul Iodoform și-a tratat întotdeauna pacienții.

Comunicatele oficiale spun uneori: „În urma campaniei organizate de Ministerul Sănătății, mortalitatea vitelor a început să scadă”...

Din nefericire, nu s'au putut da asemenea comunicate după campaniile duse de doctorul Urechia. Mai întâi, pentru că Doctorul este un om modest și, în al doilea rând, pentru că necruțătorul moribund al prostiei este, după cum se știe incurabil.

Oricum, folosul pentru literatura umoristică, pe care o slujim în aceste pagini, a fost considerabil.

„Orice umorist, spunea cineva, este un binefăcător al omenirii”. Fără să aducem d-rului Urechia injuria acestui fastidios loc comun, putem spune totuși că are dreptul la recunoștința tuturor acelor cari s'au ostenit să-l citească. Și vă rugăm respectuos să admiteți odată cu noi, că acest rezultat este satisfăcător pentru cineva care n'a vroiu niciodată să fericească pe toată lumea.

Cu aceste rânduri de prezentare sumară, să trecem la ceea ce ne-am propus din capul locului: Interviewul.

Doctorul Urechia locuiește în strada Luigi Cazzavillan. Pe poarta ermetică și înaltă ca un meterez a locuinței sale, ne întâmpină inscripția trasată cu tibișirul:

NU URINA AICI, PORCULE !

Iar mai jos, lângă sonerie, o altă înștiințare frumos caligrafiată :

Sunați numai odată. Servitoarea nu are aripi să sboare. Peste câteva clipe va veni să vă deschidă.

Dar în ciuda acestei frumoase făgădueli, nu vine nimeni să răspundă apelului nostru electric.

Deschidem binișor poarta și decorul se schimbă ca prin farmec. În mijlocul unei grădini de trandafiri și stânjenei, un omuleț ne privește incremenit cu un foarfece într'o mână și cu o stropitoare într'alta.

— Domnul doctor Urechia ?

— Eu sunt, răspunde omulețul.

Și după ce privește rând-pe-rând foarfecele și stropitoarea, le depune pe amândouă într'un colț al grădinei. Capul său cam mare înaintază apoi în direcția noastră:

— Cu ce vă pot fi de folos ?

Explicăm rostul vizitei.

— A ! ați venit pentru Iodoform ? Vă stau cu plăcere la dispoziție. Dar să mergem în casă.

În hall, ne oprim o clipă muți de admirație în fața unei pânze de Luchian și facem, fără de voia noastră, reflexia beoțiană că doctorul este un om bogat.

După ce ne instalăm, amfitrionul începe să vorbească molcum, ca pentru sine:

— Pe bunul meu prieten Iodoform nu l'am mai văzut de multă vreme. E un om bătrân. Faceți și dv. socoteala: născut în 1860, trebuie să aibă astăzi vreo optzeci de ani. Exact vârsta mea...

— Mulți înainte.

— Vă mulțumesc pentru el și pentru mine... De când s'a retras din „afaceri”, Iodoform se ocupă cu turismul. Știți ce e aia ?

— Vai de mine...

— Nu vă supărați. V'am întrebat fiindcă am auzit că astăzi i se spune altfel.

— Footing ?

— Da, pardon de expresie. Prietenu-

lui meu nu-i mai place marea din cauza filoxerei.

— Din cauza filoxerei ?

— Da. Din cauza nudismului, această filoxeră morală care a distrus frunza de viță de pe cele două emisfere. În schimb, se duce la munte, la Sinaia. Aici a făcut unele constatări foarte interesante. De pildă, a descoperit că, în munți, drumul cel mai lung e linia dreaptă...

— Foarte interesant !

— Sau că „acel ce se culcă cu găinile, se scoală cu cocoșii”.

— Uimitor ! E simplu ca oul lui Da-mocles...

— Vreți să spuneți: Ca sabia lui Columb ?

— Da. Asta vroiam să spun.

— În momentul de față, bunul și nedespărțitul meu prieten Iodoform studiază o nouă specie de turist, pe care a descoperit-o în peregrinările sale: PORCUS TURISTICUS. Acest animal trăiește mai ales în Bucegi. Caracteristica sa este de a strica, arde, devasta, urâți, murdări toate locurile pe unde trece. Pe vreme bună, PORCUS TURISTICUS urcă munții în cărduri și cari își anunță dela zeci de kilometri sosirea prin fluierături, chiote, țipete, urlete, trompete, clacoane, sirene și focuri de pușcă. Ingreuia de osânză și de alcool, PORCUS TURISTICUS face dese popasuri, iar unde a poposit distruge totul pe o rază de un kilometru : arde iarba, cosește florile cu alpenstokul, dă foc brazilor, prăvălește stâncile și murdărește tot locul cu hârtii unsuroase, cutii de conserve, carcace de pui, cartoane de prăjituri, mucuri de țigări, cutii de sardele, lămâi stoarse, curățituri de mere, coji de pepene, sticle sparte, băligi umane, etc.

— O ultimă întrebare... Omenirea trece în momentul de față printr'o criză care a cuprins toate ramurile de activitate. Am dori să împărtășim cititorilor noștri mijloacele de îndreptare propuse de doctorul Iodoform. În politica internațională, de pildă...

— Pilulele Pink.

— ?

— Da. Prietenul meu Iodoform este un adept convins al acestui panaceu universal.

— Dar în literatură ?

— Pilulele Pink.

— Dar în artă ?

— Tot pilulele Pink.

Mulțumim convorbitorului nostru și ne pregătim de plecare. În hall ne oprim din nou în fața tabloului lui Luchian. Unul dintre noi care nu a putut silabisii semnătura, se crede dator să ia atitudini critice:

— Frumos tablou ! Păcat că e lipsit de perspectivă.

Ochii amfitrionului îl privesc lung, lung de tot, ca și cum ar vrea să spună:

— Nu urina aici, porcule !...

Doctorul Urechia

a ținut multe conferințe, dar n'a fost niciodată atins de microbul — pe care el l-a descoperit — al „Conferinței”. N'a vorbit despre ori ce-o fi și unde o fi. N'a conferențiat „despre Educația militară a sugacilor români” sau „despre teoria lui Einstein și cultura doyleacului”.

Dar dovada despre valoarea conferințelor sale reese și din niște aprecieri ale unui om care a fost extrem de sever și cu lucrările lui, dar și cu ale altora. Mai ales cu ale altora. Scrisoarea aci alăturată ca și cartea poștală din Germania pe care o publicăm în altă pagină, trimise de Caragiale amicului său, precizează că atunci când doctorul a vorbit a avut ce spune. Printre ascultătorii lui nu s'au constatat „turburări grave care încep prin căscături groaznice, căscături cu scrântirea maxilarului, căscături urmate de o stare de toropeală, de o somnolență invincibilă care, repetându-se, duce la o boală gravă, la boala somnului”.

★

Suntem însă datori să facem o restabilire asupra postscriptum-ului din scrisoarea lui Caragiale. Constatăm că nici scriitorii mari nu pot fi totdeauna profeti.

Dragă Alceu,

*Mi-a căzut o mare greutate în spină;
să ții o conferință (lectură, live 'ntele,
pentru Societatea „Cînceimea Română” și
totdeauna să te urg și pe tine să ții una.
Asta ar fi sîmbătă arde sau sîmbătă în
septimînă, vîntare sau chiar sîmbătă a laltă.*

Ce zici?

*Da poți; îndrăznește și o onoare ar fi
pentru mine că te-am putut căpăta. De
amintiri, eu te-am spus ca fără mine
nimeni nu pot să te fac nîlc.*

Ordre răspunsul tău; pînă la revocare

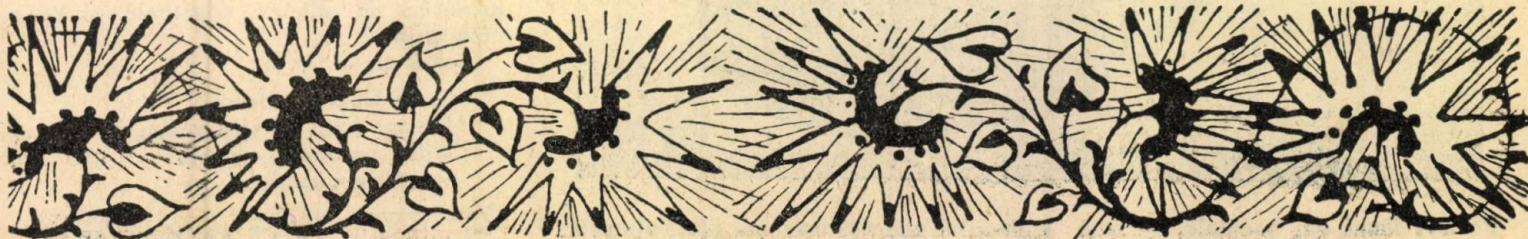
o strîngere de mînă

Caragiale

Karl H. J.

Astăzi societatea „Tinerimea română”, cu o zestre prea bogată în opera culturală și națională a țării, — este o reală, o vîguroasă mîndrie a românismului.

„Societatea Cînceimea Română” este o societate
mai grozavă, dar mai ridiculă. Am spusuri
absolut filantropice și culturale, ca fără
cultural nu se poate; încă, de la un
cultural, să fie magari (maron/măcar) cultural.

Doctorul Urechia și Ghiță Ranetti

de Cocco

C-e-a făcut „Veselia”, și prietenul meu Cosco, — e foarte fumos, și pe deasupra, emoționant.

Ghiță Ranetti revine printre noi, glumind, dând replici spirituale, Surzător așa cum l-am cunoscut la București și... Ceva mai târziu, în Iași, desamăgiriilor și nădejdiilor noastre, Ghiță Ranetti a fost unul din colaboratorii de seamă ai ziarului „România”. Impreună cu: Delavrancea, Sadoveanu, Radu Rosetti, C. Gongopol, Cornel Moldovanu, P. Locusteanu, Barbat, Mircea Rădulescu și alții (între cari mă intercalez și eu) Ghiță Ranetti a dus refugiul senin și încrezător în marea biruință. Erau așa de puțini, în frunte cu marea Regină și cu Nicolae Iorga...

(La Iași, Ranetti colabora și la „Greerul”, unde era codirector cu Petre Locusteanu. În orchestrația Greerului îmi aduc aminte că au cântat și Cosco, și Coccoș). Iar între cei cari l-au ilustrat este și amicul nostru prețuit, B'Arg).

Un mare talent, care se mulțumea cu așa de puțin. Și în Ungheni, unde ne duceam adeseori ca să mai cumpărăm unele lucruri, Kiriace Napadarjan aducea permanenta lui notă de voioșie...

Din viața de luptă aprigă a lui Tarascon, din polemicile lui ucigătoare pentru adversari, îmi amintesc câteva episoade. Unul, din tragicul an 1907...

Nicolae Iorga era atacat cu furie de arendașii iudeo-politici, de unii proprietari cari sărăceau metodic țărâni-mea noastră.

Nicolae Iorga arătat ca autor al răscloalelor și poftit să plece din țară ca să scape de furia... exploataților vinovați de izbucnirea violentă și sângeroasă a satelor.

Ranetti a scris un articol foarte frumos, în „Furnica”. Să plece Iorga? Mai bine să treacă repede granița domniilor latifundiarilor cari secătuiesc pe țărani și se duc apoi în fiecare iarnă la Nissa și la Monte Carlo, ca să risipească aurul holdelor românești.

„Epoca” lui Nicolae Filipescu ducea mare luptă cu „Ordinea” lui Xenopol, — ziar democrat care avea o rubrică de note intitulată „Glosse”.

Ranetti a dat o epigramă :

„La toate să le spui pe rost
„Noi spunem prostului, că-i prost,
„Doar „Ordinea” — ce curios e
„Prostiilor, — le zice „Glosse”.

Ghiță Ranetti a fost un scriitor de seamă, un rapsod de rasă.

Poet subtil, a scris sub pseudonimul „Romeo” poezii de o rară duioșie, în reviste. M'am gândit cândva să le strâng și să le public, dacă nu într'un volum, cel puțin în rubrica literară a „Neamului Românesc”.

Și pentru că unchiul* meu Cosco, — tovarăș de mizerii, în acelaș refugiu care nădăjduiam să fie ultimul, — a avut ideea unui număr festiv pentru Doctorul Urechia, maestrul spiritului românesc, îmi amintesc de o altă epigramă a lui Ghiță Ranetti : „Iodoform la Sinaia, unde privește și astăzi dragii lui munți cu o dragoste nedesmințită de cel puțin trei decenii. scria foarte puțin sau aproape de loc.

Contele de Tekirghiol i-a spus în „Furnica” :

Si tu, Doctore Ureche
Simpatia mea cea veche
Dela tine-așteaptă-o țară
Altă sare — nu amară.

Doctorul s'a executat spre marea bucurie a clientelei lui... literare, — Alceu desinteresându-se (după câte bănuiesc), de multă vreme și aproape totalitar, de cealaltă.

Ranetti păstrează un loc de frunte în lumea umorului românesc din trecut. Omagiul ce i se aduce astăzi îl merită, desigur, în paginile Veseliei unde a colaborat multă vreme, (ca și sus-semnatul) — și pentru că spiritul lui a fost subtil, și decent... În vremea noastră s'ar crede că nu se poate face literatură umoristică de cât cu obligativitatea unui dozaj masiv de erotică și de porcografie.

Că „lumea” cere astfel de producție, — se poate. E rolul nostru să refuzăm scoborârea și să impunem cu talentul și (dacă le avem) verva noastră, ascensiunea... gustului public.

Și mai cred ceva, bucurios că Veselia dă un număr festiv pentru maestrul nostru Urechia, colaborator pretios al răposatei întru Domnul „Di Granda”, revistă care a reușit să aibă lângă ea pe cei mai reprezentativi ași ai umorului românesc. Ea a sucombat după o carieră scurtă, lungind sirul glorios al marelor ei înaintașe : Moftul Român, Vatra, Viața, Furnica, Greerul... și atâtea altele.

Mai cred ceva...

Că tinerii noștri scriitori nu și-ar pierde vremea citind portretele lui Iodoform, scenele din Turnu Măgurele, personalitatea Domnului care s'a lăsat de tutun, — de tutunul lui... Veritabile juvaeruri de adâncă, spirituală, și senină observație.

Inchei cu un apel :

Si tu Doctore Ureche
Meșter bun, de viață veche
Ailă: Iodoform regretă
O ediție completă.

Portret făcut din bucățele, — deși eminentul umorist este om dintr'obucată. Iodoform privește din negru — cu mustața cuceritoare — viața în roz.

*) „Unchiul” care e mai tânăr ca nepotul. (Nota celui vizat).

Idiile lui Dom'şef

Comedie tragică într' un act
de DR. URECHIA.

Scena reprezintă biurul telegrafo-poştal oarecare, ghişetul „vânzări de mărci, cărţi poştale, mandate”, etc. — Căldură tropicală. — Duhoare factoro-poştală.

PERSOANELE

O „domnişoară”, mai spoită ca un lazaret de holerici, funcţionează la ghişet.

Dom'şef, studiază zborul unei muşte.

Subsemnatul aşteaptă, împreună cu alţi numeroşi muritori, în faţa ghişetului.

La ridicarea cortinei „domnişoara” pritoceşte tacticos, un teanc de scrisori. După ce a isprăvit pritolul de sus în jos, reîncepe operaţia, de jos în sus. Trec 5, 6, trec 8, trec 10 minute. Publicul oftează, sprijinindu-se când pe un picior, când pe altul.

„Domnişoara” a isprăvit pritolul. Acum „domnişoara” aranjează în sertar...

Subsemnatul (cu sfiala comandată de situaţie): Domnişoară, vă rog, aşi dori cărţi poştale, 40 cărţi poştale.

Domnişoara (continuă cu dereticarea sertarului).

Subsemnatul (cu sfiala omului care îndrăzneşte să turbure o domnişoară telegrafo-poştală): Vă rog, domnişoară, aş dori cărţi poştale, 40 de cărţi poştale...

Domnişoara (supărată de îndrăzneala moicului, scurt, fără a arunca măcar o privire spre ghişet): La tutungerie.

Subsemnatul. Mersi, nu fumez. Domnişoară vă rog să-mi daţi 40 cărţi poştale.

Domnişoara (privind fioros spre ghişet) „La tu-tun-ge-rie”.

Subsemnatul. Bine, domnişoară, aci stă scris „vânzare de mărci, cărţi poştale”... vă rog să-mi daţi 40.

Domnişoara. „N'auzi, d-le, la tutungerie. Eu vând una-două, nu-ţi dau 40. Du-te la tutungerie”.

Subsemnatul. Bine, d-şoară, aci e biurul poştal, aci e prăvălia statului pentru vânzare de cărţi poştale, se poate să refuzaţi să-mi vindeţi 40, sub pretext că cer prea multe? Cu atât mai bine pentru stat, dacă...

Domnişoara (dând semne de extremă exasperare, trăneste teancul de scrisori pritolite).

Dom'şef. Ce e, domnişoară, ce vrea „ăla”?

Domnişoara. „Auzi, dom'le şef, pretinde să-i dau 40 de cărţi poştale”!

Dom'şef. Cât?!

Domnişoara, 40!

Dom'şef (cu o privire de bulldog constipat) 40! Patru zeci de cărţi poştale?! La tutungerie, dom'le!

Subsemnatul. Cum, domnule, mă trimiţi la tutungerie când aci e birou poştal? Nu vrei să-mi vinzi 40 de cărţi poştale?

Dom'şef. Fireşte că nu. Care va să zică dacă i-o veni unui nebun gustul să-mi cumpere o sută de cărţi poştale, eu să i le dau? hai?! Să stau eu să număr, hai?! (şi dom'şef, rămâne ca o balenă faţă de o ecuaţie de gradul al doilea).

Subsemnatul. Dacă ţi le plăteşte...

Dom'şef. „Şi, apoi de unde ştiu eu ce vrei d-ta să faci cu ele; poate d-ta vrei să faci speculă”.

Subsemnatul (gata să leşină faţă de genialitatea lui dom'şef). Domnule şef n'am vreme şi nu vreau să discut cu d-ta; te întreb, pentru ultima oară, imi dai ori nu 40 de cărţi poştale?

Domnişoara. „He, domnule, fii politicos cu dom'şef, unde te trezeşti?”.

Subsemnatul. Albă domnişoară, asta e o impertinenţă.

Dom'şef. „Te dau afară, te dau afară, dom'le!”.

Subsemnatul. Mă voi plânge şi eu amicului Cosăcescu, Directorul Poştelor, că m'aţi dat afară pentru că am avut îndrăzneala să cer la un birou poştal, 40 de cărţi poştale!

Dom'şef. Bine domnule... hm... cunoaşteţi pe d-l director... hm, dar dacă toată lumea ar cere 40 de cărţi poştale... Bine domnule, dacă cunoaşteţi pe... hm... hm, înţelegi... în fine, dacă susţineţi că vă trebuie... vă rog luaţi loc...

Şi cum mă întorceam acasă, cu pachetul de poştale, mi se făcu lumină în strămta-mi minte de contribuabil român. Auzi, obrăznicie, auzi naivitate! Să ceri la un birou poştal să-ţi vândă 40 de cărţi poştale, aşa deodată, fără cea mai mică recomandatie! Bine zicea „dom'şef”, genialul dom'şef: „Poate d-ta vrei să faci speculă cu ele”! Fireşte, le iei cu 5 parale şi le vinzi cu un franc-doi bucata! Poate şi un pol, dar vezi că domnul şef a mirosit gheşeftul. Unu-i dom'şef!

Auzi 40 de cărţi poştale. Dar bine, cum zicea domnul şef, genialul dom'şef, dar dacă „vine un nebun şi-mi cere o sută, eu să i le dau, hai?” — Nebunul e tot nebun! Dar ce e Statul, mă? Dar ce e domnul şef, mă, sluga ta, să tot numere la cărţi poştale pentru gustul tău. Deabia a încropit o mie, două şi tu, pârlitule, să-i le cumperi? Marş „la tutungerie”.

Ah, domnule şef, domnule şef, iartă îndrăzneala mea de a-ţi fi turburat şe-feasca-ţi digestiune. Mă recunosc culpabil, cu atât mai culpabil, cu cât acum imi vîn în minte şi alte întâmplări cari ar fi trebuit să-mi servească de lecţie. Inchipuieşte-ţi, domnule şef, că un bun prieten al meu, doctor în medicină, se duce la gara de Nord să ceară un vagon pentru a-şi transporta automobilul. Graţie a vr'o zece consultaţii date d-lor hamali, d-lor şefi şi sub-şefi de biuro, obţine, în fine, favoarea să i se transporte automobilul, plus favoarea să plătească o sumă bunicică.

Mirat de dificultăţile întâmpinate, (era înainte de război) întreabă sfios, de ce e aşa de greu...

— Apoi, să vedeţi, d-le doctor, dacă ar fi mai uşor, ar cere toată lumea...

— Ar cere, şi ar plăti. Statul ar incasa...

— Ar incasa, da, dar înţelegeţi ce greu ar fi... atâtea cereri... pentru noi... adio liniştea...

— Vorba d-tale, domnule şef, „dacă vine un nebun şi-mi cere o sută?!”.

Şi mai avusesem încă o lecţie, şefule genial! Inchipuieşte-ţi că, odată, cumpărasem la un fierar din Lipsani o anumită şurupelniţă, mai comodă ca cele obişnuite, şi, cum un prieten mi-o „imprumutase”, mă duc la negustorul meu să-mi iau alta.

— Te rog, domnule Ionescu, mai dă-mi o şurupelniţă, da, ştii, tot ca aia...

— Ce aia? Tot ca aia?

— La fel.

— Asa e c'a fost bună? Şi care va să zică mai iei una la fel? Prea bine, da vezi că nu mai am.

— Ce păcat, era aşa de bună, d-le Ionescu.

— Adevărat foarte bună.

— Apoi de ce nu mai aduci?

— Tocmai pentru că era foarte bună, zice exasperat patronul. Am adus, domnule doctor, am adus 12 duzini, da 12, şi le-am vândut pe toate.

Nu mai aduc, domnule, nu poţi să ţii una în prăvălie. Mai bine nu mai aduc.

N'a trecut mult şi amicului Ionescu, spre marea lui mirare, a făcut un fel de faliment, noroc însă că Statul, apreciind inteligenţa domnului Ionescu l'a făcut şef de birou poştal.

Calambururile d-rului Urechia

— Vai, dragă, ce rău cozonac!
— Nu se poate. E de Capșa făcut.
— De CAP Ș'A făcut.

★

Iarna șueră vântul P'ALTON.

★

La cafenea:

UN CLIENT, privind cât e de mică ceașca ce i s'a servit. — Bine, băete, asta nu e CAPUȚINER! Asta e CAM-PUȚINER.

★

Se zice că un june care se prăpădea după vorbe de spirit și calambururi, s'a hotărât într-o zi să roage pe un prieten calamburgiu să-i împrumute unul pentru ocazie.

Prietenul era tocmai ocupat cu aranjarea unor bonuri:

— Vrei o vorbă de spirit? Bine, uite încoace!

Și luând un bon din grămadă și-l pune la o parte spunând:

— Ce-i asta?

— Nu știu, răspunde amatorul de calambururi.

— Acesta e un Bon-a-parte.

Junele nu înțelege.

— Bonaparte, frate, împăratul francezilor.

— A! Bonaparte! Bată-te-să te bată! Acum am înțeles!

Și convins că a pus mâna pe o vorbă de spirit, nu pierde nici un moment, cumpără înadins câteva bonuri și aleargă cu ele la un alt prieten.

— Vrei să-ți spun una bună?

— Vreau, dacă e bună.

Celălalt scoate bonurile și punând unul deoparte întreabă:

— Ce-i asta?

— De unde vrei să știu eu?

— Asta e Napoleon, prostule! exclamă junele triumfător.

Sfaturile doctorului Urechia

CUM PUTEM SCOATE PETELE DEPE O HAINA NEAGRA?

Pentru a scoate petele de pe o haină neagră luăm o foarfecă ascuțită și tăiem jur împrejur bucata pătată.

N. B. Tăiați cu băgare de seamă pentru a nu scoate cumva și din partea nepătată.

★

Dacă vreți să nu aveți niciodată durere de dinți purtați numai dinți artificiali.

CUM SCOATEM PETELE DE RUGINA DE PE O BATISTA?

Muiați batista pătată într'un amestec făcut din un sfert de apă cu piatră acră și trei sferturi cerneală neagră. Lăsați batista 24 ore în acest amestec. Dacă cerneala a fost de bună calitate cu siguranță că nu se va mai vedea pata de rugină.

★

În multe menajuri lipsesc termometrele de baie. Iată un mijloc simplu pentru a afla, fără termometru, dacă baia este prea fierbinte: băgați repede copilul în baie; dacă devine roșu și tipă tare e semn pozitiv că baia e prea fierbinte. Mai puneți deci apă rece.

CUM PUTEM CUNOAȘTE OUALE PROASPETE?

Se știe cât de important este pentru sănătatea noastră cunoașterea ouălelor

proaspete. De aceea numeroase sunt mijloacele indicate pentru a ajunge la acest rezultat. Dintre toate însă, cel mai sigur și mai practic rămâne tot acel descoperit de noi: Spargeți pe rând ouăle. Miroșiți-le. **Cele cari au un miros urât nu sunt proaspete.** Mai bine e deci ca pe acestea să nu le cumpărați.

IATA PENTRU GOSPODINE. O EXCELENTA REȚETA CULINARA:

Luați 2 kilo miez de pâine,

un kilo lapte,

un kilo unt de lemn.

Frecăți până obțineți o pastă albă uniformă.

Colorați apoi cu o linguriță de vacs de bună calitate. Adăogați o coadă de sardea de Lissa. Veți obține astfel o excelentă „salată de icre”.

OUA LA FRIGARE

Voltaire iubea foarte mult ouăle la frigare, și avea dreptate; astfel preparate ouăle sunt delicioase. La noi însă puține gospodine știu să le reușească. Și cu toate acestea nimic mai ușor, dacă veți urma întocmai sfatul nostru: după ce ai scos oul din ghioace, îl introduceți într-o frigare bine unsă, apoi învârtești deasupra unui foc viu. Dacă, cumva, oul cade din frigare, e semn că nu ați învățat destul de repede frigarea. Reincepeți până veți reuși.

Cugetări PROFUNDE
— 500 metri —

„Voește și vei putea” — Ce mai minciună!

Un senator

Poeții se imbată de câte o stea. Eu n'am habar nici de „trei stele”.

Nenea Iancu

„Unde-s doi puterea crește” — Ei aș!

Mița Tramcar

Ce n'aș da să devin și eu... june turc!

Abdul Hamid

Un popor care moare, este un popor care încetează de a trăi.

Trabanache

Unii oameni sunt ciupiți de vărsat, noi suntem ciupiți de d-l perceptor.

Niculae N. Niculescu

Noroc că în Olimp, pe lângă Cupidon, se află și Mercur.

Un doctor sifiligraf

Nu lăsa pe mâine, ce poți face astăzi.

Tutalegù

Acela care nu are curajul să-și iscălească opinia, nu poate fi decât un laș.

X

Jos distincțiile „de clasă”.

Un elev repetent

Toți pentru una, una pentru toți.

Mița Tramcar

După îndelungate observații am putut constata că la noi, în timpul iernei, adică tocmai atunci când e nevoie de căldură, tocmai atunci se observă, la noi cel puțin, cele mai mari scăderi de temperatură, și că vara, adică atunci când naturalmente este cald, se observă cele mai mari ridicări de temperatură, la noi cel puțin.

Nu ar fi oare mai logic, mai folositor, ca frigul să vină vara, iar căldura iarna? Ce rău sunt alcătuite lucrurile în acest univers!

Directorul Observatorului Meteorologic

Chamfort a definit amorul „contactul a două epiderme”. Chamfort nu știa anatomia.

Zizi Pomery

Singura pompă la care putem aspira și noi este pompa... funebră.

Un pârlit

De ce se duce românul la biserică? Fiindcă întotdeauna românul a umblat după slujbă.

Ce poate fi mai plăcut ca o femeie?

— Două!

Ideile sunt ca și cuiele. Lovește tare, lovește mereu, de vrei ca ele să pătrundă.

Aur

Ei aș! „Ideile ca și cuiele”? Cine nu știe că ideile, contrar cuielor, pătrund cu atât mai ușor, cu cât sunt mai ruginite..

Iodoform

Doctorul Urechia

de C. Cosco

A părea la 1893 Vieața (așa ortografiat) a lui Vlahuță și a doctorului Urechia. Multe cotidiane aveau Duminica suplimente literare. Tony Bacalbașa conducea „Adevărul literar” și „Moș-Teacă”. Apăreau „Presa” și „Țara literară” cu Eugen Vaian, „Vatra” cu Slavici și Coșbuc, „Românul” la început condus de un grup de tineri apoi de Macedonski și Cincinat Pavelescu, Mircea Demetriadi, Th. M. Stoenescu, etc. Gherea scotea „Literatură și știință”; apăreau „Convorbirile literare”, „Lumea nouă literară”, „Evenimentul” din Iași, etc. O mișcare literară plină de însuflețire, polemici îndârjite. În atmosfera acea stătinere talente se relevau, puneau temelii pentru viitoare consacrară în câmpul literelor. Cam pe atunci publica St. O. Iosif (care semna câte odată Stoica) elev la liceul Matei Basarab, prima lui poezie în Vieața. Publicarea poeziei era însoțită (la poșta redacției) de o invitație măgulitoare și mișcătoare a lui Vlahuță de a-l vizita acasă.

La Vieața scria tatăl d-rului, bătrânul V. A. Urechia, cronici istorice pline de savoare și interes; scriau Caragiale, Delavrancea, George Murnu, Constantin Hodoș, Radu D. Rosetti, Gheorghe din Moldova, I. N. Roman. Apoi, firește, Al. Vlahuță și doctorul Urechia (Iodoform, Aur), cari nu erau numai niște decorativi directori.

În urma unui concurs literar cu anume condiții, propus de direcția Vieții și cu sufragiile cititorilor revistei cari ei trebuiau să desemneze pe cel mai bun redactor al Vieții, a apărut Ion Gorun (Al. Hodoș) ales cu o majoritate de voturi, față de ceilalți concurenți printre cari al doilea a fost, pare-mi-se, Eugen Vaian. (Semnase concursul Ștefan Scurtu).

Sunt date acestea pe cari le citez din memorie, dar nu prea cred că greșesc, fiindcă eu și un grup al meu de liceeni eram pe atunci cu o calitate foarte de treabă: citeam numai, și admiram, când înțelegeam să admirăm.

Da, citeam, iar pe cei pe cari îi prețuiam, îi adoram în scrisul lor și îi urmăream și în viața lor, în lume, la conferințe, în manifestările lor politice, oriunde.

Cum va fi fiind acest scriitor acasă la el? ne întrebam adesea. O fi ca toți oamenii, ca noi? Refuzam pentru scriitorii adorați proza din viață și, în ce privește menu-urile lor zilnice, nu admitem pentru ei decât felurile rezervate zeilor...

Și nu ne întrebam nici odată dacă

pot fi cumva și ei nefericiți. Ne ziceam că, dacă ar avea vre-o durere, înțelegerea noastră, inima noastră cu atâta simțire, ar ajunge să le înlăture răul.

Îi iubeam în fiecare slovă. Era o adevărată stăpânire dulce în care ne socoteam cei mai fericiți supuși.

N'am fi ținut să ne întindă mâna vre-unul din adorații noștri. Dar chiar dacă ar fi știut ei simțirea noastră curată, îndumnezeită numai de emoția înaltă ce o datoram scrisului lor, poate că ar fi fost cei dintâi cari să nu vrea să strice pura, tălmăca și eterica noastră legătură cu ei.

Așa îl vedeam, așa îl apreciam și așa îl simțeam și pe doctorul Urechia. Avea o glumă sprintară, era plină de surprize voicinuiea lui, umorul lui era spumos — o cupă de șampanie de cea mai renumită marcă. A fost și a rămas și azi, la vârsta la care ni-l ține tot așa de vioi, Cel de sus (o odioasă cochetărie mă împiedică să-i spun vârsta spre a nu se face socoteală și anilor mei) unul din cei mai de frunte umoriști ai noștri și un mare jongleur al cuvântului. Calamburul tras de păr e aproape o cruzime. Doctorul Urechia n'a avut decât strălucite jocuri de cuvinte.

Dar polemistul Iodoform? Într'un „an de luptă” al lui Vlahuță la Vieața, cele mai grele ghiulele împotriva inamicului au fost trase de d-rul Urechia. Au fost încrucișări de spadă foarte dârse, au fost atacuri și riposte vehemente. Ghiveciurile lui Iodoform au scos la iveală, cu dovezi fără replică, plagiatori dintre scriitorii vremii. (Azi se plagiază fără să mai existe restabilitori ai adevărului). S'a pus la stălp suficiența, uzurparea, pretenția ridiculă; s'a răs de prostie copios. În polemica pentru cele două teze în artă (arta cu tendințe și arta pentru artă) s'a ajuns uneori la apostrofări. Tony Bacalbașa scăpăra dintr-o parte, „Evenimentul” din Iași de pe altă linie, doctorul Urechia de pe alt front. Uneori pe noi, cari ascultam din gura lui Tony, la Clubul Sotir, fâgăduiala fericirilor „lumei viitoare”, ne cam durea riposta corosivă a d-rului Urechia, dar despărțeam totdeauna umorul și al unuia și al altuia de ideologia politică. Ne era drag și Tony, ne era drag și Iodoform, chiar când Aur sfichiuia pe „Ioniță Gușatu” sau pe „Ghiță Porcu” din „partida” lui Ion Nădejde.

Și iubirea noastră, cum am spus mai sus, era aproape obsesiune. Asemuiam această obsesiune cu deprinderea, aproape patologică, de prin externatele de fete din acea vreme. Doamnele mai în vârstă de acum,

(doamne în vârstă n'au existat nici odată și nu poate să existe nici azi), își amintesc, de sigur, de așa zisele iubite. Unele eleve, adică, adora pe câte o profesoară mai bună, mai frumoasă. (Deși toate femeile sunt frumoase). La ora cursului, fetele acestea împodobeau catedra iubitei cu flori multe. La plecare, elevele conduceau pe dascăliță până acasă. Când profesoarele (iubitetele) adresau cuvinte bune școlărilor, cerul se deschidea și slăvilă primeau ofranda celor cari vibrau.

...Și într-o zi, eu și cu doi colegi, am avut o fericire neașteptată. Am zărit pe doctorul Urechia pe calea Victoriei. Îl vedeam întâia oară mai de aproape. Era iarnă. Noi, cu paltoane. Doctorul într'un surtucel, încheiat până sus, la guler; cu obraji rumeni, cu capul gol și cu ochelari. În mână avea un covrig din care mușca cu o poftă nespusă și complet nepăsător de neobișnuința gestului. Se oprea la vitrine, ducea la gură „suzanul”, privea atent în dreapta și în stânga, oarecum grăbit...

Noi îi măsuram fiecare mișcare, căutam să ghicim ce gândește, am fi dorit să-l vedem că râde. Nu era posomorit, nici grav, dar nici vesel nu era. Am fi voit să-l oprim din mers, să-i spunem că noi suntem „ăia cari...”, dar ne era teamă că ne „repede” ca pe atâția în paginile revistei. Cum să ai curaj să-i vorbești, socoteam noi, când el brava comentariul atâtor obișnuși — cu monoclu și cărare la ceață, la modă atunci — ai căii Victoriei? Aceștia puteau să remarce că un monden nu trebuie să mănânce pe stradă, și încă ce? Covrig cu susan.

Ce o să scrie el în numărul viitor al Vieții? Și ce ar fi zis doctorul dacă ne-ar fi văzut cum l-am urmărit, dacă ar fi simțit că i-am scotocit până și respirația, dacă ar fi observat că, după ce a cotit la stânga pe bulevard până la casa Greceanu (unde acum în urmă fuse magazinul Prager și unde pe atunci locuia poetul Vlahuță) noi am rămas pe trotuarul de peste drum și am privit multă vreme clădirea unde a intrat? Nu știu dacă ar fi înțeles câtă dragoste ne stăpânea spre a ni-l apropia și mai mult sufletește, dar bănuiesc că, privind sumar, fără cercetare, mica aventură, Iodoform ar fi putut să dea la iveală ceva de senzație. De pildă un reportaj: „Urmărit de trei tineri apași”.

Da, niște... apași cari voiau să fure ceva, să fure umoristului care-i desfăta din larg (deși tinerii nu râvneau a fi scriitori), secretul scrisului lui așa de spiritual.

O fericire însă ne-a fost rezervată acum: aceea de a fi putut azi, după mulți ani, să arătăm, cu slabele noastre mijloace, admirația noastră pentru un mare scriitor al genului umoristic.

veselia

Parodie de reportaj © crimă oribilă de Iroloform

Citim în „Reclama”, ziar politic cotidian :

CRIMA DIN STRADA TIRAJULUI

Eri seară, pe când lumea întreagă citea cu nesațiu ediția a patra a ziarului nostru cu ilustrații, pe calea Victoriei, circula, pe lângă o sumă de trăsură și pietoni, circula și un svon sinistru, mai sinistru ca un naufragiu, mai sinistru ca o comedie națională, mai sinistru chiar ca o revistă umoristică

SVONUL

Ce era acest sinistru svon ? — Era vorba despre o crimă oribilă, cu ilustrații (de desenatorul nostru special)

LA REDACȚIA „RECLAMEI”

Indată ce svonul ajunsese la urechea telefonului nostru fără fir, am expediat urgent, prin autocarul nostru, pe d. Ionescu, neîntrecutul nostru reporter cu clopoței.

DESCOPERIREA CRIMEI

Eri seară, unul din redactorii noștri trecea prin strada Tirajului. Fiindu-i sete și fiind în fonduri (își luase chenzina săptămânală), se hotărî să bea o brăgă la „Frumoasa Marița”, cunoscută brăgăreasă.

Intră deci, și, client obișnuit al brăgăriei, eminentul nostru redactor se îndreptă către fundul prăvăliei, unde se află salonul rezervat vechilor mustrii.

CAMERA CRIMEI

Foarte hotărît, redactorul nostru deschise o ușă și intră. De abia intrat, redactorul nostru se convinse că nu vede nimic, absolut nimic. De ce ?

DE CE ?

Pentru că în cameră era întuneric besnă !

CHIBRITUL REVELATOR

Redactorul nostru nu ezită un moment și, scoțând unul din numeroasele chibrituri cu cari se aprovizionează regulat la Cosman, îl aprinse. Un spectacol îngrozitor se arătă ochelarilor săi. Întins pe jos, zăcea un cadavru.

CUM ERA CADAVRUL ?

Cadavru era mort.

AMANUNTE ORIBILE

Acest nefericit cadavru era descoperit, nu numai de redactorul nostru ci și de orice inveliș. Cadavru era mai gol ca un articol de fond, particularitate care permise redactorului nostru să bănuiască sexul cadavruului. În adevăr, deși medicii legiști stau încă la îndoială, reporterul nostru afirmă că misteriosul cadavru al acestei femei este de sex feminin.

ȘI MAI ORIBIL

Si mai oribil e faptul că acest sărman cadavru era lipsit nu numai de haine, dar și de cap, nici cea mai mică urmă de cap ; ai fi zis un senator.

ALTE AMANUNTE

Alte amănunte nu avem.

BANUELI

Lipsa capului făcu pe reporterul nostru : mai întâi să-și întărească convingerea că era în fața cadavruului unei femei (cunoscută fiind ușurința cu care femeile își pierd capul) și al doilea lipsa capului făcu imediat pe reporterul nostru să bănuiască că ar fi în prezența unei sinucideri.

BANUELE SE JUSTIFICA

În buzunarul stâng al acestui cadavru gol, reporterul nostru găsi o cheie plină de sânge, cheie care mergea perfect la un cufăr mare din fundul odăii. Nu mai rămâne îndoială, acea cheie era dela acel cufăr.

Reporterul nostru deschise cufărul și, în fața spectacolului din cufăr, rămase idiot.

CE ERA ÎN CUFAR

În cufăr nu era nimic !

REPORTERUL NU DISPERA

Aproape convins că acel cadavru trebuia să fi avut un cap (cel puțin cât a fost în viață) reporterul nostru nu dispără de a-l găsi și continuă investigațiile sale.

Încăpățănarea de catâr a reporterului fu răsplătită prin succes. În fundul unei cutii de chibrituri, cutie pe care toți o credeau goală, reporterul nostru găsi capul sinucigașei. Capul vai, era deja mort.

(Pentru sezonul de vară „reclama” deschide o nouă serie de abonamente cu premii grandioase, a se vedea ilustrația).

CE-ȘI ZISE ATUNCI REPORTERUL NOSTRU ?

Reporterul nostru își zise „bravo mie”.

ORA FATALA

Odată capul găsit, reconstituirea sinucidenței — căci nu putea fi decât o sinucidere — devenea ușoară. Putem afirma că drama s'a petrecut la orele 9 dimineata: într'adevăr ceasornicul victimei stătuse tocmai la orele 9 ante-meridiane.

CAUZELE SINUCIDEREI

De câtă-va vreme victima, „Frumoasa Marița”, dădea semne de alienație mintală a creierilor. Nu numai că ajunsese să creadă tot ce se scrie prin

gazete, dar în urmă, se abonase chiar la ziarul nostru.

Această stare îngrijorătoare a frumoasei brăgărease deveni cu totul serioasă, (mai serioasă decât un imbecil!) odată cu scumpirea gheței.

Față cu scumpirea gheței, frumoasa brăgăreasă nu putu rămâne rece și...

ȘI ?

Și și-a pierdut capul, fapt care explică starea de decapitare a cadavruului.

INSTRUMENTUL SINUCIDERII

După părerea reporterului nostru, această senzațională sinucidere s'ar fi făcut cu un pumnal. În adevăr, vecinii afirmă că la orele 9 (ora dramei) ar fi auzit o detunătură puternică.

SCRISOAREA SINUCIGAȘEI

„D-le director al „Reclamei”,
„Nu acuzați pe nimeni de moartea mea. Mă sinucid de bună voe.

„MARIȚA”

P. S. — Vă rog să-mi puneți poza în stimabila dv. gazetă, pentru care mă reabonez.

CINE ERA MARIȚA

„Frumoasa Marița” era orfană. Tatăl său grădinar șef al grădinilor froebeliane, o iubea la nebunie. Mumă-sa, d-ra P... era elevă la Conservator.

Tânăra Marița (sărmana nu avea decât 18 ani și 23 de luni) avea tot dreptul la numele de „Frumoasa Marița” ce i se da în mahala.

În adevăr, rare ori s'au văzut intru-nite pe aceeași față atâta farmec cu atâta corectitudine de linii. Într'un cuvânt, o frumusețe surprinzătoare, cu atât mai surprinzătoare, cu cât Marița o realizase numai în 18 ani și noi cunoaștem o mulțime de femei cari, chiar la o vârstă mult mai înaintată, nu au reușit să ajungă la un asemenea rezultat.

E greu de a da o descriere a unei frumuseți ca aceea a Mariței, însă ceea ce n'a putut face penița noastră, a făcut-o creionul desenatorului nostru special. Iată, schițat, după natură, portretul „Frumoasei Marița”.

FRUMOASA
MARIȚA

În numărul de mâine lectorii noștri vor găsi senzaționalul interview pe care unul din reporterii noștri a reușit să-l aibă cu cadavru frumusei Marița.

Pedagogul

Din fructul învățământului particular

— Note din carnetul unui examinator —

Deschideți gazetele noastre, nu a-daog „cele mai bine informate” de oarece este știut că fiecare din ele este „cea mai bine informată”, deschideți gazetele noastre, căutați rubrica „Spectacole și petreceri”, aci veți găsi menționate fel de fel de petreceri: Teatrul Național și Teatrul Jignița, Velodromul român și Senatul idem, Mena-jeria lui Braun și Camera deputaților, etc. etc. În nici o gazetă nu veți găsi însă, la rubrica aceasta, trecute și „Exame-nenele elevilor particulari”, deși exa-menele acestora constituiesc, fără indo-ială, unul din spectacolele cele mai in-teresante pe care Bucureștiul ni-l poate procura, și încă gratis. Amatorii de spectacole triste nu vor găsi nici odată unu! mai lamentabil ca acela al candi-daților particulari de clasa VIII-a, iar persoanele cari vin la spectacol ca să rădă, vor găsi rare ori prilej să rădă mai bine ca ascultând răspunsurile nu-mișilor candidați. Pentru cei cari s’ar indoi de exactitatea firmațiunilor mele, transcriu aci, fără nici o alterare, câ-teva din răspunsurile date la examenul de igienă, de către unii din elevii par-ticulari, clasa VIII-a.

— Poți să-mi dai, d-le Cons... un exemplu de aliment quaternar ?

— Aliment quaternar... bună oară... aerul.

— Ce este tenia ?

— Tenia este un microb.

— De ce, d-le Popescu, igiena ne po-vățuește să nu mâncăm prea multe ali-mente azotate ?

— Pentru că dacă mâncăm prea multe alimente azotate ne îmbolnăvim.

— De ?

— De pojar.

— Știi ceva despre pelin ?

— Pelinul este o substanță extrasă dintr’un arbore.

— Dar laptele de var ?

— Laptele de var este lapte falsificat cu var.

— Ce sunt d-le Dim.. condimentele ?

— Condimentele sunt acele substanțe care produc energia mișcării.

— De ce se strică aerul prin respi-rație ?

— Pentru că scoatem pe nas lucruri rele.

— Ce anume lucruri rele scoatem pe nas ?

— Sulf.

— Sulf și mai ce ?

— Sulf și fosfor.

— Vorbește-ne, d-le Fer.. ceva de-spre acidul fenic.

— Acidul fenic sau... alcoolul etilic...

— Cum ? cum ?

Candidatul tace; un camarad îi suflă: „Fenol”. Candidatul încântat, izbucnește :

— Acidul fenic sau Fenelon...

— D-le San... ce este tabagismul ?

— Tabagismul este un om...

— ?

— Un om care fumează.

— Ce rele produce abuzul fumatu-lui ?

— Dizenteria.

— Și... ?

După matură gândire :

— Și râia.

— Ce este o substanță antiseptică, d-le Toc...

Candidatul ia o poză de adâncă gân-dire și... tace.

— Ce preparații culinare se fac din carne ?

Candidatul gândește și mai profund la această grea chestiune și... și tace.

— În afară de carne, mai cunoști un alt aliment datorit regnului animal ?

Candidatul continuă a tăcea, cu ace-laș succes.

— Ce este serul antidifteric ?

Candidatul mi-aruncă o privire spăi-mântată și... și tace.

— Cine a descoperit serul antidifte-ric ?

— Cristof Columb.

Concluzia: „Și Doctorul prea e se-ver” !

P. S. Aceste răspunsuri au fost date înainte de război; acum lucrurile s’au schimbat, acum candidații răspund și mai... bine, — ca să nu fiu „prea se-ver”.

Dr. U.

Rothenburg o. d. Tauber. Im Koboldzellerthor.

Excelentissima conferența ta! Așteptarea a fost pentru
a patra oară. Să tragem! Mă dă mult de vîl lup, mă
ca deam de tine. Să te căutăm săptămîni ne vedem. Pînă
atunci
O călduroasă îmbrățișare
Dela mînușka
Davy

DOCTORUL URECHIA

a primit din Germania, dela Caragiale, entusiasta carte poștală de mai sus.

Un monolog de Dr Urechia

FACTOR

răspunzător

Am onoare să mă prezint: Ion Ionescu... (uitându-se la public să vadă ce efect a făcut)... Ioan I. Ionescu... nu... (cu emfază) Ioan I. Ionescu, „Factor răspunzător”! E, știam eu că de vă spun profesiunea, mă cunoașteți!

Factor răspunzător, asta meserie! Credeți-mă pe mine, că multe am practicat până s'ajung Factor răspunzător. Ce n'am fost? Am început prin a fi vânător, — cine ca mine împușca francul? M'am stabilit în urmă găsitor de câini pierduți. Meserie bunicică: și-acum mi-aduc aminte de o mică javră boboșată, mai boboșată ca o broască constipată, cuțu-cuțu... cuțu-cuțu... o găseam (gest de șterpelire) regulat în fiecare săptămână. Recompensă 30 lei, pe lună 120.

Venind „ai noștri” m'au numit Gardian șef al muștelor din Cișmigiu, 300 lei pe lună. Am trecut apoi Veterinar al Societății române de automobile, Dantist al gurilor Dunării, Cinematografist la Vatra luminoasă, Imblânzitor de soacre, Stenograf la Societatea surdo-mușilor, Sufleor la Cinema, Mamoș al jandarmeriei rurale, Fabricant de mușmale, — pentru guvern... ce n'am fost?

Eu am fost „Onorată adunare”, eu „Cetățean al Capitalei”, eu „Fraților”, — păziți buzunarele!

Eu „aplaude îndelung repetate”, eu „Ovațiuni cari au durat mai bine de un sfert de oră”. Cine ca mine striga la Dacia ori la Eforie: Rușine... afară” așa e... bravo... trăiască conu Alecu...?

Și am strigat, și am strigat, până am dat de o damă nobilă, văduva unui erudit tăbăcar. Ea era bogată, eu tinichea; ea era matură, eu eram tânăr... ba, la Ofițerul stărei civile numai ce-o întrebă: „Pardon, madam, n'a venit încă mireasa, fiica d-tale?! Să-i vină leșin.

— Imbecile!
— Bibilico...
— Imbecile...

A doua zi, gazeta partidului meu... v'am spus că mă și inscriesem la clubul Conservator-anarhist? — A doua zi „Bomba Conservator-anarhistă” anunță: „Ieri s'a celebrat căsătoria amicului nostru Ioan I. Ionescu cu gentila (strâmbătură) Doamnă Esmeralda Musacă. Urăm... etc... etc...”

După câteva zile puteați citi în „Bomba”: „Eminentul nostru amic Ioan I. Ionescu, care a subscris zece mii lei pentru propaganda conservator-anarhistă, se află la domeniile sale din Bibanii de jos, unde adună date pentru importantul său studiu: „Influența jandarmeriei rurale asupra disparițiunii găinilor”.

Apropiindu-se alegerile, „Bomba” conservator-anarhistă anunță: „Cunoscutul economist, d. Ioan I. Ionescu, va candida la colegiul al treilea. Reușita amicului nostru, care a făcut atâtea sacrificii pentru partid și care (apăsă) suntem siguri e gata să mai facă, e pe deplin asigurată”.

Odată deputat, câteva viguroase „La ordine, la ordine”, amestecate cu energice „Inchiderea discuției” m'am ridicat repede la rangul de „fruntașul nostru”. Vine în fine celebrul final al discursului meu la mesaj:

„Iar domnia voastră opoziție, care ne tot calomniați în speranță că, după cum a spus-o marele... Molière: calomniați, tot va rămâne ceva...” aflați că partidul nostru care inspirându-se pururea de necesitățile și de nevoile, de bucuriile și de fericirile, de trecutul și de viitorul, de apusul și de răsăritul neamului și al nației, țării și al patriei, a știut să înzestreze el România cu munții săi, cu apele sale; partidul nostru care în momente de gheață cumpănă a dat el României cerul său albastru și stelele sale sclipitoare, nu va cruța nici un sacrificiu, nu se va da în lături delă nici o osteneală pentru a asigura țării sale o regulată succesiune a anotimpurilor!

Mai mult, domnilor, partidul nostru va ști să înfăptuiască toate aspirațiunile și năzuințele neamului nostru, întru cât, bine înțeles, aceste aspirațiuni și năzuințe vor fi compatibile cu aspirațiunile neamurilor vecine. (Se șterge de nădușală). Am zis!

Am zis și iată-mă's „Factor răspunzător”! Factor răspunzător! Ah ce dulce profesiune!

Factorul răspunzător are toate drepturile și nici o datorie; Factorul răspunzător puțin a învățat, dar pe toate el, le știe; Factorul răspunzător nu face nimic și pe toate el le face; Facto-

rul răspunzător are toate responsabilitățile și de nimica nu răspunde!

Vardiștii îl salută, trecătorii și-l arată, cocotele îi fac cu ochiul, Damele ortodoxe îi zâmbesc, chelnerii îl protejează, bancherii îl scontează, Schroder îl favorizează, percepții i se ploconesc, samsarii îl cadorisesc; gazetarii îl ciupesc, jetoanele îl înghesuiesc, reporterii îl fotografiază, — e Factor răspunzător.

★

Trenul fluieră, a pornit. Biletele, strigă conductorul. Domnul?

— Factor răspunzător.

— Trăiți, sărut mâna.

E frig, e ger de îngheață apa în capul senatorilor. Dumneata, factor nerăspunzător, ca să-ți faci foc aduni și scobitorile de pe trotuare, eu factor răspunzător, primesc bilețelul:

Sărut mâna Coane factore,

Odată cu aceasta v'am expediat dela Depozitul de lemne comunal, o probă în greutate de cinci mii kilo pentru a le controla calitatea, gratuit după cum ați binevoit a vă angaja.

— Gratuit!

În Consiliul de administrație cine e? — Factorul răspunzător. Acțiunile cine le plătește? Factorul nerăspunzător. Tantieme și jetoane cine încasează? — Factorul răspunzător, răs-pun-zător

Dela fundație eram membru în Consiliul de administrație al unei afaceri superbe:

Prima societate română pe acțiuni pentru exploatarea minelor de telemea din Dobrogea. Limited. Capital vărsat, două milioane; capital păpat, trei! Faliment, procuror, dubă, — automobil — Văcărești, instrucție:

— D-ta, d-le Ionescu răspunzi de cinci sute mii lei luați ca... „avans” din averea societății?

— Eu, d-le judecător, eu să răspund de...?

— Firește, ai luat, ești responsabil.

— (Cu compătimire). Dar bine, d-le judecător, eu sunt Factor răspunzător.

— Aaa... Factor răspunzător? Mii de scuze; sunteți liber. Mii de scuze, d-le Factor răspunzător.

Liber, mă grăbii să fundez o mare uzină, pe acțiuni, pentru extragerea bel-

Conferențiarul. Dintre Conferințele ținute LA RADIO

BRAVI ASCULTATORI,

Zic „bravi ascultători” căci, pe aceste vremuri de epidemie de conferințe, a lăsa radio deschis, pentru încă o conferință, este un act de adevărată bravură, afară numai de nu e la mijloc o intenție de sinucidere...

Pe lângă cele o mie de conferințe anuale dela Radio, epidemia de conferințe a înregistrat, în București numai, alte trei mii de cazuri, fără a mai socoti activitatea numeroaselor societăți cu conferințe cari bântue în Capitală: Societăți horticole, viticole, avicole, apicole, bețivicole, șperțicole, etc., etc., plus cele 30 de atenee, urbane și suburbane, în cari microbul conferinței — *Bacillus radio* — își manifestă puternic virulența sa.

A fost o vreme în care Românul se naștea poet, acum Românul se naște conferențiar. Nenorocitul în care s'a incubat microbul conferinței, are or n'are ceva de spus — mai totdeauna n'are — nu se liniștește până ce nu declamă o conferință: el trebuie să vorbească, trebuie să declame. Subiectul nu importă: el e gata să conferențieze despre *Educația militară a sugacilor români*, ca și despre *Influența razelor ultra-violete asupra creșterii... deficitelor bugetare*, el e gata să vorbească despre *Teoria lui Einstein și cultura dovieacului* ca și despre *Rolul jandarmeriei rurale în dispariția puilor de găină*, totul e să vorbească, să conferențieze.

Să conferențieze despre ori ce o fi și unde o fi, la Dalles ori la Radio, la Ateneu ori la Fundație, la Liga contra eclipselor solare ori la Asociația moașelor ortodoxe, la Sindicatul măturătorilor, la căminul dezertorilor, la Ateneul Vitan, la Academie, unde o fi, numai să conferențieze. Nimic nu-i poate opri diareea verbală de care este cuprins, nici golul sălii, nici sforăielile victimelor sale, nimic, nimic. Vaccinul conferinței nu s'a găsit încă.

De obicei microbul conferinței atacă bărbații: s'au semnalat însă cazuri și printre femei, și chiar cazuri grave. Mai ales damele mature, dame la cari ruiurile cele mai incendiare și rimelurile cele mai languroase nu reușesc să învie un sex-appeal de mult mort, mai ales acestea contractă conferința și vai atunci de bietul bărbat, vai de bietul public!

E prodigioasă puterea de ascultare a românului. Nici o altă nație nu înghite, fără semne de intoxicare, atâta vorbărie ca nația română.

Acum însă, epidemia de conferințe bântuind cu furie, de atâta vreme, în

toată țara, publicul pare a fi ajuns la saturație: medicii au început să constate turburări grave printre ascultători, turburări cari încep prin căscături groaznice, căscături cu scrântirea maxilarului, căscături urmate de o stare de toropeală, de somnolență invincibilă,

somnolență care, repetându-se, duce la o boală gravă, la Boala Somnului. Foarte adesea măturătorii dela Ateneu, de la Fundație, dela Academie, găsesc în sală, a doua zi după conferință, auditori cari încă sforăesc! Virulența conferințelor este așa de mare încât s'au semnalat cazuri de conferențieri adormiți de propria lor conferință!

Înțelegeți acum de ce am început accesul meu de conferință zicându-vă: bravi ascultători. Da, bravi între bravi, căci pe când Eroul necunoscut a mers la război obligat, voi mergeți la conferință de bună voie! Vouă bravi ascultători, vouă **Trecerea Dunării**, vouă **Bărbăție și credință**, vouă **Mihai Viteazul**!

DOCTORUL URECHIA

„împozat” la Moși cu Caragiale (stânga) și cu fiul lui Caragiale Luki (poetul Matei Luca Caragiale).

O Scrișoare găsită DE Dr. Urechia

Sunt tare nenorocită. Nu râde, da, cu toată frumusețea mea, cu toată tinerețea mea, cu tot milionul pe care o să-l am zestre, sunt nenorocită! Inchipuește-ți: afurisitul de Solomon, știi „Maison française” nu mi-a trimis rochia! Și tocmai mâine avem o partidă delicioasă: societatea noastră „Domnișoara Română” a organizat o vizită la săracii ei.

În vedere cu această petrecere, imi comandasem o toaletă simplă — firește — dar de stil. Afurisitul de Solomon are o adevărată specialitate de rochii „Visite de pauvres” și ieftine: nici 600, măchere.

Preparasem chiar și micul meu discurs. — Știi că societatea noastră nu se mărginește în a ajuta material săracii ei: ea are un scop mai înalt, ea caută să le dea și sfaturi morale. Fiecare din noi, membrele, avem îndatorirea să îndrumăm săracii pe care îi vizităm pe o cale sănătoasă, să le arătăm pericolul luxului, relele necumpătării, să le însuflăm economia. „Economia este temelia casei” cum ne toacă popa. Eu preparasem ceva despre economie, ceva șic, nu râde, eu mai sunt cheluitoarea pe care ai cunoscut-o. Da, da, uite-chiar eri, la Marcela, aleg o superbă pălărie. Cât? întreb eu.

— Trei sute, pentru d-voastră.

— A, dar e oribil de scumpă, răspund eu. Și, crede-mă, am marșandat! Și eu, Esmeralda Protopopescu, „risipitoarea”, am reușit să scot pălăria cu 280 lei. Ce triumf când voi spune lui Papa! 20 lei, vei zice, nu contează. Nu, dar este un început. La acești 20 lei am adaos 300 și am luat astăzi și o delicioasă caschetă pentru Otto. Vezi, dragă Mary, ce e să știi a face economii?!

Ei, dar ce mă fac dacă nu-mi trimite rochia? Tu zici: „să aștepte săracii. Foarte simplu, firește, săracii pot să aștepte, dar, inchipuește-ți, dragă Mary rochia mea este „Vert Filleul” și Ella spune că săptămâna viitoare se va purta „vert crapaud”!

Oh, cât sunt de nenorocită!

Dragă Mary, reproșurile că nu-ți scriu nu's drepte; sunt așa de ocupată! Tu, în fundul provinciei tale, nu te poți inchipui cât de ocupați suntem noi, domnișoarele din societate, aci în Capitală. Judecă. Dimineața sau visitele de pauvres, sau practica la „Căminul domnișoarelor române”.

Nu cunoști? — La „Cămin” ne ducem să învățăm menajul, „Menajul este podoaba femeii române” zice papa. Ce frumos subiect pentru un sculptor: Femeia română, o mătură într-o mână, o lingură în cealaltă, citind ziarul. Și iată-ne la Cămin învățând bucătăria națională, îngrășatul animalelor, prepara-

rea rușului de casă, ori stărpirea insectelor daco-române.

Vei zice, poate, că ce ne trebuie, nouă, fete de milionari, să cunoaștem secretele spălării scândurilor, ori pe acela al fasolei sleite; dar ce vrei, curenul practic, solid... Altă dată noi, fete, bogate, învățam muzică, pictură, literatură; azi s'a sfârșit cu „fleacurile streine”. Papa zice că ne trebuie o „îndrumare serioasă și națională”. Și iată-ne la „Cămin” preparând tocană „națională” pentru săraci. Bieții săraci. Eri au leșinat de râs. După ce, cu chiu, cu vai, gătisem un amestec oribil, au început fetele să-i adauge câte ceva. Una sare, alta piper, altele oțet, untdelemn, vanilie, usturoi, ce au găsit. Nebuna de Ella toarnă și o sticlă de Zakerlin, rămasă dela cursul de „stărpirea insectelor”, și mestecă! Când, ușa se deschide și iată Ministrul!

Inspector conștiincios, ministrul gustă opera noastră. Tușește, strănută, se strâmbă, lacrimile-i curg...

— Tocană „națională”, explică d. bucatar-director.

— „Națională” repetă cu extaz, Excelența sa, și eși tușind.

După amiază avem, dragă Mary, adunările diferitelor noastre societăți: Pruncul român, Viteii orfani, Societatea pentru protecția câinilor turbați, societatea pentru propagarea șvairului na-

țional și câte și câte; apoi prepararea serbărilor, cursurile la Crucea Roșie...

Să mă vezi ce picantă sunt eu cu brassard și șorțuleț. E delicios: fel de fel de bolnavi cari sufăr, și de doctori cari ne explică. Este unul blond, înalt, care regulat se incurcă de câte ori mă uit la el. Facem pansamente, punem ventuze. Tremură bolnavii când ne văd venind.

Mama urmează la „Moașa română”. Cum vezi suntem foarte ocupate, atât de ocupate, încât bietului papa, care s'a îmbolnăvit, a trebuit să-i aducem o soră de caritate pentru a-l îngriji.

Să nu crezi însă, dragă Mary, că o ducem numai în petreceri, avem noi și conferințele Societății „Cultura Daco-Română”. Ce chin, dragă mea! Mai alaltăeri, un domn ne-a torturat două ore cu nu știu care defunct mitropolit „părintele literaturii” — și al plictiselii. Mama numeste ședințele „Culturii”, „Purgatoriul”. Și are dreptate: Nu doară că ascultă cineva, dar statul pe loc, căldura, puricii daco-români, căscatul... e groasnic... și conferențiarul toarce, toarce, ca o pisică.

Ce spune nu știu dar vorbește, deține recordul. Este un ron-ron monoton, mortal, interminabil.

Odată am eșit tiptil, una câte una lăsându-l singur. A doua zi ne întoarcem: la catedră conferențiarul vorbea încă!

Din fericire acum conferințele sunt suspendate în așteptarea A. S. R. Principele de Munte Negru.

Pentru distracția ilustrului oaspete preparăm o prea frumoasă pantonimă:

Une nuit au harem.

UN TOAST

La nunta de argint a d-nei și d-lui Ionescu

Bravi combatanți! Când zic „bravi combatanți” mă adresez vouă cari serbați azi nunta de argint. Da, bravi combatanți, căci căsnicia e un continuu războiu între bărbat și nevastă, războiu mai greu ca toate războaiele, căci în războiul conjugal combatanții trăesc în aceeași tranșee, în aceeași casă, aceeași odaie, același pat!

Războiul de toate zilele, de toate momentele; bărbatul zice da, nevasta zice nu, e frig bărbatului, cald ti este nevastei; bărbatul vrea să doarmă, nevasta cinema, bărbatul vrea răcoare la munte, nevasta nudism la mare, continuu războiu, războiu de înțepături, de recriminări, de gusturi deosebite, războiu de rea credință reciprocă, de minciuni, de interese, de vanități, războiu de sex-apeluri, — continuu războiu.

În tranșeele marelui războiu, noap-

tea, măcar, aducea ceva liniște; în războiul conjugal nici noaptea nu încetează lupta, căci cel puțin unul din combatanți sforăie șrapnelic!

În această neîncetată luptă unii mor, alții inebunesc, alții devin criminali, unii se spânzură, alții divorțează, mulți s'aleg cu coarne — oho! și numai puțini ajung ca voi, după 25 de ani de luptă să sărbătorească armistițiul: nunta de argint! De aceea zic: glorie doamnei și domnului Ionescu, glorie vouă, bravi combatanți cari, după 25 de ani de lupte casnice și crâncene, ați reușit să ajungeți teferi să sărbătoriți armistițiul: nunta de argint!

Și dacă ar fi o dreptate pe lumea aceasta, pe pieptul vostru, eroi... cunoscuți, ar trebui să lucească **Bărbăție și Credință**, cu spade, recompensă a 25 de ani de lupte casnice!

Dr. U.

Doctorul Urechia

de Mihail Moră

9

Lugetările Dnului Urechia.
PÂNSEURI mai mult
sau mai puțin
ORIGINALE

Eram elev la liceul Lazăr.

Pe vremea falangei de apostoli, nu numai profesori. Vasile Păun, dascălul regelui Ferdinand; Anghel Deme-triescu, estetul subtil; latinistul C. Georgian, care cutre-erese lumea; elenistul G. Pavelescu, admirator al lui Napoleon, pe care-l invoca în toate orele de cursuri; matematicianul D. Mi- rescu, teoreticianul unui calendar nou, Ștefan Stoicescu, autorul manualelor noastre de aritmetică; geograful St. Novian, care avea bunăvoința să ne examineze despre țara a cărei hartă o așe- zam în bloc de-asupra celorlalte; francezii Lévêcque și Léautey, tat atât de buni români ca și profesori. Vorbesc numai despre cei răposați.

Serioși, punctuali, făcând ore în plus fără suplimente de sa- larii ei cultivau acea disciplină morală, bazată pe încrederea ce- lor mici în superioritatea și dragostea celor mari și pe credința a- cestora în ascultarea necondiționată a preceptelor lor instructive și educative de către ceilalți.

Printre profesorii de atunci era și d-rul Alceu Urechia. Ne preda Higiena. Studiu pe cât de folositor, — cine poate tăgădui? — pe atât de prozaic, — cine n'a constatat?

Atunci, de ce profesorul nostru era și mai simpatizat de cât colegii săi? De ce am fi dorit să-l avem nu numai odată pe săp- tămână?

Pentru că expunerile sale adoptau calea cea mai sigură că ajung și rămân în mintea auditorului. Nimeni n'a armonizat mai minunat medicina cu umorul. S'ar crede un paradox și era o rea- fitate. Umorist de esență engleză, — făcea spirit, dar râdea toată lumea, afară de el, — d-rul Urechia dădea viață cursului, sedu- cea. Se repetau definițiile sale, tot așa cum circulau schițele, diagnozele spirituale, săgețile irezistibile pe care le publica în revista scoasă împreună cu Al. Vlahuță, cea mai citită în vre- mea aceea.

Dar această armă, — cea mai eficace pe frontul public, — a urmărit nenumărate obiective. Și le-a răpus. El a contribuit la autoexpatrierea profesorului Lazăr Șeineanu, din al cărui dic- ționar a scos o puzderie de bazaconii, dintre care citez una sin- gură „Căciulă: Pălărie cu blană”. Ofensivă desfășurată în con- ferințe la Ateneu și în presă. În el a găsit, periodic, un redutabil adversar, orice abuz al autorității, orice deficit de bun simț oficial, orice chinezerie devenită uz. Și astăzi, de sub ochelarii cei mai mari din câți există, țâșnesc, din când în când, reacțiuni strivitoa- re prin umorul lor, contra năravurilor îngăduite sau neobservate de alții, fie că ei sunt sau nu într'o... Urechia.

Numai când soarele apune, se văd stelele.

★

Numai frecventând strandurile, vezi câte ravagii a făcut filoxera.

★

O stea care cade, se stinge; o femeie care cade, se aprinde.

★

Cocoșul cântă, găina ouă. Fii găină, femeie ro- mână.

★

Femeia este o fereastră deschisă spre paradis. Nu- mai că pe mulți îi apucă junghiul când stau la fe- reastră.

★

Dracul când îmbătrânește, se face damă orto- doxă.

Mic etimologic op nesuvenționat

AMOR. — A! mor.

BURTA. — Butoiul Danaidelor.

CONSTIPAȚIE. — Cea mai infectă formă a egoismului.

FEMEIE. — Boală contagioasă: trece dela om la om.

INIMA. — Sărac de ai, bogat de n'ai.

PADUCHE. — Probă evidentă de existența omului.

PANGLICA. — Unii o poartă la butonieră; alții, mai modești, în pânțece.

SINUCIDERE. — Faliment fraudulos.

ȚĂȚĂ. — Primul buget.

ZESTRE. — Benzină morală.

REMUSCARE. — Indigestia conștiinței.

PROST. — E totdeauna altul.

SARUT. — Prefață. CASATORIA: roman în co- laborare. Amant: erata romanului.

Dr. Urechia

DOCTORUL URECHIA

3 ani

17

55

70

80

INAINTE (de-a ne ferici cu gluma lui)

DUPA

Congresul medicilor români

SALA

Duminică s'a ținut la Ateneu primul congres al medicilor români. D. Haralambie Costescu, cunoscutul decorator de pompe funebre, merită toată lauda pentru gustul cu care a decorat sala congresului medical. Pereții sânt în întregime acoperiți cu imense draperii negre, de pe cari se detașează, puternic, diferite ecusoane cu inițialele clienților celor mai de seamă ai d-lor doctori congresiști. Numeroase faclă luminează sala.

ASISTENȚA

Congresul d-lor medici a fost foarte reușit. Rar așa asistență numeroasă: au luat parte 180 medici și peste 300 de ciocli. D. Constantinescu reprezintă cimitirul Bellu.

CONSTITUIREA BIUROULUI

La orele 2 ședința se deschide. Președinte al primului congres medical român este ales d-l Haralambie Costescu, eminentul dricar.

PRELIMINARI

Înainte de deschiderea desbaterilor, d. Președinte al primului congres medical român dă citire unor numeroase telegrame de felicitare, primite dela diferite cimitire din țară. În aplauzele adunării este primită telegrama care anunță aderarea la congres a societății „Cosciugul român”. În urmă, d-l Președinte comunică o adresă a Moașelor române prin care acestea cer admiterea lor la congres. După o discuțiune vie (vie, cu toată prezența atâtor eminenti doctori) congresul adoptă următoarea moțiune:

„Congresul, având în vedere că profesiunea coanelor moașe are cu totul alt scop și un alt rezultat ca acela al profesiunii cioclo-medicale, respinge cererea doamnelor moașe”.

UN INCIDENT

D'abia se votase această înțeleaptă moțiune, și un domn cioclu se repede la tribună pentru a semnaliza prezența în sală a d-lui dr. Felix, eminentul profesor de Igienă.

„Și fiind dat, zice oratorul, că prin percepțiile igienice pe cari acel doctor le răspândește neîncetat, d-sa lucrează împotriva intereselor medicilor și ale ciocliilor români, cer excluderea sa din congres”.

Numeroase voci. Afară, afară!

D. dr. Felix fu gonit ca un simplu client gratuit.

DISCURSUL D-LUI HARALAMBIE COSTESCU PREZIDENTUL CONGRESULUI

Când emoția produsă de acest incident se calmă, d. Haralambie Costescu, eminentul cioclu prezident, își dădu cuvântul și, mai emoționat ca la o înmormântare de clasa I, d-sa rostește următoarele cuvinte:

ONORATA ADUNARE!

Medicina și pompele funebre, aceste arte atât de strâns unite, trec azi printr-o gravă criză, criză de bolnavi și, ca consecință fatală a acesteia, criză de înmormântări. Acestea sunt cauzele stării deplorabile în care se află medicina și pompele funebre în România, situație deplorabilă, care ne-a adunat aici, în congres pentru ca cu toții să-i căutăm remediile. Ne-am adunat aici, zic, într'un mare congres, într'un mare consult care va da roade (câtiva domni doctori întind mâna). Boala fiind cunoscută, nu mă îndoiesc, d-lor doctori, că veți ști să o tratați spre binele nostru tuturor.

D. dr. Popescu, Eminentul chirurg. D-lor, pentru a-și ameliora soarta, corpul medical s'a arătat pururea neputincios, și va rămâne neputincios...

D. dr. Manolescu: Cer cuvântul.

Eminentul chirurg...și neputincios va rămâne, dacă nu vom face la timp o operație radicală (semne de aprobare în partea chirurgilor). E timpul să plimbăm fierul roșu în cangrenă (nouă aprobări).

Congresul se poate bizui pe chirurgii români: ei nu se vor da nici odată îndărăt când va fi vorba de tăiat în carne vie. (Aplauze prelungite).

D. Ionescu, eminentul laringolog, promite tot concursul său pentru a amuți orice glas care s'ar ridica contra aspirațiilor congresului. Eminentul laringolog e prea cunoscut, pentru ca toată lumea să nu rămână convinsă că în adevăr nici un glas nu-i va rezista.

D. farmacist Georgescu propune remedii drastice. — Da, d-lor, zice d-nia sa, corpul nostru trebuie să iasă odată...

Voci. Nu-i destul, nu-i destul.

În urmă, ia cuvântul d-l dr. Iliescu, eminentul oculist, care expune vederile sale. (Lucrul acesta a uimit foarte mult asistenta, de oarece eminentul oculist nu are obiceiul să expună de cât vederile clienților săi).

D. dr. Nițescu. D-lor doctori, d-lor ciocli! Eu cred că remediul de adus proletariatului cioclo-medicale este în crearea de noi funcțiuni, funcțiuni absolut indispensabile. Corpul medical, care tot-d'a-una a preferat funcțiunile guvernamentale, funcțiunilor animale, mă va înțelege. Câte-va exemple, d-lor.

Toată lumea afirmă că organismul social este grav bolnav. Ei bine, nu ar fi nimerit ca unul din noi să fie numit...

Voci. Eu! pe mine! ba pe mine! (o mică, dar colegială păruială intervine). ...să fie numit medic al acestui organism care e pe dric?

Un cioclu. Bravos.

Căci cine va ști mai bine să pipăe pulsul... națiunii ca noi medicii?

Cui, dacă nu nouă, ne este dat să tăiem frigurile... electorale?

Cine, dacă nu noi trebuie să fim însărcinați cu pansarea unei plăgi așa de mare, ca plaga... funcționarismului?

Noi, și numai noi, d-lor, putem restabili circulația, atât de des întreruptă, a arterelor... bucureștene. Propun deci să cerem crearea unor asemenea posturi și insist ca să facem tot posibilul pentru ca cererea noastră să nu fie îngropată... (Vii protestări din partea d-lor ciocli).

...să nu fie îngropată în cartoanele ministerelor.

Ședința se suspendă cinci minute.

GUSTAREA

În timpul suspendării ședinței, se servește d-lor congresiști o gustare compusă din cele mai fine produse farmaceutice. Au avut un adevărat succes sandviciurile cu unt proaspăt — de rișin și cele de vaselină boricată. Doamnele doctorese au arătat preferința lor pentru lucrurile dulci: ciocolata purgativă română și bomboanele vermifuge au avut o mare căutare. În tot timpul gustării a domnit cea mai mare veselie, întreținută de o excelentă orchestră care n'a încetat de a cânta frumosul marș funebru al lui Chopin.

REDESCHIDEREA ȘEDINȚEI CERERILE VOTATE DE CONGRES

La redeschiderea ședinței, domnul medic raportor dă citire următoarelor deziderate, menite să scoată corpul medical român din marasmul în care se află. Domnii doctori susțin că, adoptându-se punctele de mai jos, se va putea pune capăt crizei de bolnavi:

I. Înmulțirea fabricilor de mezeluri.

II. Bucătărele numai de la „Cultura”.

III. Apa Primăriei să devie băutura obligatorie.

IV. Soacrele să poată circula, chiar și în timpul căldurilor, fără botnițe.

V. Nimeni să nu aibă dreptul să moară fără ajutorul medical.

În ceea ce privește ameliorarea soartei d-lor ciocli, dumnealor, contând și în viitor pe sprijinul corpului medical, cer un singur punct, care le-ar asigura prosperitatea, anume: înmulțirea farmaciilor.

Iodoform

telei din discursurile parlamentare. (In-
sinuat). Nu doriți ceva acțiuni?

★

— Tăticule, îmi zice Alcibiade, fiul
meu, vino și tu mâine la examen, că tare
mi-e frică!

— Care va să zică nu știi, pușlama!

— Aș, papa, știu, dar mă persecută
profesorii.

— Te per-se-cută?!

A doua zi eram la liceu.

— Ionescu Alcibiade, spune d-ta ceva
despre munții României.

— Munții României... munții Români-
ei... mun... cel mai însemnat munte din
România este „Muntele de pietate”.

— Spune, Alțiabiade, zice profesorul
de fizică, un ăla negru și uscat de par'că
era de pastramă, spune numai, tinere
Alțiabiade, ce se 'ntâmplă dacă cade ba-
romietrul?

— Se sparge, Domnule!

Drăguțul tatii! Tobă de carte, d-nilor,
tobă! Cum să nu treacă? La o singură
întrebare nu a putut răspunde, dar cine
ar fi putut răspunde? Era la Istorie. Pro-
fesorul, un ăla lătos dă parcă era o oaie
țigae, inchipuiți-vă că întreabă: Spune,
tinere Alcibiade, cât a ținut Războiul
de 30 de ani?

Auziți chestiune: cât a ținut Războiul
de 30 de ani? De unde să știe băiatul?
Acestea-s detalii de întrebare un copi-
laș (gest arătând un copil de 5—6 ani)
de 18 ani? Cum să știe, d-lor, un copi-
laș cât a ținut Războiul de 30 ani, când
eu, senator, om matur, uite n'o știu.

În fine examenul se termină. Pre-
ședintele își pune ochelarii și anunță:
Alcibiade Ionescu, respins!

— Respins?

Emoție în sală... profesorii se uită la
mine... ă! lătos șoptește Președintelui:
e fiul Factorului răspunzător...

— Tăcere, d-lor, tăcere strigă Pre-
ședintele. Hm... hm... ziceam... Alci-
biade Ionescu respins... nu este. Notele
obținute îl promovează.

— Ha, ha, vă întreb, se putea altfel?
Tobă de carte, băiatul. Ba, în canțela-
rie, Președintele m'a și felicitat:

— Drept să vă spun, D-le Ionescu,
aveți un fiu excepțional, ex-cep-țio-nal!
Ce naște din pisică...

— (Cu modestie) Aa...

— Și pentru care carieră îl destinați?

— N'am hotărât încă.

— Eu v'aș sfătui să-l faceți Factor
răspunzător. Are stofă, băiatul, și ca-
riera-i bună.

★

Are dreptate, Președintele: Factor
răspunzător, bună profesiune, dar câte
greutăți.

Când toți vorbesc, tu trebuie să taci,
ești Factor răspunzător;

când toți lucrează, tu trebuie să stai,
ești Factor răspunzător;

când toți au o opinie, tu singur să nu
ai, ești Factor răspunzător;

când toți decid, tu să șovăi; când toți
descurcă, tu să ncurci; când toți dau, tu
să iei; când toți au răspundere, tu sin-
gur să n'ai, ești Factor răspunzător!

Nu e ușor, domnilor! Ba mai dai și
de câte un nebun, cum dădui eu, alal-

Pentru risipirea gândurilor negre.
CEREȚI CARTEA DE MARE HUMOR

NITĂ PITPALAC
la Londra
de C. Cosco
Prețul 40 Lei

tăeri. Eșiam, dela Casa de Depuneri,
unde sunt, firește, membru în Consiliul
de administrație; mă duceam să prezi-
dez „România Mare”, Societate pe ac-
țiuni pentru secarea Mării Negre și vin-
derea terenurilor în loturi, afacere si-
gură, sigură! Dacă om vinde numai un
leu metrul... Am și vândut (confiden-
țial) Statului, e cointerestat.

Eșiam, zic, dela Depuneri, când iată
Costică, Costică Lupescu, un stricat,
și-a tocat averea cu... Deșteptarea po-
porului... școli... bibliotecii... anarhistru,
mă 'nțelegi! Cerca eu să-l evit, giaba:
Costică 'mi aținea calea.

— Nene Iancule, îmi zice el, foarte
aprins, nu mai merge, trebuie să intrăm!
Și cum se uita spre „Carul cu bere” zic:

— Costică, mersi, eu bere nu beau...

— Bere, Ce bere! N'auzi că ne chea-
mă frații?

— Mircea?

— Nu pricepi? Nu pricepe! N'ai tu
nimic aicea? (arată partea inimii).

— Se poate? Portofoliul doldora,
Costică.

Costică, din ce în ce mai aprins, in-
cepe să strige:

— Ora a sunat... ora a sunat...

— (uitându-se la ceas) Așa e Costică,
șapte jumătate... e târziu... ora mesei.

— Ce târziu... ce masă?! Nu înțelegi?

Dar bine ce ești tu? Spune ce?

— Sunt Factor răspunzător!

— Aha, urlă Costică, aha, bine că
pusei mâna p'un Factor răspunzător!
Care va să zică ești Factor răspun-
zător?

— Sunt Factor răspunzător, repet eu,
răspicat, sigur că-i închid gura. Și-așa
a fost. N'a mai zis nici pis, amicul Co-
stică, nici pis. Ehe! M'a luat numai de
guler, m'a învârtit, mi-a dat vre-o
două... (gest cu piciorul). Atunci eu mă
'nfurii, mă 'ncordez, mă reped (gest a-
menințător cu pumnul) și... și mă re-
trag. (Retrăgându-se, misterios) Motive
strategice...

**Câteva din scrierile
doctorului Urechia**

Conferințe la Ateneu:

Sănătos or nebun? (1888).

Șarlatanismul în medicină (1894).

Șăinisme.

Anatomia și fiziologia unei Conferințe.

Meliția în școală.

Ce naște din pisică...

Contagiunea, etc. etc.

Diverse.

Ghiveciu (1894).

Verzi și uscate.

Cu ou și cu oțet.

Lumea veche.

Cine-i ucigașul?

Cronicele doctorului.

DOCTORUL URECHIA

este și acum un mare turlist de statură mică. Ceeace nu l-a împiedecat să rădă de „Porcus turisticus” și de toți alpiniștii improvizați.

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. Nr. 24.464/939.
TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL”, STRADA BREZOLIANU 23—25 BUCUREȘTI (ROMANIA).

Veselia

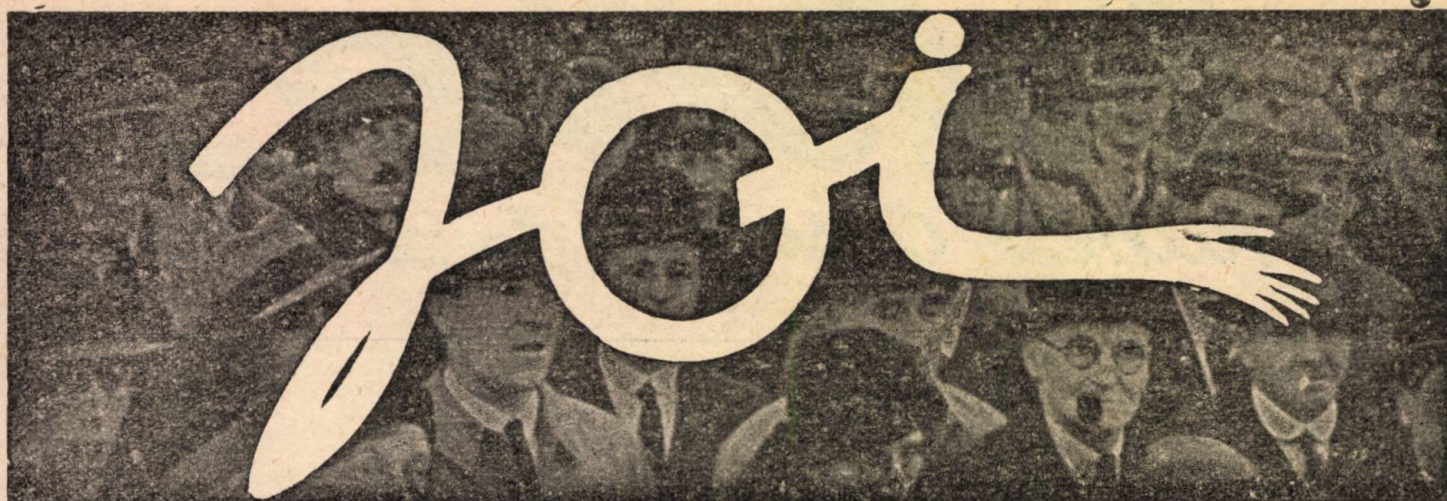
Număr consacrat vacanțelor

VACANȚA LA DOMICILIU

NIȚA PITPALAC : — În scoica asta aud perfect sgomotul valurilor mării. Dacă ai sufla tu într-o pâlnie ca să faci ca sirenele vapoarelor, aş jura că suntem la Constanța.

LEI 5.—

Proprietar :
Soc. Anon. „Universul“, București,
Str. Brezoianu 23—25

Director și Ad-tor delegat :
STELIAN POPESCU
Redactor responsabil :
CONSTANTIN COSCO

Inserisă sub Nr. 162 Trib. Ilfov.
Redacția și Administrația :
București I
Str. Brezoianu 23-25, tel. 3.30.10

15 AUGUST

Vilegiatură

— Sal'tare, Gogule !
— Servus, Nae ! Da incotro ?
— Undeva, la umbră.
— Mare căldură...
— Teribilă !
— Infernală !
— Cum se face că ești încă în București ?
— Dè...
— Tu, care...
— Știu, dar...
— Munte, munte...
— Mare, mare...
— Ape, ape...
— Timpuri grele, Gogule.
— Of !
— Dar nu mă las...
— Așa-mi plăci !
— M'am hotărit !
— Bravos !
— Imi pun treburile la punct...
— Se 'nțelege...
— Și apoi imi permit și eu...
— Puțină vilegiatură ?
— Stai să vezi...
— Bine faci !
— Dă-mi voe...
— Unde pleci ?
— Să-ți spun drept, m'am hotărit să plec mai întâi la munte...
— La Sinaia ?
— Nu. La Muntele de Pietate...
— A !
— Imi pun ceasul...
— Of !
— Patefonul...
— Of !
— Aparatul de radio...
— Of !
— Paltonul de blană...
— Se păstrează mai bine...
— Tocmai. Pe urmă plec...
— Unde ?

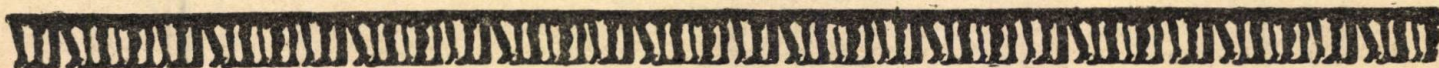
— La Constanța...
— A ! Vasăzică pleci la mare ?
— Nu, frate !
— Dar unde ?
— La soră-mea Constanța.
— A !
— Are să-mi dea niște bani dela moștenire...
— Așa da...
— O execut în doi timpi...
— ... și trei mișcări...
— Imi pare rău, dar n'am ce-i face.
— Asta așa e. Frate-frate...
— ...dar rofortul pe bani.
— Ai dreptate.
— După aceea...
— Ei ?
— Plec la ape...
— La Slănic ?
— Aș ! Mă duc în Cișmigiu.
— Îți faci cura ?
— Nu.
— Atunci ?
— Privesc.
— Privești ?
— Da, Gogule. Privesc pe naivii cari se plimbă cu paharul de apă în mână.
— De ce „naivi” ?
— Fiindcă eu am băut ani de zile apa dela sursă și...
— Nici un efect ?
— Nix.
— Atunci ?
— Atunci, ce ?
— Pentru ce îți trebuie atâți bani ?
— Imi trebuie, Gogule.
— Ce faci cu ei ?
— Primo : mă abonez la o fabrică de ghiță.
— Secundo ?
— Mă înțeleg cu un depozitar de vinuri să-mi trimită zilnic trei-patru sticle de Drăgășani...

— Tertio ?
— Aici e aici.
— Aha !
— E operațiunea cea mai delicată.
— De ce ?
— Fiindcă necesită și bani și oste-neală...
— Cum adică ?
— Să-ți explic. Dar e mai bine s'o descompunem în trei faze...
— S'o descompunem.
— Mai întâi, mă duc la librărie și cumpăr douăzeci de coale albastre și o cutie cu pioaneze.
— Incep să înțeleg.
— Apoi le duc acasă...
— Știu ce vrei să spui...
— Și însfârșit, așez hârtia la geamuri.
— Mască ai ?
— Ce fel de mască ?
— Mască de gaze.
— Ce-ți veni, Gogule ?
— Păi n'ai spus tu... ?
— Ce-am spus ?
— Că te pregătești pentru apărarea pasivă ?
— Eu ?
— Da. N'ai spus că vrei să camuflezi lumina ?
— Nu fii prost, Gogule. N'am spus că vreau să camuflez lumina...
— Dar ce ?
— Vilegiatura, băete. Camuflez vilegiatura ca în toți anii. Toți mă cred plecat și pot petrece o lună de odihnă tihnită. Opresc telefonul, spun la poștă să-mi păstreze corespondența și tac chitic până la 15 Septembrie. Ai înțeles ?
— Am înțeles. Dar eu credeam că te pregătești de apărare pasivă.
— Nu-i apărare pasivă, Gogule. E apărare activă împotriva plictiselii. a urâtului, a supărărilor cari te pândesc la tot pasul, a svonurilor, a femeilor și a... prietenilor.
— Sper că nu e vorba de mine...
— De ce n'ar fi ? Nu ești tu prietenul meu ?
— Ba da.
— Atunci ?

Virgiliu Slăvescu

— E singurul loc unde îi fac bărbații curte. Când e îmbrăcată nu-i văd decât capul!

SCRISOARE de pe PLAJE

de G.H.M. Dăscălescu

M'am decis să scriu, în line;
Sunt de-o lună 'n Techirghiol,
Am făcut băi de nămol
Și acum mă simt mai bine.
Vorba vine!
Că mă frec tot cu „Carmol”
Când durerea mă 'ncolțește
Pentru că-s la băi, firește.
Dar să nu-ți vorbesc de mine
Ci mai bine
Să-ți descriu fără ocol
Viața dela Techirghiol:
Vânturi mari și praf cu caru'
Apa cu doi lei paharu'
Totuși, foarte multă lume,
Dansuri, cântece și glume.

Totți de-acî se 'mpart în două:
Lumea veche — lumea nouă.
Lumea veche să-ți spun ce-i:
Sunt acei
Permanenți treizeci de zile
Prin hoteluri sau la vile.
Lumea nouă, pasagerii,
Călători tot timpul verii
Vin o zi sau două zile
Vin cu automobile
Pregătiți pentru idile,
Cu vremelnice sibile,
Nimfe june sau senile,
Cu aspecte de reptile,
Când pe plaje stau culcate,
Intr'o rână sau pe spate.

Seara lumea-i pe faleză
— Aici fac o paranteză —
Ce-i faleză? Promenadă.
Lumea vine să se vadă
Și toaletele să-și schimbe;
Prea puțini vin să se plimbe.
Cazinoul nu lipsește
Cine vrea se 'mbogățește...
Și aici se cochetează,
Se fumează, se dansează,
Tango, shimmy, „danse du ventre”.
Ai parale: — On y entre.
Dacă n'ai și te tentează,
Ia să-ți spun cât se marchează:
Douăzeci de lei un țap,
Optzeci porția de crap,
Șaptezeci o înghețată,
Zece lei apa... curată
Și cu toate astea-i plin.

De filozofezi puțin,
Toate 'n lume au destin:
Unii se trudesco din greu
Cum sunt eu,
Care număr orice leu,
Pe când alții fac-ce-fac,
Beau cafea cu cozonac,
Seara sunt la bal în frac
Au Buick sau Cadillac,
Rup doar frunză din copac
Și mâncare la câini fac.

După câte ți-am descris,
Ce-ai de zis?
Te tentează o plimbare
Ca să faci o baie 'n-mare?
Eu unul am renunțat
Fiindcă vreau să fiu curat.
Crezi că-î glumă fără sare?
De-ai vedea ce intră 'n Mare
Îți dai seama pe moment:
Când îi spune „MARE! NEAGRA”
I se face compliment.

Publicitate gratuită

Intâmplarea de mai jos este adevărată, reală, autentică. E pățania unui cunoscut scriitor al nostru, autor al câtorva romane de mare succes, și membru proaspăt al Academiei Române.

Scriitorul, să-l numim Ovidiu Nicoară, pune la punct unul din romanele sale.

Acțiunea se învârtă în jurul momentului palpitant în care Dorina, sedusă de actorul Treboniu Floreanu, acceptă să ia masa cu el într-o chambre séparée, dela unul din restaurantele dela Băneasa.

— Cum să-i spun restaurantului? se întreba scriitorul? „La calul murg”? „La șeaua verde”? „La luleaua neamțului”?

Și întrebarea chinuitoare nu căpăta nici un răspuns. Editorul nerăbdător aștepta cartea și scriitorul neliniștit nu știa ce să facă.

În cele din urmă însă, își zise:

— Ce ar fi să-i spun „La crap prăjit” cum se numește micul restaurant dela Băneasa, unde am petrecut atât de bine într-o seară cu soții Cioclovinescu. D-na Cioclovinescu e destul de urâtă, pentru ca soțul ei să-și inchipuie că fac vreo aluzie. Iar patronul restaurantului va fi încântat că-i fac atâta reclamă.

Zis și făcut. Ovidiu Nicoară își făcu eroina să sucombe în brațele actorului la restaurantul „Crap prăjit”.

Cartea avu un succes colosal. Editorul scoase vreo cincizeci de mii de exemplare în decurs de numai trei luni, iar scriitorul încasă tantieme de jumătate milion.

Pe de altă parte, se spunea că restaurantul „Crap prăjit”, face un dever nemai pomenit dela apariția cărții. Cei puțin așa spuneau confrății lui Nicoară.

Într-o zi, unul din aceștia îi zise:

— Iubite maestre, n'ai fi de părere să mergem astăseară să luăm masa la „Crap prăjit”? I-ai făcut atâta reclamă acestui restaurant încât patronul ne va primi cu brațele deschise.

— Bună idee, admise Nicoară. Mă mir că nu mi-a trecut prin gând până acum. Vom merge să petrecem acolo cu două prietene. După ce vom mânca cele mai fine mâncăruri, îi voi spune patro-

nului cine sunt. Poate, — cine știe — să nu ne ceară nici un ban.

Această perspectivă îl încânta pe romancier, care după cum se știe e nițeluș cam sgârcit.

Totul se petrecu așa cum prevăzuse Nicoară, cu excepția unui anumit punct.

La sfârșitul mesei, care fusese fără de cusur din toate punctele de vedere, Nicoară ceru să se facă plata.

Chelnerul făcu socoteala și o dădu scriitorului. Dar acesta scoase o cartă de vizită din buzunar și îi zise:

— Dă cartă asta de vizită patronului d-tale.

După un minut, patronul roș la față de mânie își făcu apariția agitănd o cratiță cu mâner lung:

— D-ta pretinzi că ești domnul Ovidiu Nicoară?

— Da.

— Fă bunătate și șterge-o numaidecât împreună cu prietenii și prietenele d-tale. Dar mai întâi achită nota de plată. Sunteți niște escroci! Primul Nicoară, cel adevărat, s'a prezentat anul trecut. L-am primit cu brațele deschise și l-am ținut timp de opt zile pe mâncare și băutură împreună cu iubita lui. Pe al doilea, l-am primit tot atât de bine, fiindcă îmi place gluma, când e bine ticluită. Pe al treilea însă, l-am dat pe mâna jandarmilor. Al patrulea ești d-ta și n'am de gând să te las să pleci cu una cu două; dacă nu achiziți nota în cinci minute, telefonez la postul de jandarmi.

Romancierul încercă, în zadar să se legitimizeze, dar patronul nu vroi să știe de nimic. Pentru el, adevăratul Nicoară era primul, pe care îl hrănise timp de opt zile.

Pentru a evita scandalul, prietenul lui Nicoară achită nota în mod discret.

Dar nu i-a iertat asta niciodată scriitorului.

O DRAMĂ PE PLAJE
Sau confuzia domnului distrat.

Muzeul erorilor

„Femeia aceasta făcea să vibreze sub degetele sale coardele sonore ale orgii...”

(„Frumoasa verișoară” de Georges Malagut)

„Fruntea lui Boltită, era acoperită de o beretă de aceiaș culoare, sub care străluceau doi ochi de oțel, străpungători cu două lame de săbii...”

(„Muschetarul” de Paul Féval)

„Firește răspunse Porthos cu un suspin care făcu să se ridice în picioare trei cai dintr-o dată”.

(„Cei trei muschetari” de Alex. Dumas-Tatăl)

„Taifunul e un vânt bizar.

„E un uragan circular.

„El cuprinde un vas dela limita extremă a cercului său.

„Il aruncă în spirale giratorii.

„Și îl readuce fremătând în centru.

„Aici, ciudat lucru, liniștea e completă.

„Nu e vânt.

„Nu e ploaie.

„Și nici soare.

„Toți se liniștesc.

„Cred că furtuna s'a sfârșit.

„Intind din nou pânzele.

„Dar deodată vârtejul reîncepe.

(„Flota fantomă” de Louis Noir)

★

„Amiralul neliniștit, luă un topor din mâna marinarului și după chemări zadarnice se hotărî să spargă ușa.

După ce ușa căzu, Amiralul intra singur în cabină.

Era întuneric.

Totuși, Amiralul văzu pe fiica sa adormită în brațele lui Raoul.

(„Flota fantomă” de Louis Noir)

A fost o adevărată lovitură de teatru. Pescarul sări ca o balenă înjunghiată. Berta se făcu galbenă ca ceara, iar sora ei căzu pe un scaun. D-na de Camby îi privea pe toți fără să înțeleagă sensul acestei scene familiare.

(„Crima dela Operă” de F. du Boisgobey)

„Chiar când merge, se simte că pasărea are aripi”.

(„Cinq Mars” de Alfred de Vigny)

De pe vremea cînd Nița nu era călător mondial. La Mamaia.

— Nenicule, zice Sițica, hai să mergem și noi unde se scaldă la Mamaia, că zice că coastă puțin trinu.

— Bine, bobocule, să mergem că prea e ordiner să faci bae la Constanta în oraș. Și ne-am sculatără de dimineață și, cu copii, cu cățel și purcel, ne-am opritără la haltă.

Până să ajung la piron, cum se zice, am făcut pe hamalu — că aici unde vin boerii era tot felul de murdalăc. Ba ia-o pă ici, Sițico, ba pă dincoace, i-am trecut pe toți în spinare ca la vapor. Și iacă-ne în tren. Mă, da ce sântără du-bele astea! E trin, traivan sau tramcal? Parcă sântără cutij d'alea dă la Iancu Căinaru.

Și, dom'le ce să vezi, clae peste grămadă. Luasem un țanc în spinare, altul îl pusesem călare pă burtă — și tot nu puteam să-mi trag sufletu.

— Beletele! zice unu d'ăia cu șapcă.

— I-ascultă musiu, da ce aici sunt la Carlisbadu unde vine rumân să-și sugă burta? Ori nu mai izistă sardale în mare și ne conservați pă noi pentru la iarnă?

— Cui nu-i place — zice — să ia otomobilu

— Mă, te-a înjurat cineva azi? Ori de căldură te mănâncă spinarea? Ia vezi, că acușica îți iac boiangerie

A făcut stînga 'mpré — și s'a cărat Sițica sufla mai dihai ca mașina dăle trin. Se smochinise parcă fusese pusă la teasc.

Și mălăeții din tramcal rîd ca proasta în tîrg de rivolta mea

Cînd am ajunsără la Mamaia, am zis: Mamaia mea, unde ești să vezi în ce diplomație este fi-tu... Zău, că ai muri încă odată.

Da 'n fine s'a copensat supărarea cu vîrf și cu moț, cînd m'am uitat în mare. Uite, dom'le, muerea dracului în apă! Sițico, uite-te colo. Și vișt! ca din lanț la malul api.

— Stăi, mă zăltatule, că n'ai fi esteric.

— Ce să stau! Și fug.

Hahaha! I-oite drăcie! Auliu! Ce mai cherestea! Da astălalta de colea, cu scufa roșie! Ia uită-te, vericule, abdumen la năpărstocu ăla! Da ia să

Cu picioarele în apă rece

Dacă nu puteți să fiți bogat, cercați cel puțin să fiți vecinul unui om bogat.

La ce bun să fii bogat, dacă ai un copil tîmpit?

(Proverb Turc)

Cînd un om bogat cade pe stradă, lumea zice că s'a întîmplat un accident; cînd cade un om sărac, toți spun că e beat mort!

La ce bun să fii bogat, dacă ai un copil cinstit?

igzaminăm pă dama asta în negru: uliul acadeaua lui moșu, da prezenta-bilă mai ești! Oite pă ici, ioite pă colo! Auliu! Vevanderă, nu altceva.

Și sîngile îmi borioțea cu toți dracii. Și ăla o ciupea pă aia, și aia se vălă-tucea ca șarpile la mal! Mă, n'o apuca dă bust! îmi veni să strig unuza.

Și îmi curgeau balele, că scosei bas-maua.

Dar nu subînțelegeam cum nățăileții sedeau la mal și nu făceau decît să se uite ca pisica la cărindar.

— Mă negustorule, zic unuia, dar bragă aveți în voi dă stați așa și damile să scofălesc în apă?

— Da ce, e harem aici? nea Nița, zice unu care mă cunoștea.

— Mai rău de cît atîta, fătule, că io nu mai pot să subzist

— De, nea Nița, dar...

— Ce dar, mă claponule, nu e nici un dar; ioite cum se duce cocoșul.

Și pleasc, fleasc — îmbrăcat într-un apă și mă reped ca uliul printre găini.

Chiu și chiu, și țipete și svărrr! stolul de potărnică din apă.

— Da, ce aveți, zăltatelor, dă fugiți așa? strig odată

— E nebun! Nebun! țipă unele.

Și, musiu, cît ai clipi — nu s'a mai văzut picior de femeie în mare. Dar și mie mi se muiașe și hanțele și santimetrul. Era rece apa, dom'le, ca ghiața.

— Da coana Sițica, nea Nița?

— Ce să fie, i-am explicat că m'a revoltat daravela că femeile vin așa goale în fața publicului; că n'am mai putut să rabd și m'am dus îmbrăcat în apă ca să le arăt ia ca să mai fie nodiste în fața bărbaților.

— Și dînsa.

M'a pupat și a început să plîngă: Nițisor, Nițisor, ești cel mai singur bărbat din lume și în toată existența mea voi fi a ta adorată, care te iubeste și aci se iscălește, căci mîna putrezește, dar scrisu se citește...

... Musiu, ca în anu cînd ne-am luatără întăi.

NIȚA PITPALAC

p. conf. Costache Glumici

— Dragul meu, nu ești cavalier de loc. Ai putea să deschizi umbrela și să mă aperi de soare!

De pe vremea când Nița nu călătorește prin Europa

INTORSI dela Sinaia

Nea Nița Pitpalac, cu familia, s'a întors dela Sinaia. Dar, cum n'a venit din America, adică vrea să spună că nu-i obosit de drum, nu a pregetat ca chiar în ziua venirii să se ducă „în vizita” la pretenții dumnealor, alde Năică Itidentu cu Mița lui și familia.

Și s'au cărat așa, nespălați cum erau de pe drum, — dumnealui Nea Nița Pitpalac, Sițica și spurcăciunile.

Că, mă rog, veți zice că de ce atâta grabă să te duci la oameni de cum ai venit? Oare ca să le arăți pă cum că te-ai prăpădit că nu i-ai văzut de mult? Ei, tronc Marico! Da de undel! E vorba însă că altfel le spune omu când e lucrul frîșchirîș, și altfel a doua zi când a mai uitat câte cevaș. Că, vorba Sițichii, să le scoți ochii, fir-ar ai dracului de dușmani!

Oare dumnealor, Itidentii, au fostără la Sinaia. Nu. Ba bine că o să se ducă! Viligiatura nu e pentru toate jevrile.

— Ei, bonsar, bonsar! Bine v'am găsit!

— Bine ați venit! Ei, bată-vă să vă bată! Da când ați sositără?

— Păi, adineaură, — când să sosim.

Și coana Sițica țoc-țoc cu coana Mița. Nea Nița dă numai un deget lui Năică, ca prinții.

— Ei, cum ați petrecutără?

— Fain! exclamă nea Nița.

— Extraordiner? zice coana Sița, închizând ochii și strâmbând nasul aristocratic.

— Extraordiner?! Se uimește coana Mița.

— Alaboner! confirmă nea Nița.

— Tutaligu!

Și coana Sița și Năică Itidentu fac niște ochi de ciclop.

Aștia vorbesc înalt, dom'le, s'au datără naibi! își zic în gând.

— Parol doner! confirmă nea Nița.

— Car' va'zică ați petrecutără minunat. Da ia sporii-ne și nouă, zău așa — că trebuie să fie ceva rigal de tot.

— Monșeramî, să vă spue Sițica că ea le știe mai bine, că săntără tot pă franțuzește daraverile acolo la Sinaia. Și iacă, la ce n'o mai ști ea, o ajut și io.

Coana Sițica se roși de complimentul indirect pe care i-l adresă dumnealui și făcu oarecari fasoane că, adică, de ce să înceapă dânsa?

— Spune matală, nenicule! se rugă 'mneaei, modest.

— Lasă, lasă! strigară cu toții și coana Sițica cedă.

— Ce să vă ixpun? In șmen dă fier, munți peste munți, tunel peste tunel, ape peste ape...

— Mari erau apele?

— Ca Dunărea pă puțin.

— Dar munții?

— Ca să ne urcăm pe unu, am mersă o săptămână — ziua și noaptea.

— Ca pă ala de citește fi-miu în carte: Mihalaia.

— Himalalaia! strigă prăslea.

— Dar ia spune tu, Sițico cevaș dela Cazenou...

— Cazenou? Numai policandre, și miniștri în giubene și ministrărese în dualete dicoltate... Venea și în spate și în față...

— Taci soro dragă?! se miră Mița, plesnindu-și o palmă peste gură.

— Dar dâșii? întrebă Năică.

— Bărbații? Bărbații nu mai puteau de bucurie că alții se uitau la nevestele lor. Unu zicea că o să vie într'o seară cu a lui numai în exprimabeli — ca să le tae pe toate alelalte. C'asa e la Cazenou. Cine e mai vraise, e mai ala franse.

— Și ce făceau acolo?

— Jucau bula.

— Dar bărbații?

Partidă minunată

Cucoana Tincuța e de câteva zile, în mare fierbere. Platinata Zoica, mani-chiuristă în centru — fiica dumneaei — se mărită Duminiță.

Iată de ce cine vrea și cine nu vrea, ascultă, din zori și până 'n noapte glasul de bas al cucoanei Tincuța, care nu se mai oprește cum nu se opresc morile de vânt iarna.

— Ce noroc măicuțică, ce noroc! Să vezi și să nu crezi! Nu-i vorbă că frumoasă ca ea numai prin filmuri și romanuri mai vezi, însă și el, frumos, frumos. Când intră panțos pe poartă, parcă-i general nu alta.

— Și ce grad are, coană Tincuța? se ridică, odată cu capul deasupra gardului, întrebarea unei vecine.

— Apăi, sănătos să fie draga mea, să le poarte, că de avut are destule. Nici el n'o mai fi știind câte are, că stau unele lângă altele pe umăr și strălucesc ca soarele.

— Dar ce să fie, coană Tincuța?

— Ce să fie! Ii or colonel or plotoner, dar știu că-i om mare; tremură soldații când îl văd.

Dar nașu! Când rotește ochii parcă-i haiduc. El îi și mai mare, îi major — zice ginerimio.

Ce mai încolo și'ncoace — nu că-i fata mea, dar mai rar așa partidă! Asta e, și să mă crezi!

Mariuca

— Dumnealor erau la macara.

— La macara? Auzi drăcie!

— Păi da, fiindcă femeile dacă se jucau cu bula, pierdeau puțin, nimica toată.

— Așaaa! Da tu te-ai jucat cu drăcia?

— Jamè. Nu mă lăsa Nița. Zicea că nu vrea să păgubească nici măcar un cinci.

Și p'ormă era teatru acolo tot pă franțuzește.

— Și v'ați dus și voi?

— Uite întrebare? Dar cum să nu ne ducem? Știi că sunteți degotanți? Jemanfus!

— Păi parcă nu știți limba asta.

— Coman? D'apoi chiar dacă nu știam așa bine, se putea oare să nu ne ducem? Arătam că nu știm. Jamè. Dar-mi-te când știam...

— Ba, am înțelesă totu! zise nea Nița, foarte convins.

— Da'n parc! Să fi văzutără cum umblau. Unele, alea mai din ilită, se-deau pe bănci cu picerile unu peste altu. Iar bărbații cu capul gol vizavi. Dacă nu ești în aristocrație, nu știi ce e „ala mod” și vine, p'ormă, că răzi ca proasta...

— De, nea Nița, ce să spunem, noi nu prea am fostără în streinătăți... așa că de! dacă nu știe omu...

— Păi, iacă, mă băete, să-ți spui o vorbă: tu ai fost la Capșa? Nu. Păi să-ți spui eu ce e acolo. Intri. Și dacă intri, ce zici? Oi fi crezând că ești pe bărağan să te prostești cu „bună ziua” — mulțumim dumitale?!

Dar de unde! Zici — Bonjur, macmanzel! — Chescăvu? întrebă ea. — Jevupri prăjituri! — „Gato?” zice ea. — Vui.

P'ormă la socoteală: — Cheschevu prăjituri gato droadivant, tutaligou bonjur ale fransè medicolè pupè tablă dot!

Și se făcuse nea Nița ca racu.

Coana Sițica sta impasibilă, ca o femeie „frecanțată” în d'ale lîmbilor.

Mița Itidentul însă și Năică parcă înnebuniseră. Erau ca de ceară și cu degetele dela mâini crispate. Ar fi voit să se repează ca niște fiare asupra Pitpalacilor: îi umiliseră nespun cu povestirea lor.

N'au mai putut să rabde.

— Soro dragă, parcă m'au apucat niște dureri la burtă. N'o fi holeră? se vaită coana Mița.

— Și mie parcă imi vine! imită Năică. Nuș ce naiba am mâncat azi la prânz.

Pitpalacii au trebuit să se cărăbănească.

După plecare Itidentii:

— Auzi jevrile dracului; săntără franțezi acuşica!

Iar Pitpalacii, acasă:

— O să plesnească de necaz Mița și cu Năică! — I-a luat han-tătaru!

NIȚA PITPALAC

p. conf. Costache Glumici

O SEARA de teatru

Doamna s'a reîntors triumfătoare acasă cu două locuri de favoare pentru teatrul de vară, din C. A. Rosetti. Domnul nu a sosit încă. E ora șapte și jumătate. Insfârșit, sosește și stăpânul casei.

EA. — Imbracă-te repede! Mergem la teatru.

EL. — La care teatru?

EA. — La cei din C. A. Rosetti.

EL. — Nici nu mă gândesc. Sunt obosit și rămân acasă. N'am chef să mă imbrac la ora asta. Am alergat toată ziua... Unde-mi sunt papucii?

EA, insistând. — Am căpătat două locuri de favoare și ar fi păcat să le pierdem.

EL. — De unde le-ai luat?

EA. — Am fost la madam Cioroianu a cărei servitoare are o soră la garderoba teatrului din C. A. Rosetti. Biletele erau pentru madam Cioroianu, dar ea nu poate merge, căci e invitată la masă la Vasilești și ni le-a dat nouă.

EL. — Frumos din partea ei, dar nu pot merge. Știi ce? Dă biletele vecinilor dela etajul de sus. În felul acesta nu vor da drumul la radio și vom putea dormi liniștiți.

EA. — De câte ori am vrut să merg la teatru, m'ai refuzat sub pretext că locurile sunt prea scumpe. Acum când avem bilete gratuite sper că nu mai ai ce pretext să invoci!

EL, resemnat. — Ce se joacă la C. A. Rosetti?

EA. — „Ionescu al cincilea”, comedie de Mușat Teodorescu.

EL. — Ascultă-mă... Merg, dar cu o condiție: să nu mă obligi să mă imbrac.

EA. — Bine, dar nu se poate să mergi astfel. Imbracă costumul negru cel nou...

EL. — Nu... Dacă ții cu tot dinadinsul pot schimba gulerul și pantofii! E tot ce pot face pentru tine.

EA. — Fie! Deși ași fi preferat să te imbraci ca lumea.

Cei doi sofi iau masa în grabă. La

orele opt și jumătate, ea nu e încă gata.

EL. — Grăbește-te! E târziu!

EA. — Avem destul timp. Spectacolul începe la nouă.

EL. — Da, dar până ajungem...

EA. — N'avem decât să luăm o mașină.

EL. — Nici nu mă gândesc. E prea scump. Cu noul tarif e o ruină!

EA. — Nu mai fi așa sgârie-brânză! Dacă nu aveam bilete de favoare, te-ar fi costat indoit.

„Iarbă”

de Ionel Teodoreanu

Criticii tot dau târcoale
Pe la „Iarbă” dumitale,
În măsuri cât timp e încă
Findcă ăștia, ți-o mănâncă.

„Nimicuri”

de Mircea Vasiliu

Eu nu cred ca să mai existe
Un scriitor — nici în trecut —
Să potrivească atât de bine —
Un titlu, la un conținut.

R. Runcu

EL. — Te înșeli. Dacă nu aveam bilete, nu eșeam din casă. Mi-e un somn teribil!

După multă ciorovoială, cei doi ajung la teatru. La casă lume multă. Domnul încearcă să se strecoare, dar în zadar.

EA. — Nu mai sta așa de lemn. Dă din coate! O să rămânem fără locuri!

EL, liniștit. — N'aveai decât să te grăbești!

EA. — Ah! Decât să ai un bărbat prostănac, mai bine rămâi fată mare!

Prin mulțime se găsesc și câteva smokinguri.

EA. — Vezi? Ți-am spus să te imbraci cumsecade! Toată lumea e în haine de seară.

EL, care a luat insfârșit biletele. — Faimoasele tale bilete de favoare nu erau atât de gratuite... Am plătit o sută douăzeci de lei taxe, garderobă, etc.

Insfârșit, au pătruns în grădina. Li s'a dat un fotoliu și o strapontină, Doamna strâmbă din nas.

EA. — Ți-au dat locuri mizerabile. Du-te și le schimbă.

EL, nervos. — Nici prin gând nu-mi trece. Dacă vrei, du-te tu.

EA. — Firește, trebuie să le fac eu pe toate! (În biletele și se reîntoarce peste cinci minute cu altele. Acum sunt mai în față, dar la una din extremități, ascunși după un stâlp.

EL, ironic. — Aici e mult mai bine!

EA, furioasă. — Slăbește-mă! Dacă nu-ți place, n'ai decât să te duci tu să le schimbi!

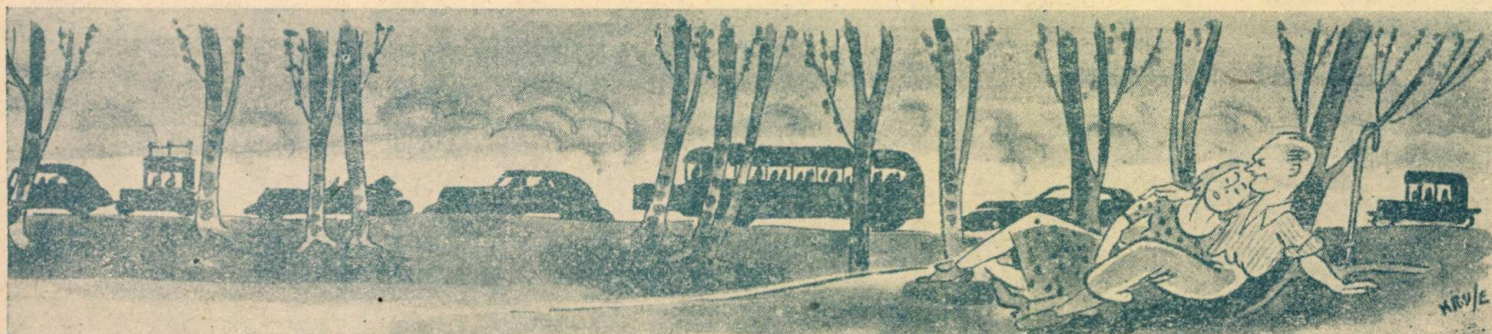
EL. — Te înșeli. Imi place la nebunie!

EA. — De altfel, e vina ta. Dacă erai mai bine îmbrăcat, ne dădeau locuri mai bune. Dar ești atât de puțin prezentabil, încât mă mir că nu ne-au plasat la galerie!

EL. — Incetează femeie, că m'ai neurastenizat!

Și discuția continuă. Cei din jur au început să sâsăie. Grădina se umple puțin câte puțin. Peste câteva secunde se va ridica cortina. În acest moment, când teatrul e plin până la refuz și când nu te poți mișca dela locul tău fără să deranjezi cel puțin douăzeci de persoane, ea se adresează mieroasă respectivului:

EA. — Micule, du-te și adu-mi un pahar cu apă!

—Ce liniște! Ce aer curat! Sunt fericit că am scăpat de atmosfera îmbăcsită a orașului.

Modestia

La concentrare

După Dr. Urechia

Întâmplarea de mai jos s'a petrecut în Spania, cam pe la începutul secolului în care trăim.

Ducele de Granados, care reprezintă la sfârșitul secolului trecut toate tradițiile nobiliare spaniole, avea un fiu pe care îl iubea până la adorație, dar care avea un mare păcat: era de o inexactitate ajunsă proverbială.

Acest lucru îl exaspera pe duce, care își respecta programul cu o stăruință extraordinară. La masă se așeza la ora unu fix și dacă fiul său întârzia cu câteva minute, se făcea foc de mână.

Intr-o zi când tânărul marchiz se întorcea spre casă la amiază, văzu lume multă strânsă pe un pod.

Impuls de curiozitate se duse să vadă ce s'a întâmplat și zări o femeie lupându-se cu valurile sub ochii indiferenți ai celor de față.

— E o sinucigașe, zise cineva.

Fără să stea un moment pe gânduri tânărul se aruncă în apă și după efortări supraomenești o aduse la mal pe frumoasa sinucigașe.

Căci era o femeie foarte frumoasă, care din cauza decepțiilor amoroase încercase să-și pună capăt vieții.

Tânărul marchiz încercă s'o consoleze și — ciudat — izbucni fără prea mare greutate. Mai mult, tânărul femeie acceptă o întâlnire pentru a doua zi după amiază.

În cele din urmă, tânărul sări într-o trăsură și se duse la locuința părintească. Ajuns acasă, intră în camera sa, își schimbă hainele și apoi merse direct în sufragerie unde ducele îl aștepta de trei sferturi de oră.

Fiul încercă să se scuze, dar tatăl nu vroi să țină seamă de nimic.

— Dar, tată, încercă să spună tânărul. Am...

— Nu vreau să aud nici o explicație...

— D-ta ai fi făcut la fel, dacă ai fi fost în locul meu.

— E o mare nerușinare ceea ce ai spus acum. Eu nu aș fi întârziat pentru nimic în lume dela dejun. Dacă ai fi mai mic, te-aș bate cu biciul. Dar fiindcă ești măgar mare, mă mulțumesc să-ți declar că ești o haimana!

După aceste cuvinte, ducele se închise într'un mutism desăvârșit.

În seara aceea și în dimineața următoare, ziarele publicară cu mare lux de amănunte, isprava tânărului marchiz.

Toate erau unanime în a proclama curajul și hotărârea aceluia, care cu prețul vieții, salvase dela moarte o ființă desnădăjduită.

Guvernul se sezișă de această faptă eroică și decoră pe tânărul erou.

A doua zi însă, fiul intră ca niciodată în sufragerie la ora unu precis.

Tatăl său îi făcu semn să ia loc și îi zise:

— Știi acum, domnule de ce ai in-

— Doctore, ia seama, nu căta c'oștează... Că-l doare spinarea, că e un schelet, C'are tuse seacă — vezi că simulează— îl cunosc prea bine cât e de șiret.

Costeliv și gârbov, galben ca șofranul,
Printre val de lacrimi... ne privea
[țiganul!]

— Apropos colega, cel ce simula —
Știi țiganul acela din formația ta?
Ce-ai făcut cu dânsul?

— Eu de când exist,
N'am văzut ca dânsul așa mare-artist!
De vreo patru zile a dat „Popii ortul”...
Acum e la Belu... și face pe mortul!

GEORGE GEORGESCU-GEORG.

târziat ieri dela masă. Fapta d-tale eroică este cunoscută de toată lumea. Te scuz și te felicit. Dar trebuie să știi un lucru: nu-mi place să-mi văd numele publicat prin gazete!

JOCURI PE PLAJE

— Dacă ne dai mingia, îți facem tot ce vrei.

— Primesc, dacă îmi faceți un om de zăpadă.

S'A DAT DE GOL!

— Ce tatuaje are pe corp! Și când era îmbrăcat spunea că e fiu de general!

O înmormântare clasa I sau cioclii în vilegiatură

Actul I

PLECAREA

(Scena reprezintă locuința lui Ilie Colivă, cioclu de lux din mahalaua Filantropiei).

ILIE. — Grație unei epidemii providențiale de gripă portugheză, care mi-a adus bacșișuri suplimentare, îmi voi vedea visul cu ochii: mă voi duce pentru câteva zile la mare cu nevasta și cei cinci copii ai mei. Plecăm chiar astăzi la Mamaia. Ce frumoasă-i viața! (Către soția sa Froso). Mai ai ceva de pus în geamantan? Vreau să-l închid.

FROSA. — Nu. A, ba da. Uitasem! Pune și uniforma ta cea veche. E bună de tăvăleală pe plaje.

ILIE. — Da, dar pantalonul e prea murdar.

FROSA. — Știu, dar fracul se mai poate purta. Am scos „decorațiile” și cred că îl poți purta cu pantalonii de flanelă albă pe cari i-am cumpărat. Pune și bicornul...

ILIE. — Ești nebună, dragă? Pe căldura asta era mai nimerit să cumpărăm o pălărie de paie.

FROSA. — Să cumpărăm! să cumpărăm! Nu te gândești decât la cheltuială. Vilegiatura o să ne coste destul și așa!

ILIE. — Dacă e pentru economie, mă inclin. Dar să nu uit: dă-mi și armonica (Froso îi dă acordeonul și Ilie închide valiza). Grea e domnule! Parcă e un cosciug!

FROSA. — Avem prea multe bagaje! Două geamantane, un coș, o valiză mică, cutia de pălării, leagănul copilului. Nu vom avea loc în mașină...

ILIE. — Fii fără grije. Am vorbit cu

vărul Năstase Catafalc, care e vizitiu de dric și mi-a făgăduit că va veni să ne transporte bagajele cu dricul.

FROSA. — Cu dricul?

ILIE. — Da. Astăzi n'are nicio înmormântare și poate să ne dea o mână de ajutor.

FROSA. — Să-l rugăm să ia și pe copii pe capră!

SOFIȚA și NICUȘOR, odraslele cioclului. — Te rugăm, taticule! Roagă-l pe nena Năstase să ne ia cu el!

ILIE. — Bine! Il voi ruga.

SOFIȚA. — Mămico, să-l luăm și pe Cocco!

FROSA. — Așa e! Trebuie să-l luăm și pe blestematul de papagal cu noi! (Către Ilie). De când ai avut proasta inspirație de a-l învăța **Marșul funebru** de Chopin, nu-i mai tace gura de dimineață până seară. Am vrut să-l las unei vecine, dar mi-a răspuns: — Nu-l pot lua, coană Froso. Dacă ar cânta „**Steluța**” sau „**Sărba popilor**”, nu zic. Dar așa...

NICUȘOR, intrând. — A venit nenea Năstase cu dricul!

ILIE. — Să ne grăbim. Tu, Froso, coboară pachetele, colivia și copiii. În timpul asta eu voi aduce valizele cu Năstase.

NASTASE. — Mai repede, Ilie. La ora 11 am un convoi și trebuie să ne grăbim. N'am timp decât să vă duc la gară în galop. Ești fericit că poți pleca în vilegiatură. Să-mi trimiți și mie o cartă poștală dela mare.

ILIE. — Îți promit. Pune mâna pe coș! Așa! Ho-rup! Aoleu să nu uit! Să luăm și șezlongul pentru plaje. (Coboară amândoi șezlongul, cu picioarele înainte bine înțeles).

O VECINĂ, stând de vorbă cu portarul. — A murit cineva la dv., domnule portar?

PORTARUL. — Nu, cucoană Sevasto. Pleacă în vilegiatură locatarul dela al cincilea.

Actul II

PLACERILE VILEGIATURII

(Scena reprezintă locuința lui Năstase, vizitiul de dric).

POLIXENI. — Vărul Năstase a plecat de zece zile la mare și nu ne-a scris nici măcar două rânduri.

NASTASE. — Ce să-i faci! Se distrează și el. N'are vreme să scrie. De altfel, să fim drepti, ne-a trimis o cartă poștală ilustrată reprezentând cimitirul din localitate.

POLIXENI. — A venit poșta! A adus o scrisoare și o cartă poștală.

NASTASE. — Vezi? Vorbești de lup și lupul la ușe. De data asta, nu mai poți

PISCINA MONDENA

— Imi dați voe? Baron de Venezuela...
— Imi pare bine: Ghiță, îngrijitor la cabine.

Ferește-te de umezeală

— Noroc, Tăchiță.
— Noroc, Mitică.
— Sănătos, voinic ?
— Nu prea.
— Dar ce ai ?
— Mă cam supără inima.
— Hm ! Știi ce trebuie să fie. Ai pal-pitații nervoase. Du-te la Buziaș...

— Crezi ?
— Sunt sigur. Stai acolo treizeci de zile și te întorci sănătos tun.
— Zău ?
— Parol d'honneur.
— Să știi că mă duc.
— Nu mai sta. De altfel, ți-am mai spus : fumezi mult.
— O țigare la două zile.
— E enorm ! Exagerezi. Ferește-te de tutun și de umezeală !
— De câțva timp mi s'a înroșit nasul...
— Știu ce ai... E o dermatoză. Poate puțin cam scrofuloasă, dar nu e grav. Ar trebui să faci băi de nomol...
— Crezi ?
— Păi sigur. Știu ce vrei să spui : Constipă. Nu-i așa ?
— Da. De altfel... boală veche...
— Am înțeles ! Ai nevoie de o cură de clorură de magneziu sau de băi carbogazoase.
— Sunt bune ?
— Firește. Repet : pentru starea în care te găsești, cel mai bun lucru e să te ferești de umezeală. Să nu te sperii dacă după tratament, vei simți o oarecare ebrietate carbonică.
— Nu e primejdios ?
— Absolut inofensiv. Te vei duce apoi să-ți vindeci gastralgia...
— A propos... Zilele trecute am simțit o durere în partea dreaptă.
— Știu. Ai început să faci hiperemia ficatului. Du-te la Slănic.
— Cum ? Să mă duc și acolo ?
— Vrei să te faci bine sau nu ?
— Te cred.
— Cine e de vină dacă ai fost imprudent. De ani de zile îți spun : ferește-te de tutun și de umezeală.
— Bine dar toate apele și băile astea mă vor îmbolnăvi de neurastenii.
— Las' că te vindeci. Te duci la aer și te întorci vesel și sprinten ca o păsărică.
— Am și nevoie. Ieri când m'am ridicat de pe scaun, am simțit că genuchiul îmi face crac !
— E artrita ta cea veche. Nu e decât un mijloc de vindecare : nămolul vegeto-mineral. Trebuie să te duci la Techirghiol, pentru o cură completă : băi de cadă, băi de piscină, inhalații, sedințe de etuvă.
— Aoleu ! Dacă scap din toate astea, mă duc la hașgălăc la Sf. Munte.
— Las'că scapi. Esențialul este să te ferești de tutun și de umezeală.
— Și eu care vroiam să petrec vacanța la mine la țară. Moșia mea e înconjurată de bălți. Vănat destul, privești frumoase, mâncare bună... Aveam de gând chiar să te invit pentru o lună.

— N'ași avea nimic împotriva... Ținutul e sănătos ?
— Mda. E înconjurat cu mlaștini și plouă tot timpul.
— Perfect. După cum văd climatul e excelent pentru sănătate.
— Bine, dar spunea că trebuie să mă feresc de umezeală.
— Evident... Dar efectul umezelei poate fi neutralizat.
— Cum ?
— Prin tutun.
— Cum așa ?
— Fumează treizeci-patruzeci de țigări pe zi și nu te mai doare nici capul.

Hai să râdem...

LA SOSEA

Nitulescu făcea o plimbare pe la șosea și când începura să cadă umbrele nopții, el vroi să se întoarcă în oraș. Neștiind cum să se orienteze, se rătăci la împreunarea a două alei.

Din fericirea, zări deodată un stâlp indicator purtând o inscripție și, spre a ști în ce parte să pornească, el se cățăra repede pe stâlp ca să poată citi inscripția. Mare fu mirarea și ciuda sa, atunci când, la capătul stâlpului, citi : „Feriți-vă de stâlp, căci e vopsit proaspăt...”

A TRIMIS COPILUL !

— Domn'le Ionescu, m'a trimis tata să vă pătesc datoria ce-o are la dvr Poftim o mie de lei !

— Păi îmi datorează două mii !
— Știu, dar taticu a spus că noi copii plătim numai pe jumătate !...

INNECATUL

— De ce nu-i faci respirație artificială ?
— Imposibil. A mâncat ceapă !

E C O U R I .

CHESTIE DE INTERPRETARE

I. M. actor de comedie și fermier delatant, spunea deunăzi unui camarad de la un teatru de reviste:

- Știi că mi-am cumpărat o fermă.
- Știu.
- Mă bate gândul s'o vând?
- De ce? Știam că visul tău de totdeauna era să devii cultivator.
- Așa este, dar ferma e cam de parte de Capitală și o duc greu cu mijloacele de locomoțiune.
- De ce nu-ți cumperi o bicicletă?
- Costă multe parale. Cu banii ăștia cumpăr mai bine o vacă.
- Bine, dar nu te gândești că ai fi ridicul să încalceci o vacă?
- Ai dreptate, a răspuns comicul. Dar aș fi mai ridicul dacă m'ași apuca să mulg bicicleta.

AMABILITATI

Cunoscutul epigramist A. P. își judecă confrății în fraze lapidare ca și în gustatele epigrame pe cari le face să apară în revista „Epigrama”. Vorbind de unul din romancierii tinerei generații, a declarat într'un cerc de gazetari:

— E curios, frate, X tipărește din ce în ce mai multe cărți și publicul o știe din ce în ce mai puțin.

JUDECATOR SEVER

Scriitorul B. M. are o fetiță delicioasă de zece anișori, inzestrată pe lângă alte multe daruri, cu acela de a cânta dumnezește la piano.

Bine înțeles că tânăra virtuoasă care este mândria părintelui ei, se produce de fiecare dată, când vine cineva în vizită.

Zilele trecute, criticul. St. Bd. a venit să-și vadă prietenul. Se înțelege că orgoliosul tată i-a oferit o mică sedință, de muzică pianistică, pe care celălalt a înghițit-o fără să crâcnească.

Concertul (Concerto Grosso de Haendel) a ținut aproape o oră, după care fericitul părinte a exclamat:

- Ce zici?
- Ce să zic? a răspuns ovreiește criticul.
- Ți-a plăcut?
- Enorm.
- Să mai cânte ceva?
- Nuuu!
- Trebuie să știi un lucru...
- Și anume?
- Fata nu a avut profesor niciodată. Cântă din instinct.
- Criticul a ridicat brațele la cer și a exclamat:
- Mereu aceeași poveste! Niciodată nu se pot stabili responsabilitățile!

UN PSICHOLOG

Iată o altă anecdotă americană, povestită de data aceasta de Gheorghe Trestian, vedeta teatrului „Cărăbuș”.

Un miliardar american se reîntorcea la New-York pe bordul unui transatlantic englez, când, pe la mijlocul drumului vasul s'a ciocnit cu o mină plutitoare și s'a scufundat.

Pasagerii și echipajul s'au salvat însă în bărcile de salvare, de unde au fost culeși peste o oră de un vapor de război german.

De îndată ce a ajuns în port, miliardarul american s'a dus la oficiul poștal și a trimis fratelui său următoarea telegramă:

„Sunt sănătos. Anunțați cu toate menajamentele pe soția mea”.

UN DON JUAN

Căpitanul F., unul din așii aviației noastre militare, este celebru pentru succesele sale amoroase. Unori cam e-

xagerează, iar prietenii îl mustră fără menajamente:

— Ferește-te, dragul meu, îi spunea deunăzi unul din ei. Până acum ai făcut ce ai vrut cu femeile, dar ulciorul nu va merge de multe ori la apă.

— Fleacuri!

— Nici un fleac! Ai să întâlnești una care va răzbuna pe celelalte. Te va părăsi și vei suferi cumplit!

— Să sufăr? răspunse disprețuitor aviatorul. Înseamnă că nu mă cunoști! De altfel, dacă te lasă una, găsești imediat alte douăzeci.

Și adăogă ironic:

— Are balta pește.

— Așa este, insistă prietenul. Balta are pește, dar tu, tu nu ai decât o undiță.

BAGATELA

Puiu Iancovescu, strălucitor de veselie și fantezie, istorisește prietenilor următoarea întâmplare:

— Zilele trecute m'am pomenit chemat la telefon de directorul băncii unde imi am depuse economiile:

— Allo! D-l Iancovescu?

— În persoană. Cu cine am onoarea?

— Sunt eu, Y'grec, directorul băncii unde aveți depusă...

— Aha! Imi aduc aminte. Cu ce vă pot servi?

— Imi permit să vă înștiințez că începând de ieri, contul dvs. este debitor. Ne datorați 3000 lei.

— Sunteți sigur?

— Cât se poate de sigur.

— Și e atât de important acest lucru?

— Cred și eu...

— Ascultă-mă, domnule director: cât aveam eu la dvs. acum o lună de zile?

— Șaizeci și patru de mii lei.

— Perfect. Spune-mi acum, te rog: ți-am telefonat eu pentru asta?

VILEGIATURA

- Nu suntem pretentioși, dar am dori să ne spălăm ca lumea.
- Pofțiți! Pentru oameii curați ca dvs. nu trebuie multă apă.

O sinecură vacantă

Tânărul palid. — Aici stă domnul deputat Ics ?

Domnul deputat. — Chiar eu sunt...

Tânărul palid. — Așa ?... Mă scuzați. Am venit pentru... Mai bine zis, am auzit că aveți nevoie de un secretar...

Domnul deputat. — Exact.

Tânărul palid. — Nu știu dacă domnul Păsculescu v'a vorbit de mine... Numele meu este Brânzoiu. Apolodor Brânzoiu.

Domnul deputat. — Incântat. Intr'adevăr, Păsculescu mi-a vorbit de d-ta. Ești bacalaureat ? Perfect. Atunci, dragul meu, ne-am înțeles : te angajez începând de mâine. Cât privește remunerația, înțelegi că pentru început...

Tânărul palid. — Bine 'nțeles.

Domnul deputat. — Nu pot oferi decât două...

Tânărul palid. — Mii ?

Domnul deputat. — Da. E puțin... E prea puțin chiar... dar ești tânăr și cu timpul vei ajunge, sunt sigur. În schim-

bul acestei sume modeste, îți cer foarte puțin, aproape nimic. Sunt un om simplu... Intrând în slujba mea nu devii funcționarul, ci prietenul, camaradul meu.

Tânărul palid. — Vă mulțumesc !

Domnul deputat. — N'ai pentru ce. Așa sunt eu: prietenos, jovial, familiar cu toată lumea...

Tânărul palid. — Sunteți prea bun.

Domnul deputat. — Aici ești ca la d-ta acasă. Eu unul, nu exist și te poți descurca singur cum vei putea. De altfel, slujba d-tale e foarte ușoară. Dimineața vii la ora șase jumătate. Arunci o privire prin biroul meu, așezi hârtiile și — văzând și făcând — dai puțin cu mătura pe ici pe colo. La ora opt, cobori și îmi aduci corespondența. Cu ocazia aceasta aduci și laptele, pe care — nu-i așa ? — îl vei încălzi la mașina de spirt. La ora nouă îți dictez vreo duzină de scrisori. La ora zece scrii, tot

după dictare, articolul meu pentru „Gazeta democratică”. Apoi, duci scrisorile la cutie și te reîntorci. La zece și jumătate îmi citești ziarele de provincie. Între unsprezece și douăsprezece îmi răsucești țigări pentru tot restul zilei. Am o mașină grozavă, pe care mi-a făcut-o cadou un prieten dela C. A. M. La ora unu te duci la masă.

Tânărul palid. — Bine.

Domnul deputat. — După amiază până la ora trei, copiezi câteva pagini din discursurile mele parlamentare. Apoi îmi aduci la Cameră corespondența de după amiază. Îți dau documentele necesare și pleci la telefon să vorbești cu provincia. Când termini, te duci să mă aștepți la Capșa. Eu viu pe la șase și îți dau lista câtorva curse prin oraș... Cam asta-i tot... Ce zici ? Îți convine ?

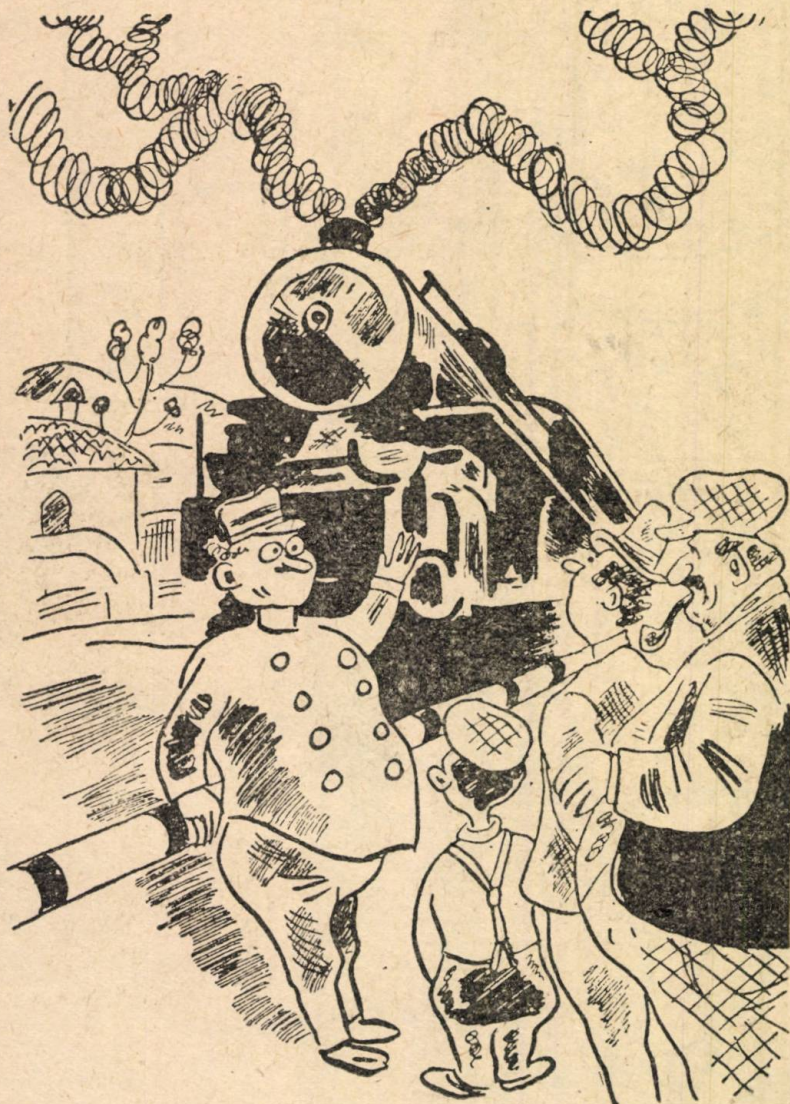
Tânărul palid. — Foarte mult. Dar înainte de a mă pronunța, aș vrea să vă pun o mică întrebare...

Domnul deputat. — Poftim, te rog !

Tânărul palid. — Sunteți satisfăcut de bucătăreasa dv. ?

Domnul deputat. — Ha ! ha ! ha ! De ce mă întrebi asta ?

Tânărul palid. — Fiindcă dacă nu sunteți mulțumit de ea, aș putea să-i iau locul. Aș putea găti sarmale, tocăniță, maioneze, sau alte mâncări preferate ale dv. Iar în timpul liber, aș putea spăla și vasele.

VILEGIATURA

— Ce curios fum scoate locomotiva !

— Nu e curios deloc ! E trenul de Sâmbătă al bărbaților !

BOLNAVUL

D. Sgârcescu, bătrânul bogătaş care nu avea pereche de sgârcit ce era, se afla grav bolnav. Medicul îi prescrie un leac spre a-l face să nădușească; apoi îi spuse :

— Dacă vei năduși, pericolul a trecut: altminteri ceasurile ce le mai ai de trăit îți sunt numărate. Se scurseseră câteva ore fără ca nădușeala salvatoare să se ivească spre a scăpa pe bolnav. Vestea morței sale apropiate se răspândi repede în tot cartierul și neamurile veniră în grabă la căpătâi ca să-l hotărască să le lase lor bunurile. În adevăr, Sgârcescu, simțind că se apropie ultima clipă, încuviință ca un judecător să-i facă testamentul. Dar abea așternuse judecătorul un rând din testament că muribundul exclamă :

— Stați ! Mi se pare că încep să nădușesc !...

S'A ÎNȘELAT

Casierul escroc care furase tot conținutul casei de bani al unei societăți petrolifere, coborî de pe vapor în frumosul și uriașul port din New-York. Ușurat, el dădu drumul unui oftat :

— Ce păcat că tatăl meu nu mă poate vedea aci ! De câte ori mi-a spus el : „Băiete, sunt sigur că cu purtările tale nu vei ajunge departe ! Și când colo, am putut să ajung pe alt continent !

Pentru risipirea gândurilor negre.
CEREȚI CARTEA DE MARE HUMOR

NITĂ PITPALAC
la Londra
Prețul 40 Lei

spune nimic. Ne-au trimis o scrisoare și o cartă poștală.

POLIXENI, privind cartă poștală. — „Cimitirul privit din avion”. — Halal de ei! Petrec minunat. Uite au semnat cu toții.

NĂSTASE. — Să vedem ce scrie. (Cî-tind). „Scumpii noștri veri, scuzați în-tîrzierea, dar de cînd am sosit ne dis-trăm atît de bine încît n'am mai avut vreme să punem mîna pe condei! Ma-re e frumoasă, dar în fiecare zi e acee-ași și ne cam plictisește. Pe plajă nu prea mă duc, căci cu bicornul mă arde soarele cumplit. În schimb, mă duc în fiecare zi la cimitir. E o bijuterie. Nu e ca la București, plin de cavouri. Aici e verdeață multă, arbori frumoși și flori mai multe ca la Cîșmigiu. Afară de asta e aproape de oraș. La doi pași, nu ca la noi unde trebuie să mergi o zi în-treagă pînă să ajungi. Aici înmormân-tările e o plăcere. Am făcut cunoștința unui gropar, băiat bun și de viață, care ne istorisește anecdote pornografice. Ne-am făcut prieteni buni și petrecem toate dupăamiezele împreună. Imi aduc șezlongul și îi țin de urît în timp ce lucrează. Facem politică, bem un păhărel și timpul trece în mod plăcut. Nevasta e însă furioasă. Ar vrea să mergem în fie-care zi la Cazino. Dar pe mine nu mă distrează. Eu prefer cimitirul. Ce vrei? Fiecare cu distracțiile sale. Prietenului meu groparul nu i-a plăcut marșul fu-nebru de Chopin și a învățat pe papa-gal să cînte „Taci mireasă nu mai plân-

ge”. Cînd ne vom reîntoarce, îl vei auzi. E ceva de neuitat. Apropo! Miercuri 8 ne întoarcem în Capitală. Dacă poți vi-no cu dricul să ne aștepti la gară. Imi faci un mare serviciu — știi? — pentru bagaje! Acum te părăsesc fiindcă tre-bue să mă duc să dau o mîna de ajutor colegilor de aici. Unul din ei și-a scrîn-tit piciorul ieri jucînd foot-ball și m'a rugat să-l înlocuiesc. Mă gândesc că poate mai ese ceva. Afară de asta e o plăcere să lucrezi aici, căci colegii mă stimează și mă respectă fiindcă sunt cio-clu din București.

„La revedere, dragă Năstase. Compli-mente d-nei Catafalc și nu uita să vii la gară cu dricul.

„Vărul său devotat
„Ilie Colivă”

Actul III

NEGLIJENȚA FATALĂ

(Scena reprezintă o stradă din Capitală)

NĂSTASE, pe capra dricului său. — Am transportat bagajele colegului Ilie Colivă care s'a reîntors din vilegiatură și acum mă duc în grabă la casa mortu-lui unde trebuie să iau un client de cla-sa I-a. Trenul lui Ilie a venit cu întăr-ziere și trebuie să mă grăbesc. Dii, gloa-bă. (Dricul pornește în galop. Dar un a-gent de circulație ridică bastonul).

AGENTUL. — Ești nebun? Unde a-

lergi așa? Vrei să-ți dresesz proces ver-bal pentru exces de viteză?

NĂSTASE, aparte. — Așa-mi trebuie! Cine m'a pus să transport bagajele ru-delor cu dricul. Așa îmi trebuie. Jupânul o să mă amendeze! Agentul de circu-lație face semn că dricul e liber. Dri-cul pornește în galop și ajunge în sfârșit în fața casei mortuare).

ANTREPRENORUL DE POMPE FUNEBRE, către Năstase. — Ce insea-mnă întîrzierea asta? Te așteptăm de douăzeci de minute! Familia și-a pier-dut răbdarea!

(Cortegiul se formează și se pregăte-ște de plecare, cînd familia observă pe dric ceva neobișnuit și începe să urle).

ANTREPRENORUL. — Ce înseamnă asta? Ce s'a întîmplat?

FAMILIA. — E o infamie! O rușine! Uite colo un colac de salvare pe care scrie „Suvenir din Mamaia”! E atârnat între două coroane.

NĂSTASE, îngălbenind pe capră. — Afurisiții! Au uitat să-și ia calabălăcul. (În acest moment, de pe acoperișul dri-cului, papagalul, uitat și el, începe să cînte). Taci, fir'ai a dracului de diha-Năstase se ridică în picioare pe capră și începe să strige: Taci Coco! Vino la tata! Pui-pui-pui!) Papagalul continuă să cînte). Taci fir'ai a dracului de diha-nie! (Vacarm infernal).

CORTINA

Tariful de publicitate
al revistei

„VESELIA”

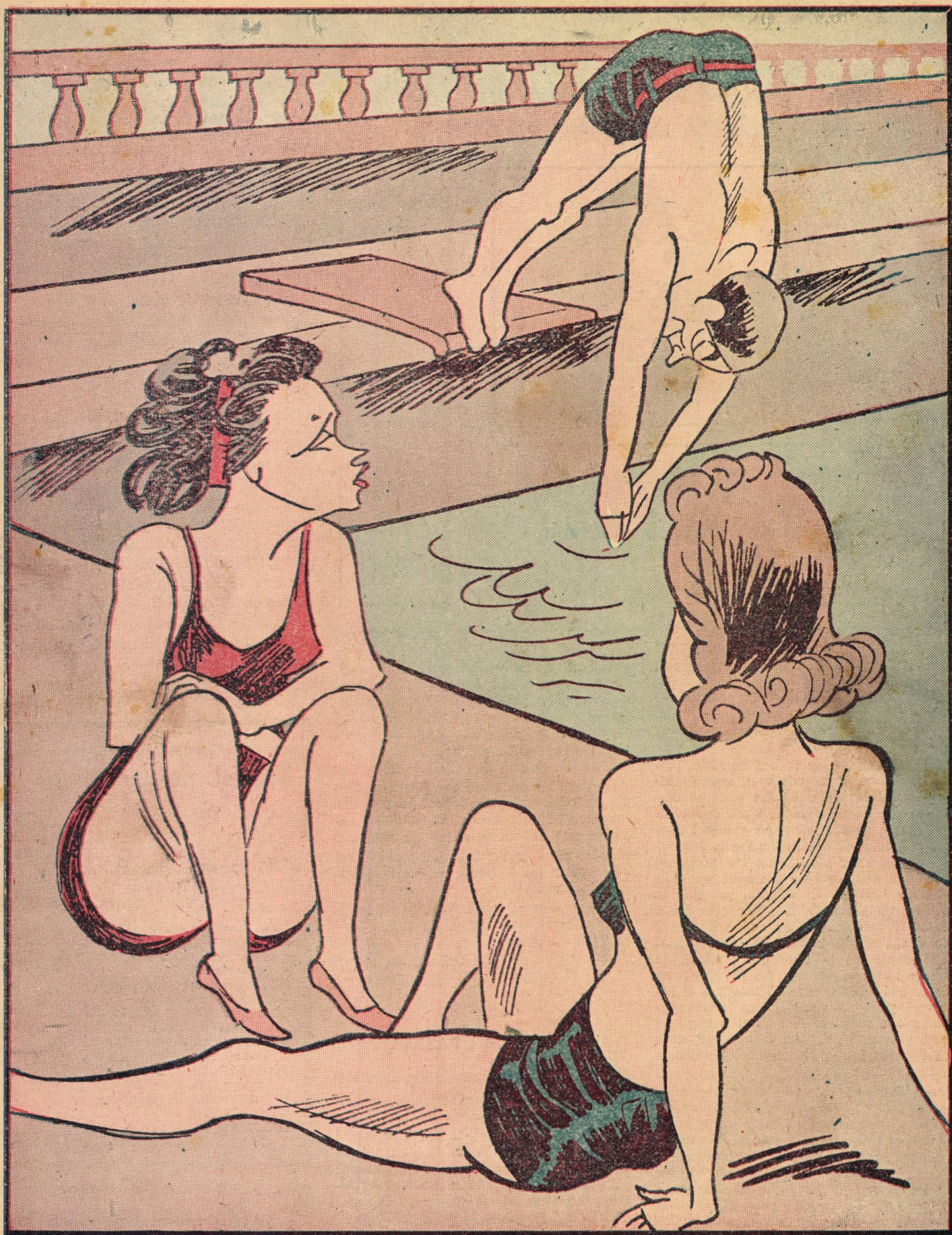
(CATEGORIA V)

LINIA CORP 5

Dela 10—1000 linii . . .	Lei	7
Dela 1000 linii în sus . .	„	6
Anunțurile collectorilor de loterii	„	8
Bilanțuri, convocări, noti- ficări, etc.	„	15
Știri artistice, judiciare, școlare	„	10
Informațiuni comerciale minimum 5 linii . .	„	12
Informațiuni financiare minimum 5 linii . .	„	12
Informațiuni collectorilor de loterii	„	10
Informațiuni loterilor de Stat	„	10

Citiți „Veselia”

— E mizerabilul de Nae... care se lăuda că e în stare să se arunce în apă pentru mine !

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. Nr. 24.464/939.
TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL”, STRADA BREZOIANU 23—25 BUCUREȘTI (ROMANIA).

NOSTALGII DE ODINIOARA

Altă dată, pe vremea asta, d. Tase Ghimbu era apucat: de-un dor de ducă...

LEI 5.—

Proprietar :
Soc. Anon. „Universul“, București,
Str. Brezoianu 23—25

Director și Ad-tor delegat :
STELIAN POPESCU
Redactor responsabil :
CONSTANTIN COSCO

Inscrisă sub Nr. 162 Trib. Ilfov.
Redacția și Administrația :
București I
Str. Brezoianu 23-25, tel. 3.30.10

22 AUGUST

Paradoxul ascensorului

„Războiul acesta, spune marele umorist G. de La Fouchardiére”, are un lucru bun: întărește pe civili. Ei se îngrășe mai puțin fiindcă, din cauze felurite și peremptorii, mănâncă mai puțin și au mai multe ocazii de a-și face sânge rău. Se obișnuiesc cu frigul fiind lemnele lipsesc și cărbunii de asemenea. Fac mai multă mișcare, în special londonezii, cari din cauza deselor alarme sunt nevoiți să renunțe la tramvai și să meargă pe jos acasă, de cele mai multe ori pe întineric.

Dar în afară de aceste exerciții de cari vorbește umoristul francez, mai e unul pe care îl recomandă igienistii: urcarea scârilor. Acest sistem mai bun decât al lui Müller, întărește suflul, sugerează — pardon — burta, desvoltă mușchii coapselor, etc.

Să renunțăm atunci la ascensor? Răspunsul igienistilor este: categoric nu!

Independent de orice considerație sanitară și de penibila promiscuitate care îți este impusă în această cușcă strâmtă, suprimarea ascensorului este un adevărat confort din punctul de vedere al confortului modern.

El consumă foarte multă electricitate. E un lux inutil. Providența ne-a dat picioare pentru a urca scările, iar

arhitecții au pus scări în imobile, pentru ca să urcăm cu picioarele.

Să ne fie permis să împrumutăm soldatilor din războiul trecut, o formă de rationament admirabil, prin care demonstrau că, în orice caz, nu trebuie să-ți faci sânge rău.

Iată rationamentul:

MOTANUL. — I-auzi! Mă cheamă nevastă-mea!

Din două una: ascensorul ori funcționează, ori nu. Dacă nu funcționează este imobilizat în fundul cuștei sale și poartă o pancartă libelată astfel: Ascensorul defect. Cunoșc o casă în care ascensorul este defect din 1938. Portarul crește în cușca lui pisici siameze. În orice caz, trebuie să urci scara cu piciorul.

Dacă ascensorul funcționează, din două una: ori e acolo când se prezintă amatorul, ori nu e acolo.

Dacă e acolo, cetățeanul se urcă în el și apasă pe un buton. Ascensorul se ridică, așa cum îi e numele. Apoi se oprește între două etaje, unde amatorul rămâne prizonier un timp îndelungat, căci reparatorul este concentrat. Prizonierul regretă atunci că nu a luat cu dânsul un roman polițist sau una din cărțile d-lui Mihailache Dragomirescu. Dar regretă și mai mult că nu a urcat cu piciorul.

Dacă ascensorul nu e acolo, înseamnă că e sus. Un alt amator l-a uitat la etajul 4, căci oamenii sunt egoiști.

Și atunci, din două una: amatorul de jos observă că ascensorul e lipsă, sau nu observă.

Dacă observă, îl așteaptă să coboare. Își pierde astfel timp și regretă că nu a urcat cu piciorul.

Dacă nu observă, intră în cușca goală a ascensorului; atunci ascensorul coboară și îl turtește pe amator ca pe o plăcintă.

Aici, rationamentul nu mai oferă nici o altă alternativă.

După zahăr

Istoria, vorba ceea, se repetă. Și după războiul cel mare a fost ceva conștrângere la alimente. Atunci nea Niță sau coana Sița au spus câte o vorbă. Apoi le-a trecut necazul. Cum o să treacă și acum fraților cari nu se prea fericesc cu un fleac de post.

Iată cum se supăraseră p'atuncilea coana Sița și Mița, a lui Năică Itidentu.

*

— Ce zici, soro, cu zahărul? Auzi mneatale: să te duci la 7 dimineața la sictor și să stai până la amiază pentru o litră de zahăr și să te pomenești că nici litra aia nu ți-o dă.

— Ba bine că nu, răspunde Mița lu Itidentu. Eu n'am pățit-o așa? Am stat, soro, până m'am topit ca cubicu și mă împingea unu și mă împingea altu până m'am dizolvat. Mă, zic, găsi-v'ar... da ce — vă râdeți de femeile oamenilor?! Pentru o bucată de zahăr, imi conștrângeți carnea după mine?

— Așa, soro, zice Sița Pitpalac. Tot așa m'am isprimit și io, dar ce crezi că s'a pronunțat unu care mă cunoștea. Zice, las' coană Sițo, dumneavoastră femeile habar n'aveți de carne.

— Cum ziseși? Il luai, io la întrogator.

— Aveți carnea d-voastră din abdomen.

— Carnea mea, musiu? Dar ce subții că sunt io, pațachină?

— Nu, coană Sițo, o întoarce manganu, da, zice, mneavoastră femeile o găsiți mai lesne că aveți trecere la otorități, dar noi bărbații, de... o plătim.

— Ce plătesc ei, soro? sări Mița lu Itidentu.

— Păi tu nu înțelegi unde bate?

— Niște porci. Vorbirea e că ai luat sau nu zahăr?

— Nu.

— Nici io. Să vezi. Intru să-mi țin rându.

— Ia stai, madam, mă dă unu încolo, c'aicea e ca la moară.

— Ca la moară, siguramente, da de ce mi-o iei înainte?

— Cine ți-o ia, madam? se rătoește endividu. Acilea am venit la zahăr, nu la... ce gândești mneatale...

— Cum, musiu, zic, da la ce propui că mă gândesc?

— Nu știu, da aicilea nu suntem la carne, ci la zahăr.

— Și soro, de unde eram întâia, ajung iarăș la coadă!

— Domnule premar, nu ne dai zahăr? strig odată infuriată.

— S'a topit de căldură! râde unu de colo.

— Și câte una cu pălăria mai mare își făcea loc. Io după ea! Dela spate indivizii iarăș mă împingeau. Care m'ați ciupitară, măi, da-r-ar catranu 'n voi!

— Și soro ardea soarele ca în cuptor. Curgea nădușeala gârlă după mine. Bătătura imi trăgea câte un junghiu de-mi venea să cad d'a'n picerile. Să știi că o să plouă. Doamne, îndură-te de oameni, că ne potopim amintirea.

— Cât ți-a dat? întreb pe una care ieșea.

— O litră, soro, da, cică nu mai are...

— Când am auzit așa, odată mi s'a suiat sângele la cap și n'am mai văzut decât roșu. Se făcuse nămiezi, soarele mă vopsise ca para de foc și m'a apucat dracii.

— Ascultă, dom'le premar care ești acolo, dar ce, nu ne dai zahăr? Cum, nu te gândești că ni se prăpădesc copiii acasă, că nu mai avem să le dăm un ceiușor?

RADIOSCOPIE

— De ce suferi, domnule?
— Mă dor măselele.

Oare unii să facă sarailie în burtă și noi să n'avem nici o bucată cobică?

— Și am făcut soro, manifestație de a venit strejentu.

— Ia luați-o pă asta care face gură și duceți-o la răcoare să se mai potolească, a zis unu care era mai mare acolo.

— Pă cine să ia, musiu? Luați așa o damă onorabelă care cere zahăr?

— Vrusei să-l croșesc cu umbreluța, da m'am gândit că e otoritate și am plecat.

— Parcă ne-am vorbită soro, așa am făcut și io, zice coana Sița. Da pă mine mă luaseră în balon că „las' coană Sițo, nu te mai ofansa așa, că și mneatale ești o bucată”.

— De ce bucată, musiu?

— De zahăr, coană Sițo, de zahăr! Și atuncilea ce-ți mai trebuie zahăr? zise.

— Da le-am făcut o situație de or să mă pomenească.

— Grozăvie, soro dragă!

— Cevaș de speriat.

— S'au zăltatără cu toți. Păi a devenită lucrurile să te crucești. Să-ți spui una n'o să mă crezi.

— Ba cred, soro, cum să nu cred. E cevaș tot cu zahărul?

— Păi, Gujaverca a desvortat de Acrivița.

— Ei, nu mai vorbi. Da pă ce?

— Pă zahăr, soro, pă zahăr.

— Da ce vorbă mai e și asta! Auzi pă zahăr!

— Cum mă vezi și te văd. Acrivița de, ca fomeia:

— „Tase, adu zahăr că trebuie la copii d'un ceiușor”.

— „Fomeie ești nebună, de unde să-ți aduc dacă nu-mi dă băcanu”.

— Zi azi „Tase adu zahăr”, mâine „Tase adu zahăr”, copii se făcuseră ca pistilul. Te uitai pân urechile lor ca'n oglindă. „N'am de unde să-ți aduc”. Asta era cuvântu lu Tase. Până într'o zi.

— Ce-a făcut atuncilea? A muritără copiii?

— Nu, soro, Acrivița a făcut ochi dulci băcanului de vizavi, lu Ian, pentru o litră de zahăr.

— Ei taci!

— Cum îți spui, iacă, fără, nici o glumă.

— Și?

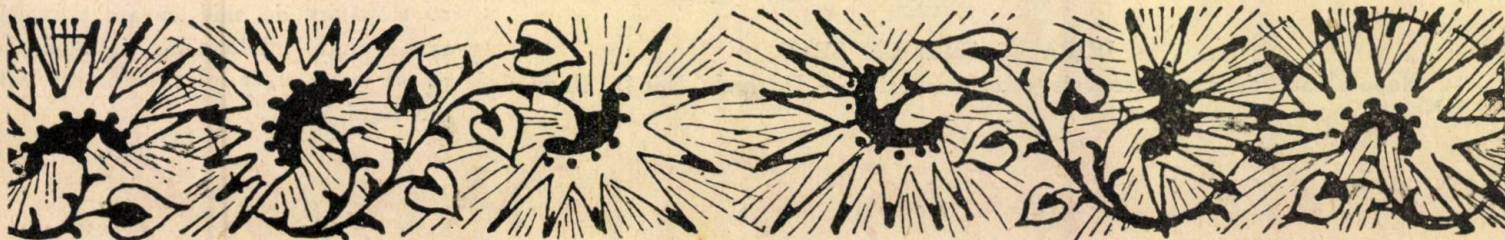
— Și i-a prins. Tase; i-a prins în fragant dă adolter cobic și au datără divorț.

— Vlesimele, soro, ce spui mneatale. Propui că e ivenție.

— Nici o ivenție. Du-te și întreabă, și dacă n'o fi așa să nu-mi mai zici mie Mița lu Itidentu. A făcutără schimb, soro, dă dulciuri.

NIȚA PITPALAC

p. conf. Costache Glumici

Sacha Gwity.

Inima.

Studio bio-psycho-sociologic.

Inima nu este numai un organ, nu este numai una din cele patru culori la jocul de cărți, ci reprezintă și un anumit fel de a vorbi.

Un fel de a vorbi cu atât mai răspândit, cu cât este mai vag, mai nedeslușit.

Acest fel de a vorbi are mai multe intelesuri

Intr'adevăr, cuvântul *inimă* poate fi folosit în trei împrejurări: 1) Când te doare stomacul; 2) Când vorbești de amor și 3) Când vrei să definești sensibilitatea cuiva.

Precizăm dela început că se comite o greșală și nimic mai mult, când se atribuie răul de mare acestei sensibilități a inimei.

În amor însă, e cu totul altceva. În amor, cuvântul amor se materializează într-un chip neobișnuit.

Acest organ esențial și atât de grav devine un obiect incântător — impalpabil firește — dar de care poți dispune în folosul unei persoane pe care ai ales-o și o iubești.

În această împrejurare el se schimbă, capătă cu aproximație forma unei inimi adevărate, căreia i-ai suprimat aorta, artera pulmonară, vâna interioară și auriculul drept.

Astfel transformată, inima devine emblema iubirii.

Ea nu personifică individul ci sentimentul individului.

Se spune :

-- Iti dau inima mea
Si asta inseamnă pe românește .
-- Imi placi foarte mult !
Se spune :
-- Mi-ai sfărâmat inima.
Ceeace se poate traduce cu :
-- Te-ai purtat cu mine într'un chip
Jesgustător !

Se spune :

Imi reiau inima !

Ceeace inseamnă :

-- Șterge-o !

În sfârșit, când vrei să definești, cum spunem mai sus, gradul de sensibilitate al unei ființe omenești, spui că are multă inimă, sau că nu are deloc.

Credem că e inutil să mai insistăm asupra neexactității unei afirmații asemănătoare.

Nu se poate să ai „multă inimă”, după cum e cu neputință să nu ai deloc

Deci, încă odată, e un fel de a vorbi.

Dar să recapitulăm :

Iată toate transformările inimei :

1. — Inimă în înțeles de organ.
2. — Inimă în înțeles de stomac
3. — Inimă în înțeles de amor.
4. — Inimă în înțeles de culoare (la joc de cărți).

5. — Inimă în înțeles de sensibilitate.

În realitate, ceea ce se înțelege prin „a avea inimă”, nu este decât o slăbiciune a glandelor lacrimale și o ușoară paralizie a creierului.

Dar pentru cea mai mare parte din oameni, „a avea inimă” inseamnă a salva un fluture care e pe cale de a-și arde aripile la lampă, după ce ți-ai înjurat aproapele de mamă și ai refuzat un leu unui cerșetor.

Ni se povestește că odată, un negustor care își pierduse tatăl, a ținut dughiana deschisă chiar în ziua înmormântării

Purtarea sa a fost remarcată, iar lumea a exclamat :

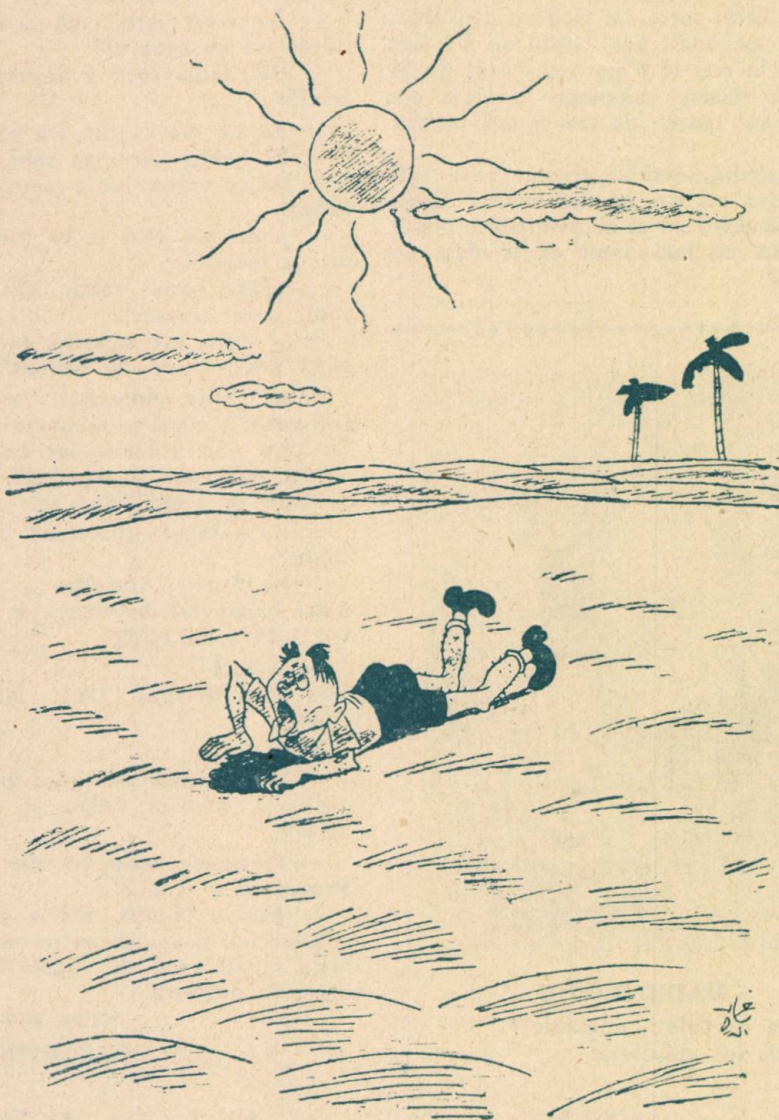
— Omul ăsta e îngrozitor ! Să ție prăvălia deschisă tocmai în ziua când, etc., etc

Nu. Nu este îngrozitor. E ceva foarte frumos, ca tot ce este rar.

Acest om, era prea nefericit pentru a profita de nenorocirea sa, acordându-și o zi de vacanță.

În definitiv, când se spune despre un om că are *inimă*, inseamnă pur și simplu că e puțin inteligent, incapabil să ia o inițiativă, că nu e tocmai sănătos și te plictisește cu conversația lui.

Când însă se spune despre un altul că nu are inimă, inseamnă că e un om cu stăpânire de sine, că are personalitate, voință, înțelepciune, inteligență și că se poate face plăcut tuturor celor din jurul lui.

DUPA 15 ZILE DE SETE

Nepotul aceluia care stropește când vorbește. — Unchiule Nae !... Unchiule Nae !...

Cărturăreasa

— Credeți în profeți, ghicitori, vrăjitori, în chiromancie, geomancie, oniromancie, Cartomancie sau în... drojdia de cafea?

Aceste cuvinte ne erau adresate de căpitanul Ilie Faur, un erou al războiului trecut, care se afla într-o zi la masa noastră.

La răspunsul unanim-negativ al tuturor celor de față, căpitanul ne istorisi ciudata poveste de mai jos:

— Era într-o zi de vară a anului 1916. Pe vremea aceea eram civil. Fusesem numit avocat al statului într-un oraș de provincie și mă căsătorisem cu o fată foarte bună, dar geloasă foc, care îmi făcea din când în când viața amară cu bănuelile ei nejustificate.

Din timp în timp, veneam și pe la București, unde mă aduceau treburile. După ce terminam la Tribunal, făceam câte o plimbare pe calea Victoriei sau pe bulevardul Elisabeta.

Intr-o seară, când mă aflam pe lângă Terasă și mă pregăteam să intru să-mi iau aperitivul, îmi eși în cale o femeie blondă, de o frumusețe răpitoare.

Eram singur și plictisit. Intr-o clipă mi-am și făcut planul de atac. Deși nu am obiceiul să mă țin după femei pe stradă, în ziua aceea am urmărit-o pe blonda cu pricina până aproape de Piața Victoriei.

Aici am acostat-o, dar ea m'a privit atât de sever, încât am rămas incremenit locul.

Dar fiindcă femeia era atât de frumoasă, am pornit din nou la atac. Frumoasa s'a lăsat puțin rugată și apoi s'a imblânzit.

Pe scurt, după o jumătate de oră eram prieteni la toartă și luam masa împreună la o grădină de vară.

Către miezul nopții, ea mi-a spus:

— N'asi vrea să mă judeci greșit. Am venit să iau masa cu d-ta, dar nu sunt o cocotă. E adevărat că nici profesia mea nu este prea din cale afară de onorabilă, dar mă ajută să-mi câștig în mod cinstit viața de toate zilele.

— Ce meserie ai? am întrebat-o eu.

— Sunt cărturăreasă și mă ocup și cu ghicitul în palmă.

Am rămas incremenit. La una ca asta nu mă așteptam. Dar, amuzat, i-am întins palma pe deasupra mesei și am rugat-o să-mi ghicească viitorul.

Ea s'a executat spunând:

— Fie. Îți voi da o consultație gratuită.

Si luându-mi mâna, mi-a spus tot trecutul meu, dar atât de exact în cât am rămas înmărmurit. Parcă ar fi fost martoră a tuturor întâmplărilor din viața mea.

Apoi, vorbind de viitor, mi-a prezis:

— Ai douăzeci și șase de ani. Peste două luni viața ta se va schimba fundamental. Vei trece prin mari primejdii. Vei rămâne doi ani departe de casa și familia ta, iar în acest timp te va pândi moartea la fiecare pas. Dar vei scăpa. După acești doi ani, îți vei relua viața de mai înainte și vei fi din nou fericit.

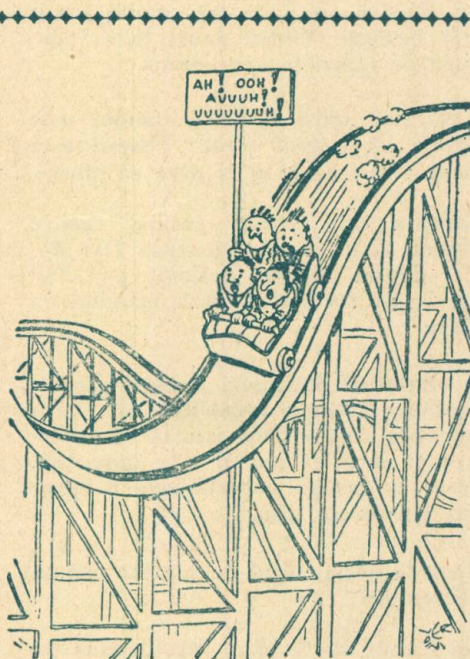
După aceste profeții, necunoscuta îmi zise:

— Ceeace e mai curios din toate acestea este faptul că de vreo câțva timp ești al cinczecilea client, în palma căruia descoper astfel de nenorociri.

În ziua aceea, nici eu nici ea nu ne-am dat seama de catastrofa care avea să-mi schimbe fundamental viața...

Dar peste două luni, când a sunat mobilizarea, am înțeles ce vroia să spună.

Din ziua aceea, își încheie căpitanul Faur istorisirea, n'am mai văzut-o pe blonda mea precizătoare.

Cei patru surdomuți, cari nu pot să strige, au găsit un mijloc pentru exteriorizarea emoției lor, atunci când se duc la Moși.

CAZONA

Scena se petrece la un regiment de infanterie cantonat nu știu în ce parte a țării. Un plutonier întreabă pe un concentrat dela oraș:

— Ascultă, băete, de ce porți tu ochelari?

— Fiindcă sunt miop, dom' plutonier.

— Atunci eu care sunt plutonier, dacă aș fi miop ca tine, cred c'ar trebui să port telescopuri!...

TOT CAZONA.

Un locotenent bondoc și roșu la chip ca un bujor, învăța un grup de soldați chipul cum se pot orienta noaptea când se găsesc porniți în vre-o recunoaștere.

— Să presupunem, spuse locotenentul către un ostaș, că d-ta ai pornit într-o recunoaștere și ai steaua polară în față, ce ai atunci în spate?

— Furnicări, din pricina fricei că m'am rătăcit!...

NU PUTEA PIERDE!

Un țăran care avea un proces la tribunal se duse la un avocat și-i spuse despre ce este vorba.

După ce-l ascultase cu atenție, avocatul răspunse:

— Bădie, vei pierde procesul, căci legea, apoi băgă foaia în surtuc, ho-

Și avocatul îi arătă în același timp cu degetul, în codul său, legea în chestie. Țăranul spuse atunci:

— Dom' avocat, ocupați-vă oricum de proces; cine știe, poate greșesc judecătorii și-l câștig!

În momentul acela avocatul fu chemat de servitoare afară din birou, și el lăsă pe țăran singur care profită de scurta lipsă a avocatului spre a rupe foaia unde băgase el de seamă că era legea, apoi băgă foaia în surtuc, hoțeste, ca un om care a făcut o faptă rea.

Avocatul se ocupă de proces și pledă cu atâta convingere pricina țăranului încât obținu câștig de cauză.

La ieșirea din sala de ședințe, avocatul spuse țăranului:

— Bădie, câștigai procesul, cu toate că nu credeam cu putință așa ceva!

— Cucoane, nu se putea să pierdeți procesul!

— Dece?

— Fiindcă, continuă țăranul surzând cu șiretenie, am avut grije să rup foaia de hârtie pe care era scrisă legea!...

SCOȚIANA

Un fermier scoțian înainte de a-și pune capăt vieții, a lăsat o scrisoare cu următorul conținut: „Vacile nu sunt mulse!”...

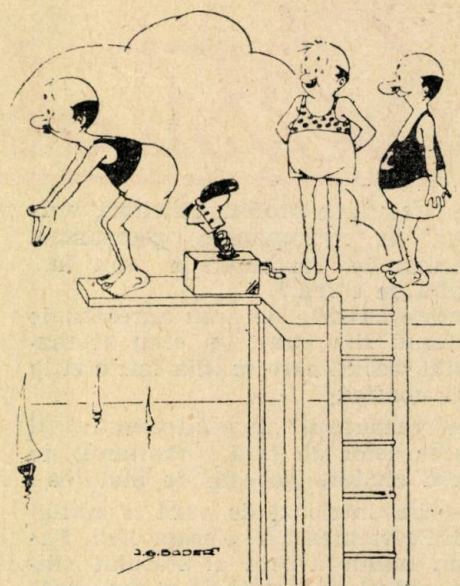
vechia Jocul de NOROC

De mă rogi să dau un bank
Să mă tai, nu risc un franc.
Primo: Nu îmi place riscul.
Și-apoi nu mă'mpac cu fiscul.
Fiindcă, ăstăia, ai, n'ai,
Lui tot trebuie să-i dai.
Dar mai mult: Nu vreau să joc.
Nu joc jocuri de noroc.
Dela astea, mă abțin,
Fiindcă, de aicea, vin
Tot necazuri, nici un bine,
Când dai totul de pe tine,
Asta e joc
De noroc ?!

Nu-i așa că-i foarte trist ?
Inșă, dacă ești artist
Și norocul tot nu vrea,
Il mai corectezi ceva
Și poți să continui jocul
Că, așa este norocul :
Nu dă buzna nici odată,
El își vrea mâna forțată.

— Dealtfel, asta se petrece
În opt cazur, dintre zece —
De aceea îmi spun singur:
Eu nu joc, decât la sigur.
Și joc astfel — tu notează ! —
Fiindcă, astăzi, toți trișează :
Doctorii când operează,
Avocații când pledează,
Scriitorii, când visează ;
Damele când se iardează :
Fetele, când se dotează,
Soacra, când te 'mbrățișează
Nevestele când oftează,
Cărciumarii, când botează
Mahării, când spun : „Contează...!”
Toată lumea nui-i mai brează
Fiindcă, toată, bre, trișează.
Numai cei ce aiurează,
Aștia, doar, că nu trișează.
Și-atunci să nu joci la sigur
Chiar dacă-ai juca și singur.

R. Runcu

— Nae a inventat aparatul ăsta cu
declanșare automată, deoarece nu are
curajul să sară în apă !

Oamenii iau întotdeauna pe amicii lor
drept inamicii inamicilor lor.

Nu există morală decât dela om la
om.

Trebue să ai apetitul săracului pentru
a putea gusta averea bogatului.

Sunt unii oameni, cari nu au de pe
urma avuției lor decât teama de a o
pierde.

Familiaritatea creiază cele mai mari
prietanii și cele mai ireductibile inimi-
ciții.

Omul este singurul animal care face
focul. De aceea a cucerit lumea.

Opiniile trebuie atacate cu arme po-
trivite. Nu se trage cu tunul în idei.

Gurile cele mai flămânde, nu sunt
cele mai de temut.

Imbecilul spune unei femei că are
dinți frumoși. Istețul o face să râdă.

Natura nu a făcut decât animale. Pe
proști îi datorim orânduiri sociale.

Trebue să ne obișnuim în viață să
contăm pe proști, după cum, pe un
câmp de bătălie, trebue să înfruntăm
un dușman mai mare ca număr.

Pentru o afacere e nevoie de două
elemente : un deștept și un prost

Pe unele biblioteci ar trebui scris
„folosire externă” ca pe unele fiole far-
maceutice.

Nenorocirea inobilează pe femei, pe
când fericirea le face proaste și egoiste.

Fericirea nu e posibilă decât cu o ini-
mă de piatră și un stomac de oțel.

Cu picioarele în apă rece

Dacă vă spune cineva că este mai
bine să mergeți pe jos decât călare, să
nu credeți, căci nu este adevărat.

Nu-mi cereți bani, căci banii sunt
singurul lucru pe care mi l-au lăsat pă-
rinții mei și țin prea mult la bani !

Ce este teatrul, artă ori comerț ?
E artă atunci când nu isbutește co-
merțul !

O femeie care conduce un teatru e
adesea remarcabilă ; o femeie care con-
duce un director de teatru e totdeauna
nefastă.

Un ziarist francez a spus într-o zi lui
Tristan Bernard că în toată lumea sunt
numai doi oameni cu adevărat celebri.
— Și care este celalt ? a întrebat umo-
ristul cu barbă.

E foarte greu unui sac gol să stea în
picioare.

Sunt cărți la care începutul ar trebui
pus la sfârșit !

Un pitpalac nu se poate niciodată
simți bine în colivia unei privighetori.

Anii pe care îi scade o femeie din
vârsta ei nu sunt niciodată pierduți :
ea-i adaugă la vârsta celorlalte femei.

Pudoarea e un sentiment absolut și
exclusiv masculin.

Stomacul este solul în care germi-
nează gândirea.

Pisica nu ne mângâie. Ea se mângâie
de noi.

În Europa se nasc mai multe femei
decât bărbați. Numai acest lucru con-
damnă pe femei la necredință.

Cea mai mare iluzie a omului este
credința că timpul trece. Timpul este
fărmul. Noi trecem și el pare că merge.

Dorința este pentru patimă ceea ce
plăcerea este pentru fericire. Dar do-
rința devine uneori patimă, pe când
plăcerea nu s'a transformat niciodată în
fericire.

E stupid să intitulezi o carte Istorie
filozofică, Examen imparțial, etc. Citi-
torul vede singur dacă istoria ta e filo-
zofică și dacă examenul este imparțial.
Ceea ce ai pus pe copertă este o apre-
ciere, iar nu un titlu.

Până la urmă, totul devine loc comun
în literatură.

Nu trebue să te bizui întotdeauna pe
perspicacitatea cititorilor. Uneori e bine
să te explici.

Nimic nu e mai absent decât prezența
de spirit.

Rățiunea se compune din adevăruri
cari trebuiesc spuse și adevăruri cari se
ascund.

PREȚUIRE LITERARĂ

EDITORUL GRAFOLOG. — Am citit manuscrisul romanului d-tale. Scrisul d-tale dovedește blândete, afecțiune. Ziua d-tale norocoasă e Vinerea. La loterie vei câștiga cu numărul 45.477. Ești un om norocos.

Pentru și Contra AMBITIONII

PENTRU

Pasiunea puterii, care se numește ambiție... este un sentiment natural pentru om. Acest sentiment este folositor societății, când cetățeanul devine demn de a conduce popoarele.

Holbach

Ambiția nu e un sentiment al oamenilor neînsemnați.

Montaigne

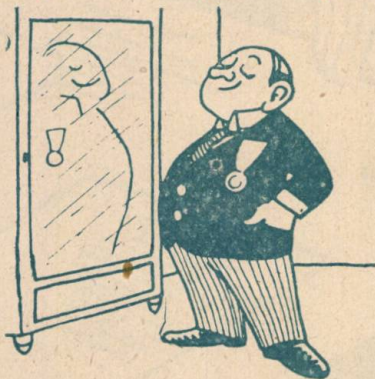
Nu toată lumea are ambiție. Întrebați pe femei ce bărbați preferă și vă va răspunde: pe ambițioși. Ambicioșii au grumajii mai puternici, sângele mai bogat în fier și inima mai caldă decât ceilalți muritori.

Balzac

Există o ambiție frumoasă și necesară: aceea de a atinge perfecțiuni în tot ce săvârșești.

Olle Laprun

Ambiția dă de lucru spiritului și te ferește de plictiseala provocată de saturație. În tinerețe, ea se opune a-

buzului de plăceri, iar la bătrânețe întreține în spirit o activitate care înviorează facultățile noastre.

Senac de Meilhan

În afară de artă și de iubire, ambiția e cel mai frumos mijloc de a-ți petrece timpul.

Saurès

Cât de fericită este o viață care începe cu iubirea și sfârșește cu ambiția!

Stendhal

Ce ne-am face pe acest pământ dacă n'am fi ambițioși, dacă nu am avea adică, ambiția unei fericiri mai greu de atins?

Marie Leneru

Omul care nu aspiră să-și facă un mare nume, nu va realiza niciodată lucruri mari.

D-na de Lambert

Toți ambițioșii pe cari i-am văzut plecând hotărâți, au ajuns la țintă și asta, mai repede de cât ași fi crezut.

Alain

CONTRA

Ambiția este cea mai tristă dintre nădejdi.

Alfred de Vigny

Ambiția nu e decât o nebunie, un orgoliu dement, care nu poate face dreptate nici altora, nici sieși.

Fénelon

Ambiția, această dorință nepotolită de a se ridica chiar pe ruinele celorlalți, acest șarpe care mușcă inima și nu o lasă niciodată liniștită, această patimă care îndrăznește totul și pentru care nimic nu are preț, face nenorocirea celui ce se lasă stăpânit de ea.

Massillon

Un ambițios face din oamenii cari îi sunt de folos, tot atâția stăpâni.

La Bruyère

Sclavul nu are decât un stăpân; ambițiosul este sclavul tuturor celor cari îi pot fi de folos.

Alletz

Ambiția cuprinde mai ușor suferințele mici decât pe cele mari, după cum focul se propagă mai ușor la bordeiele de paie, decât la palatele construite din piatră.

Chamfort

Nu reproșez ambițiosului decât o josnicie: face concesii oamenilor. De aici toate slăbiciunile: maimuțarea,

hentu,

elocvența, mascarada, etc. Iar într-o zi, ambițiosul se dă în spectacol. Poartă livreaa poporului în loc să poarte pe a lui proprie.

Suarès

Ambițiosul nu-și ajunge niciodată scopul: cu cât ambițiosul înaintează, cu atât se îndepărtează ținta.

Ben Johnson

Nu există ambiție care să nu coste de o mie de ori mai multă fericire, decât procură.

Louis Dumur

Ambiția a pierdut mulți oameni mari și a făcut să greșescă pe atâtea femei, cari, altfel, ar fi rămas virtuose. Pentru a te ridica deasupra altora, ești nevoit uneori să te scori sub nivelul lor și chiar sub propriul tău nivel.

D-na de Puisieux

LEGENDE fără desen

— Știi că pe Mimi au supranumit-o „Șoseaua Națională”.

— De ce?

— Fiindcă e foarte bine întreținută

♦

— Știu tot mizerabile!

— Exagerezi, nevastă. Poți să-mi spui în ce an a fost descoperită America?

♦

— De ce îmi reproșezi mereu greșala aceea din tinerețe, pe care credeam că ai iertat-o și ai uitat-o.

— Pentru că nu vreau să uiți că am iertat și uitat cândva.

♦

— Lăsați, vă rog, bastonul la garde-robă!

— Bastonul? Care baston? Nu vezi că n'am nici un baston?

— În cazul acesta trebuie să vă cumpărați unul.

♦

— Cum se face, Marișo, că de câte ori viu la bucătărie, te găsesc stând de pomană?

— Să vă explic, conică: purtați papuci de pâslă și nu vă aud niciodată venind.

♦

— Ai mâncat ouă astăzi la prânz?

— De ce tocmai ouă?

— Fiindcă ți-au rămas semne pe mustăți.

— Așa da... Dar n'am mâncat astăzi, ci acum patru zile.

♦

— Ca să faci avere, dragul meu trebuie să fii porc timp de zece ani.

— Și după aceea?

— După aceea mergi mai departe!

♦

— A cui e înmormântarea asta?

— Nu știu. Probabil a aceluia din prima trăsură.

♦

— Ce mai face tatăl d-tale?

— Nu știu. De când a murit acum doi ani, nu l-am mai văzut niciodată.

♦

— Înmormântarea nevestei m'a costat vreo cincizeci de mii de lei.

— Atât de mult?

— Da, dragă. Dacă știam, aș fi preferat să trăiesc.

♦

— Bate-mă, mămico!

— De ce?

— Fiindcă am de gând să bag degetele în borcanul cu dulceață. Dacă mă bați după aceea, îmi strică toată poziția!

NAUFRAGIU ȘI CONFORT
— Da, dar eu am și piscină

Ochi pentru ochi, Dacă...

dinte pentru dinte

Prietenul meu John, îmi zise deodată:

— O cunoști pe Lola, frumoasa dansatoare dela Moara Roșie?

— Da.

— Ce părere ai despre ea?

— E delicioasă.

— Ei bine, ce-ai zice dacă ai fi prietenul unei femei de patru ori mai frumoasă, de patru ori mai blondă, cu ochii de patru ori mai albaștri, cu o talie de patru ori mai fină și ar veni cineva să ți-o sufle? Ce i-ai spune individului?

— I-ași da o lovitură de picior în maxilarul superior.

— Nu-mi place sistemul, răspunse John strâmbându-se. Mie, o știi prea bine, nu mi-e teamă de nimeni. Totuși nu-mi plac brutalitățile. Eu mă răzbun mai elegant. La farse răspund cu farse. Cine are imaginație, își învinge întotdeauna adversarii, fără să recurgă la violență.

John rămase o clipă pe gânduri și apoi, începu să-mi povestească:

— În anul 1914, când mă aflam la Florida, căpitanul Brush, mi-a făcut una bună. Mi-a furat nevasta. Era o femeie adorabilă și veselă ca un cacatoes. Crezi că m'am supărat? Ferească Dum-

nezeu! Mi-am propus însă să-i joc un renghiu asemănător, când se va ivi prilejul.

— Și s'a ivit acest prilej?

— Da, zece ani mai târziu, când mă aflam pe bordul unui vas de pasageri, care mergea spre Barbados. Pe drum începu o furtună, care puse vaporul în primejdie. Bărcile de salvare au fost coborite în mare, iar pasagerii s'au aruncat clae peste grămadă în ele, cuprinși de cea mai cumplită panică.

Tocmai când mă pregăteam să fac la fel, auzii la spatele meu glasul căpitanului:

— Să scape cine poate!

Glasul mi s'a părut cunoscut. Cine crezi că era? Ai ghicit: prietenul meu Brush, acela care... însfârșit!

Atunci, m'am așezat frumos într'un colț și am așteptat.

După câteva minute, văzând că nu mă mișc din loc, căpitanul a exclamat:

— Ce faci, domnule?

Dar eu n'am răspuns o iotă.

— N'auzi, domnule?

În cele din urmă, am răspuns:

— Ce este? Ce s'a întâmplat?

Dacă femeile n'ar fi existat, bărbații le-ar fi inventat înaintea prafului de pușcă și a colierelor de perle.

Dacă un bărbat e mândru de cucerirea sa, asta e din cauza celorlalți.

Dacă s'ar ști — însfârșit — la ce visează fetele, s'ar afla — poate — la ce se gândesc femeile.

Dacă nebunia ar fi caz de divorț — ar trebui mai întâi să fie interzisă căsătoria.

Dacă inima femeilor ar fi cu adevărat de aur, ele nu ar da-o cu una cu două..

Dacă invitații noștri s'ar purta „ca la ei acasă”, nu i-am primi a doua oară.

Dacă vine să ne ceară sfaturi un bărbat pe care l-a înșelat nevasta, înseamnă că ne bucurăm de reputația de încornorați experimentați.

— Nu vezi că vaporul se scufundă? Coboară repede în bărci!

— După d-ta, căpitane!

— Eu sunt căpitan. Rămân ultimul pe bord. E datoria mea.

— Da, am răspuns, dar eu sunt gentleman și am datoria de a ceda locul oricărui alt gentleman. Coboară d-ta mai întâi!

— Imposibil! Onoarea îmi ordonă să plec cel din urmă! Haide, sări repede!

— Nici nu vreau să aud! După d-ta.

Între timp, vaporul se scufunda.

Căpitanul m'a invitat din nou să mă salvez, dar am refuzat:

— După d-ta, căpitane!

Apa ne ajunsese până la brâu.

Atunci Brush a sărit... dar era prea târziu. Eu am scăpat, căci sunt foarte bun înotător. Dar el s'a dus la fund ca o piatră de moară...

Și John, conchise melancolic:

— Bietul Brush! Îmi făcuse o farsă, iar eu i-am răspuns cu alta. Acum însă suntem chit și dacă ar veni printre noi, ași bea cu el un pahar de vin, fără absolut orice gând ascuns!

IN FUNDUL MARII

— Uite un parașutist!

RIDENDO castigat MORI!

ȘIRETENIE

Cohn și Leibn sunt asociați și negustori de confecțiuni în București. La sfârșitul sezonului făcând inventariul, își dădură seama că le mai rămăsese opt veste de mătase, veste foarte șic, dar care nu se mai purtau pe la București. Ce să se facă cu ele? Cohn spuse asociatului său:

— Dragă Leibn, vestele astea să le trimitem să le vândă reprezentantului nostru din Bacău, bătrânul Totlieb, căruia să-i dăm cincisprezece la sută comision!

— Nu este bine așa, răspunse Leibn. Vestele astea ne costă câte cinci sute de lei bucata. Nu prea cred c'o să-și de-a el interesul pentru 75 lei la vestă ca să le vândă! Mai bine să-i trimitem cele opt veste și să-i scriem că i-am trimis numai șase veste la care îi dăm comision zece la sută. Ideia părându-li-se bună, trimiseră la Bacău vestele și-i scriseră bătrânului Gottlieb că i-au trimis doar șase veste.

După o săptămână, Cohn și Leibn primiră din partea lui Gottlieb un colet cu șase veste și o telegramă astfel concepută:

„Cele 6 veste pe care mi le-ați trimis nu le pot vinde aici, așa că vi le înapoiez cu poșta de astăzi”.

IN TREN

Două evreie pornesc împreună într-o călătorie, și spre a nu cumpăra două bilete, unul dintre ei se vâri într-un sac pe care celălalt îl băgă sub banca din vagon. Iată că sosește și controlorul:

— Biletul d-tale!

- Poftim!
- Dar sacul ăsta al cui este?
- Al meu!
- Ce e înăuntru?
- Fiare vechi!

Spre a se încredința de este adevărat ce spusese evreul, controlorul rezezi cu piciorul câteva lovituri în sac. De sub bancă se auzi o voce răgușită:

— Ding! ding! ding! ding! ding!

CARE DE CARE!

Două savanți foarte celebri, unul italian și unul evreu, camarazi și prieteni de școală, steteau pe terasa unei berării din Roma și vorbeau:

— Strămoșii tăi, mă lăncule, făcură multe minuni, indiscutabil. Cu toate astea, știi tu ce s'a găsit, deunăzi, când s'au făcut săpături într-un cartier din oraș de aci?

— Nu știi? Ce s'a găsit?

— O sumedenie de sârmă...

— Și?

— Păi asta dovedește că Romanii născociseră deja telegraful!

Iancu tăcea, apoi:

— Știi tu ce s'a descoperit, deunăzi, în pământul Ierusalimului?

— Nu. Ce s'a descoperit?

— Nimic.

— Cum nimic?

— Da nimic și asta dovedește că strămoșii mei născociseră deja telegrafia fără fir!...

AGENȚIE TEATRALĂ

Într-o zi, Aizic Josefson a pus în fața prăvăliei sale din mărunțișuri din Lipskani, firma următoare: Agenție teatrală.

Se caută de urgență acrobat cu puteri atletice pentru un număr extraordinar de circ și music-hall.

În aceeași zi s'a prezentat un bărbat de statură herculeană.

După ce i-a cerut certificate și referințe, Aizic i-a spus:

— Acum, așa vrea să-ți văd puterea. Iată casa mea de bani. Încearcă s'o duci în camera de alături.

Atletul se puse imediat pe lucru și după zece minute de eforturi extraordinare, izbutește să mute enorma casă de fier.

— Foarte bine, dragul meu. Am luat notă de numele d-tale și te voi convoca la timp.

După plecarea atletului, trece pe acolo Morit Goldenthal, care văzând afișul, îl întreabă pe Aizic:

— Cum? Ai deschis agenție teatrală? Te-ai apucat să faci angajamente pentru circ și varietet?

— Nu fii prost Morit. Am vrut să mut casa de bani din prăvălie în camera alăturată. Dar agenția de mutări mi-a cerut cinci sute de lei pentru operațiunea asta.

SALTUL IN ABIS

D. și d-na Blumenthal, cari și-au măritat fata de curând, au primit o scrisoare dela tânăra mireasă. Scrisoarea are cuprinsul următor:

„Dragă tată și mamă,

„Voiajul nostru de nuntă este fermecător. Acum suntem la Sinaia unde priveliștea este sublimă. Soțul meu Iankel, este foarte atent și dragăstos cu mine. Mă iubește... la nebunie! În fiecare seară se urcă pe șifonier și de acolo sare de-a dreptul în brațele mele. Sunt fericită.

A voastră,
Malca

A doua zi, tinerii însurați au primit următoarea telegramă:

„Veniți imediat București, tatăl vostru fracturat ambele picioare”.

CASA Cu STAFII

Bătrânul Jim Blackwood din Chicago fusese invitat la masă de prietenii săi Smith din Coney Island, la cari avea întotdeauna acces în orice zi și la orice oră din zi și din noapte.

Era o Sâmbătă însă și casa prietenilor săi gema de lume.

Către sfârșitul mesei, care fusese extrem de copioasă și de bine stropită cu vinuri generoase și alcooluri importate, stăpâna casei se apropie de bătrânul Jim și îi zise:

— Dragă Jim, sunt în mare încurcătură.

— De ce, stimată doamnă?

— Fiindcă nu știu unde să te adăpostesc peste noapte.

— Cum? Ai atâtea camere și mai stai pe gânduri?

— Da, dar ne-au venit atâția prieteni încât nu mi-a mai rămas nici una liberă. Afară numai...

— Afară numai... ce?

— Dacă vrei să te culci în camera cu stafii

— S'a făcut! răspunse Jim care nu se speria așa, cu una cu două. Ași vrea să văd și eu camera asta despre care îmi tot vorbești mereu de zece ani.

— Nu face asta Jim! exclamă câțiva invitați. Știi bine că d-na Wood, o altă invitată a soților Smith s'a sinucis într-o noapte, când a fost găzduită acolo. De atunci revine mereu la miezul nopții.

— De unde știți asta, din moment ce nimeni nu vrea să doarmă în cameră? Ați făcut o faimă proastă acestei odăi, care are o vedere splendidă spre mare. E păcat... Eu unul însă, mă voi culca în ea, oricărui ar fi riscurile!

Zis și făcut.

După un sfert de oră, Jim Blackwood în pijama, era întins în patul curat din camera cu stafii.

Ca măsură de precauție însă, își pusese revolverul lângă dânsul și lăsase aprinsă lampa mică electrică dela căpătâi.

Tocmai în momentul când se pregătea să adoarmă, zări în semi-obscuritatea camerei cinci degete albe cari păreau că se strecoară spre el pe la picioarele patului.

Jim Blackwood deschide ochii mari îi închise, îi deschise iar...

Cele cinci degete erau tot acolo. Mai mult, deodată numărul lor se ridică la zece.

Bătrânul Jim era un om curajos. El se ridică încet în capul oaselor și strigă:

— Incetează odată cu farsa asta si-

nistră. Ieși afară de acolo imediat fiindcă altfel trag.

Și zicând aceste cuvinte, luă browningul și ochi.

Cele zece degete se agitară, dar proprietarul lor rămase nevăzut.

— Una... două... numără Jim. La trei, îți găuresc pielea, farsor ticălos!

Cele zece degete rămaseră nemișcate.

— Măinile sus, că trag! zise Jim din nou.

Cele zece degete se agitară ușor.

— Mare ticălos ești! exclamă bătrânul Jim. Dar îți vin eu de hac!

Și numără din nou:

— Una, două trei!

Glonte! porni.

Din ziua aceea Jim Blackwood schioapătă de piciorul stâng.

Căci — ați înțeles desigur — trăsesse un foc de revolver în propriile lui picioare.

Taina

Foaie verde de negară,
M'a'nălănit badea 'ntr'o sară,
Și de-atuncea badea-l meu
Imi iese'n cale mereu.
De mă știu izvoarele,
Codrii și ponoarele.
Și iar verde matostat,
Eri în vii m'a așteptat,
Să-i arăt ce am de zestre.
Dracul gol, — vreo trei neveste
Depe coastă ni-o pândit,
Și prin sat ni-o ponegrit,
Că pe-al vici noastre hat,
Brăul mi l-am deslegat,
Să măsoare singurel
Badea pământul cu el.
Iar cu brațele amândouă,
Mijlocul să-mi frângă 'n două.
Și-au mai spus, — bătu-le-ar focul
Și le-ar ocoli norocul! —
Că bădița e păgân,
Și mi-a aruncat în sân,
Florică de negară,
Să-l aștept sară cu sară,
Iar eu jos ca drept velință
Pusu-i-am badii catrință
Și iar verde de pelin,
Gura lumii e venin
Numai tu Prea Sfântă știi,
Taina noastră dintre vii.
Că mi-ai primit jurământul
Tu, catrința și pământul.

MARIUCA

Anecdote literare

AUTOGRAFUL

Intr-o zi George Sand conducea un stand la o expoziție de binefacere.

Baronul James de Rothschild trecu pe acolo tocmai spre sfârșitul festivității, când în standul scriitoarei nu se mai afla nimic de vânzare.

— Văd că nu mai e nimic de vânzare în pavilionul d-tale. Singurul lucru care s'ar mai putea cumpăra, este un autograf.

— Bucuros, răspunse George Sand și îi întinse baronului o hârtie pe care scrisese ea însăși:

„Am primit dela baronul de Rothschild suma de cinci mii franci”.

Baronul s'a executat fără să crănească.

DEFINITIE

La începutul secolului al XIX-lea se discuta la Academia Franceză asupra cuvântului „rac”.

Unul din nemuritori a dat definiția următoare:

RAC. — Pește mic roșu care merge deandaratele.

Cineva observă însă că racul nu e pește, nu e roș și nici nu merge deandaratele.

— Altfel, adăogă academicianul, definiția este foarte exactă.

DUMNEZEU

Voltaire spunea într-o zi lui Diderot:

— Dacă Dumnezeu n'ar exista, ar trebui să-l inventăm.

La care Diderot a răspuns:

— Asta am și făcut

PRECIZIUNE.

Intr-o sedință a Academiei Franceze Victor Cousin a afirmat:

— Decadenta limbii franceze a început în anul 1789.

Victor Hugo care era de față a întrebă:

— În 1789, foarte bine. Dar ai putea să ne opui la ce oră?

BALZAC ȘI OPERELE SALE

Se făcea odată în prezența lui Balzac elogiul meritat al uneia din operele sale:

— Ah! exclamă romancierul, ce fericiți sunteți că nu ați scris voi cartea asta!

— De ce, maestre?

— Fiindcă puteți spune despre ea tot binele ce îi merită. Pe când eu, eu nu îndrăznesc!

Căsătorie fatală

ACTUL I IUBIRI SFARAMATE

Scena reprezintă o mansardă.

POETUL DIN MANSARDA. — O! durere! Constrânsă de familia sa, ingenua pe care o iubesc și care mă adoră se va căsători cu un tânăr bogat și îngâmfat. Frumosul nostru vis de iubire e slăbit!

CONFRATELE, cu un zâmbet dureros. — E adevărat, dragul meu. Dacă părinții neomenoși ar fi consimțit la unirea voastră, fericirea te-ar fi inspirat și ai fi dăruit literaturii multe capodopere. Din nenorocire, soarta a vroit altfel.

INGENUA, intrând. — O! tu poet al mansardei, părinții mei sunt neclintii în hotărîrea lor. Vor să mă căsătoresc cu tânărul bogat și îngâmfat. Fie! Mă voi supune!

POETUL DIN MANSARDA. — O! femeie fără inimă!

INGENUA. — Nu, nu sunt o femeie fără inimă. Am o idee năstrușnică. Căsnicia mea va fi de scurtă durată și peste opt luni, cel mai târziu, vom putea să ne iubim nestânjeniti de nimeni. Am o idee. Dar pentru ca planul meu să reușească, e nevoie ca nunta să se celebreze în Groenlanda. Pe curând, iubitul meu poet! (Ese).

ACTUL II

Scena reprezintă un apartament luxos.

TATAL, către soția sa. — Ce face fiica d-tale, doamnă? S'a hotărît să se căsătorească cu tânărul bogat și îngâmfat? A renunțat la poetul flămând din mansardă?

MAMA. — Da, dragul meu. De altfel, iat-o că vine!

INGENUA. — Tată, nu mă mai împotrivesc dorinței d-tale. Accept să fiu soția tânărului bogat și îngâmfat.

TATAL. — Bravo! În sfârșit, ai devenit fată ascultătoare și înțeleaptă.

SERVITOAREA, anunțând. — A sosit tânărul bogat și îngâmfat.

TATAL. — Vestе bună, tinere. Înfrânându-și repulsiunea, fiica mea consimte să-ți acorde mâna.

TANARUL. — Sunt fericit! Sunt fericit!

INGENUA. — Da, tinere bogat și îngâmfat, primesc să fiu soția d-tale. Dar cu o condiție: nunta se va celebra în Groenlanda.

ACTUL III

AMORUL CARE UCIDE

Scena reprezintă mansarda poetului.

CONFRATELE. — Poete, ia-ți lira! Cumvine o odă închinată iubirii!

POETUL DIN MANSARDA. — Nu, nu pot. Astăzi inspirația întârzie. Mă gândesc la aceea care a plecat de opt luni în Groenlanda ca să se mărite cu tânărul bogat și îngâmfat. Ah! Cât de mult sufăr!

CONFRATELE. — Nu pierde speranța. Ingenua a făgăduit că se va reîntoarce!

INGENUA, intrând. — Victorie! Iată-mă, iubitul meu poet. Mă reîntorc liberă și mai iubitoare ca niciodată. Pă-

rinții mei au consimțit la căsătoria noastră.

POETUL DIN MANSARDA. — Dar... soțul d-tale, tânărul îngâmfat și bogat?

INGENUA. — Vai! A murit.

POETUL DIN MANSARDA. — Dumnezeu! O crimă?

INGENUA. — Nu, poetul meu. Dar amorul m'a făcut inventivă și mi-a dat ideea măstrușnică de a mă căsători în Groenlanda.

POETUL DIN MANSARDA. — Da, știu. Dar de ce în Groenlanda? De ce?

INGENUA. — Fiindcă în regiunile polare noaptea ține șase luni. Noaptea nunții a ținut deci șase luni și soțul meu nu a putut rezista acestei încercări. A murit. Înțelegi acum, poetul meu adorat, de ce am vroit să mă căsătoresc în Groenlanda!

CORTINA

Unui tânăr căsătorit

Când ambii s'au căsătorit,
Ea l-a nirebat de este 'n post,
Dar întrebarea n'are rost, —
Căci toată viața a postit.

In caz de război, femeile
vor fi mobilizate.

(Ziarele)

Cu toți la umăr vom fi noi,
Deși se pare anacronic,
Elanul e sublim, războinic,
Deacum vor fi: „femei eroi”
Bărbații: „Văduvi de război”.

GEORGE GEORGESCU-GEORG.

SOACRELE NOASTRE

Desen de Ary Murnu

EL. — Ce-ți scrie mamă-ta?

EA. — Că te îmbrățișează dulce.

EL. — Când îți spuneam că niciodată nu pierde ocazia ca să-mi facă o neplăcere!

(„Furnica” — 1906)

Printesa Clotilda sau un roman foileton.

SCENA I

Acțiunea se petrece la cafeneaua unde se strâng de obicei toți reporterii marilor gazete. Florian Murguleanu e așezat la o masă și se căznește zădărnice să scrie. E autorul romanului „Printesa Clotilda”, care apare în foileton, cu mare succes de altfel, în ziarul „Strigătul democratic”. În acest moment trece un confrate: Ilariu Papacosmos.

ILARIU. — Servus dragă! Ești su-părat?

FLORIAN. — Teribil! Trebuie să scriu foiletonul meu de mâine și n'am absolut nici o idee. De altfel, am întâlnire peste un sfert de oră cu o femeie adorabilă și nu știu ce să fac. Tu ai urmărit foiletonul meu?

ILARIU. — O, da! Il citesc regulat.

FLORIAN. — Nu-ți cer nici o apreciere. Poți însă să-mi faci un serviciu considerabil.

ILARIU. — Ce serviciu?

FLORIAN. — Scrie tu foiletonul meu de mâine.

ILARIU. — Eu?

FLORIAN. — Da. Știu că nu ai nimic de făcut. Ce zici, vrei?

ILARIU. — E adevărat că nu am nimic de lucru, dar...

FLORIAN. — Eu primesc cinci sute de lei de fiecare capitol. Ți-i cedez dacă mă servești.

ILARIU. — Primesc... Dar cu condiția să-mi plătești cu anticipație cei cinci sute de lei.

FLORIAN. — S'a făcut. Iată-i. Și acum, pune-te pe lucru. Caută să nu te atingi de acțiune. Scrie câteva banali-

ități și după ce termini, du manuscrisul lui Corodeanu, secretarul de redacție al „Strigătului democratic”. Dacă ai timp citește și corecturile, căci nu am încredere în corectorii ziarului. La revedere și mii de mulțumiri!

SCENA II

Orele 9 dimineața. Acțiunea se petrece în casa soților Potlogeanu. Doamna Matilda Potlogeanu așteaptă cu mare nerăbdare reîntoarcerea servitoarei, care s'a dus să cumpere ziarul.

D-NA POTLOGEANU. — De abia aștept să citesc urmarea!

D-L POTLOGEANU. — E atât de interesant foiletonul?

D-NA POTLOGEANU. — O dac'ai ști ce frumos este? Păcat că nu-l citești și tu!

D-L POTLOGEANU. — N'am vreme pentru astfel de fleacuri.

D-NA POTLOGEANU. — Cinci minute poți sacrifica în fiecare zi pentru un roman atât de pasionat. Ai putea începe chiar de astăzi. Îți istorisesc eu începutul.

D-L POTLOGEANU. — Care e subiectul?

D-NA POTLOGEANU. — Personajul principal este doctorul Corbu, care a cules de pe drumuri o fetiță. Această fetiță a rămas multă vreme între viață și moarte. Cu timpul s'a vindecat. Trebuie să adaog că acest copil găsit este fiica ducelui de Marengo, care s'a căsătorit pentru a doua oară cu o femeie rea. Nimeni nu cunoaște acest secret, în afară de bătrânul Baptist, credinciosul servitor al ducelui. Dar asta nu e tot. Fetița găsită de doctorul Corbu, are acum douăzeci și unu de ani și iubește pe frumosul ofițer de marină Leonard Cotcodăcescu.

Ea nu-și cunoaște adevăratul nume, dar doctorul îi spune Steluța, după numele bătrânei sale mame.

D-L Potlogeanu a ascultat distrat întreaga poveste. După câteva minute a sosit și servitoarea cu ziarul.

D-NA POTLOGEANU. — Nae, citește-mi tu foiletonul.

D-L POTLOGEANU. — Cu plăcere. (Citind). „Steluța se sculase de dimineață. Tânăra fată se îmbracă în grabă pentru a coborî în grădină. Deodată simți pe cineva cuprinzându-i mijlocul. Era doctorul Corbu, care depuse o sărutare pe buzele fragede ale Steluței”...

D-NA POTLOGEANU. — Nu se poate!

D-L POTLOGEANU. — Poftim, citește și tu.

D-NA POTLOGEANU. — Trebuie să fie o greșală de tipar. În loc să spună „pe frunte”, au scris „pe buze”. Citește mai departe!

D-L POTLOGEANU. — „Știi cine așteaptă la poartă? întrebă doctorul pe

frumoasa Steluța. E bătrânul și credinciosul Baptist. — „Să intre, zise Steluța. Numai el cunoaște secretul obârșiei mele. — Bătrânul servitor își făcu apariția încovoiat de ani. — Lasă-mă singură cu dânsul, exclamă Steluța, iar doctorul părăsi Camera. După plecarea tutorelui său, tânăra fată sărută cu patimă neînfrănată pe bătrânul servitor”... (Întrerupându-se). Romanul ăsta e des-gustător...

D-NA POTLOGEANU. — Nu se poate să scrie astfel de lucruri!

D-L POTLOGEANU. — Citește tu singură!

D-NA POTLOGEANU. — Atunci trebuie să fie o tactică a Steluței. Da, da, e o stratagemă.

D-L POTLOGEANU. — Cam ciudată tactică pentru o fată tânără. (Citind). „Bătrânul îi dădu să înțeleagă tinerei fete că clipa destăinuirilor a sosit... Capitolul douăzeci și șapte. — Răzbunarea amiralului. Ce făcea în acest timp Leonard?

D-NA POTLOGEANU, entuziasmată. — Să fii atent acum! Leonard e un băiat foarte simpatic și extrem de corect. E logodnicul Steluței.

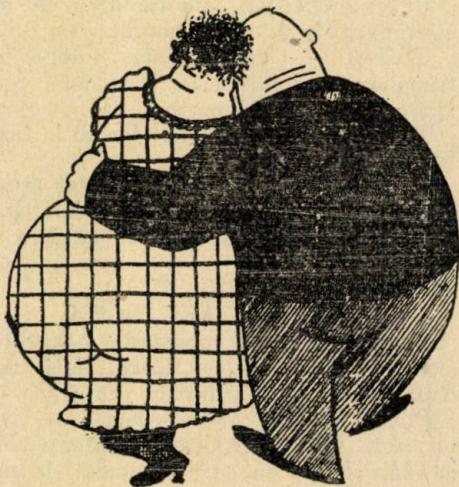
D-L POTLOGEANU, citind. — Leonard Cotcodăcescu, în drum spre văduva bătrânului său profesor de biliard, recapitula mintal, toate sumele încasate în timpul turneului de dimineață. Incasase două sute de lei dela Mița, trei sute dela Lily, o sută cincizeci dela Fifi și cinci sute dela Lola, care avea un prieten bătrân și bogat... (Întrerupându-se). E des-gustător! Spuneai că e un

FILANTROPII

— Mulțumesc, domnule. Dar ați uitat să semnați cecul.

— Nu face nimic. Puteți spune: „dar anonim”.

EL. — De când aștept eu să-ți frâng mijlocul într'o îmbrățișare.

EA. — Și eu să mă pierd fericită în brațele tale.

Pentru risipirea gândurilor negre.
CERETI CARTEA DE MARE HUMOR

NITĂ PITPALAC
la Londra
Prețul 40 Lei
de C. Cosco

băiat corect și simpatic. Eu văd că e vorba de un...

D-NA POTLOGEANU. — Tu nu poți înțelege, căci n'ai citit până acum romanul. Leonard e un om de onoare...

D-L POTLOGEANU. — Un om de onoare? Păi, văd că e întreținut de femeii! Mă surprinde că un scriitor poate atribui astfel de apucături unui ofițer de marină! Dacă o asemenea literatură te satisface, nu te felicit!

D-NA POTLOGEANU, cu autoritate. — Îți repet că Leonard nu e capabil de astfel de lucruri. Dacă o face totuși, trebuie să aibă motive binecuvântate. Citește mai departe!

D-L POTLOGEANU. — „Leonard sosi la locuința văduvei profesorului”...

D-NA POTLOGEANU. — E o femeie sfântă. Vei vedea. Ea l-a crescut pe Leonard.

D-L POTLOGEANU, citind. — De îndată ce îl văzu intrând pe tânărul ofițer, ea se aruncă în brațele lui, strigând: — Bine că ai venit, cocoșelul meu! Mi-era dor de tine! Cuprinde-mă în brațele tale vânoase și iubește-mă cum nu m'ai iubit niciodată! — Apoi îl atrase pe tânăr în dormitor.

D-NA POTLOGEANU, îngrozită. — Scrie așa ceva? E cu neputință!

D-L POTLOGEANU. — Nu inventez nimic, dragă. Dacă nu mă crezi, citește tu.

D-NA POTLOGEANU. — Scrie acolo

că Leonard face asemenea lucruri cu nevasta profesorului?

D-L POTLOGEANU. — N'ai decât să te convingi.

D-NA POTLOGEANU. — Nenorocitul. Păi, văduva profesorului este bună-sa!

EPILOG

În ziarul „Strigătul democratic” a apărut o doua zi următoarea notiță:

„Din cauza abundenței de materie, se suspendă pe timp determinat publicarea foiletonului nostru „Prințesa Clotilda”.

Cugetări

În aceste timpuri grele cel mai bun prieten al omului este cocoșul... puștii.

Femeile, în general, când cer ceva caboară glasul. Tot ele îl ridică dacă nu au obținut nimic.

În închisori, ar trebui interzise discursurile evasive.

Coktail

NUME CELEBRU

Un director de scenă din capitala cinematografului american ceruse câțiva figuranți, pentru rolurile mărunte ale filmului pe care îl turna.

Cel dintâi care s'a prezentat nu era lipsit de calități și regisorul l-a întrebat:

— Cum te cheamă?

— Victor Hugo.

— Cum?

— Victor Hugo.

— Măi-măi, dar d-ta ai un nume celebru. Poți spune că ești un om cunoscut.

— Știu, răspunse modest figurantul. Am mai jucat până acum în câteva filme.

CAZ DE NEBUNIE

Pe drumul care duce dela New-York la Boston, un automobil luxos se oprește la o cotitură, de unde se poate vedea o priveliște minunată. Peste câteva minute, sosește o altă mașină. Proprietarul celui de al doilea vehicul întreabă pe cel dintâi:

— Ți-au crăpat cauciucurile?

— Nu, răspunde celalt.

— Pană de benzină?

— Nu.

— Pană de motor?

— Nu. Totul e în regulă.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce te-ai oprit aici?

— Pentru ca să admir priveliștea.

Celălalt îl privește uimit și apoi apasă pe accelerator.

Iar peste câteva minute, postul de poliție din apropiere era înștiințat că la mila 32 între New-York și Boston, se află un nebun furios

EROARE

Marius și Oliva s'au dus la Operă să asiste la o reprezentație cu **Lohengrin**. Erau curioși să vadă evoluând pe scenă celebra lebedă din opera wagneriană.

Pe la sfârșitul actului al doilea, Marius întreabă pe un vecin:

— Când apare lebăda?

— Care lebedă? răspunde cel întrebat.

— Cum, care lebedă? Lebăda lui Lohengrin....

— Cred că v'ați înșelat, domnilor. Spectacolul cu **Lohengrin** s'a amânat. Astă seară se joacă Carmen.

Atunci Marius se întoarce către Oliva și îi spune:

— Să mergem mai bine. Opera Carmen o știu pe dinafară!

IN EVUL MEDIU

— Nu arunca uleiul fiert dela friptură. Am de gând să declar războiu Contelui de Luna!

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-rafe P. T. T. Nr. 24.464/939.
 TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL”, STRADA BREZOIANU 23—25 BUCUREȘTI (ROMANIA).